JACK HIGGINS

ANUL TIGRULUI

COLECTIA
ACTION

Jack Higgins

Anul tigrului

Traducere de Any Florea

Editura MIRON
Bucureşti

Tehnoredactor: *Monica Toader*
Corectori: *Georgeta Toma*
Sanda Vidrighin

YEAR OF THE TIGER
by Jack Higgins
© copyright for romanian language
by MIRON

ISBN 973-95062-2-9

În martie 1959, după eşecul revoltei poporului lui Fobetan împotriva cuceritorilor chinezi, Dalai Lama a fugit în India cu ajutorul CIA şi al Contrainformaţiilor Britanice. O treabă remarcabilă şi totuşi, trei ani mai târziu, britanicii au organizat o lovitură şi mai remarcabilă. Asta s-a întâmplat cam aşa...

Capitolul 1

LONDRA
1995

Erau aproape acum; el putea auzi lătratul sălbatic al câinilor, vocile urmăritorilor care se strigau unii pe alţii trăgând la întâmplare, în timp ce el alerga tot înainte printre copaci. Exista o şansă, nu prea mare, să poată ajunge la râu şi să-l treacă dincolo.

O altă ţară şi un cămin liber.

Alunecă şi căzu, rostogolindu-se pe terenul în pantă. Când ajunse jos, se auzi un tunet uriaş, cerul se despică şi ploaia căzu ca o cortină mare, întunecând totul. Câinii nu mai aveau miros acum, iar el începu să alerge din nou, râzând nebuneşte, conştient de zgomotul apei, acum foarte aproape, ştiind că a câştigat din nou acest joc afurisit pe care îl juca de atât de mult timp. Ieşi dintre copaci, trezindu-se pe o stâncă, râul furios şi umflat auzindu-se jos, cu malul celălalt ascuns în ceaţă. În acel moment, se auzi o nouă salvă de puşti. O lovitură sălbatică, ca de ciocan, în umărul stâng, îl împinse înainte, peste stâncă, în apa învolburată. I se păru că se scufundă o veşnicie, apoi începu să dea cu disperare din picioare, încercând să ajungă

la suprafaţa pe care nu o atinsese încă. Acum, la capătul puterilor, se sufoca, dar mai lupta încă şi reuşi să-şi umple plămânii cu aer.

Paul Chavasse se trezi cu o tresărire. Camera era întunecată. Era într-unul dintre cele două fotolii mari care se aflau de o parte şi alta a căminului; focul slab era singura sursă de lumină din cameră, într-o seară întunecată de noiembrie. Dosarul de la Birou, pe care îl citise, era pe podea la picioarele lui. Probabil că aţipise şi apoi visase. Curios, nu mai avusese visul ăsta de ani de zile, dar părea destul de real şi mâna i se îndreptă spre umărul stâng, unde vechea cicatrice se mai vedea bine. Trecuse mult de atunci.

Pendula de pe perete bătu de şase ori, iar el se ridică în picioare şi se întinse să aprindă lampa de pe masa de lângă el. Ezită, amintindu-şi, şi se duse la fereastră unde draperia era încă trasă. Se uită spre St. Martin's Square.

Piaţa era liniştită ca de obicei, cu grădinile şi copacii din centrul ei în ceaţă. O lumină aprinsă se vedea la ferestrele bisericii de peste drum, iar numărul de maşini parcate era ca de obicei. Apoi, observă o mişcare în umbră, lângă gardul grădinii din partea opusă a casei, şi femeia apăru din nou acolo. Purta o pălărie de fetru de modă veche, ceva care arăta ca un pardesiu, şi o fustă care îi ajungea până la glezne. Stătea acolo, la lumina unei lămpi, uitându-se peste drum, la casă, apoi dispăru iar în umbră, o siluetă vaporoasă.

Chavasse trase draperiile, aprinse celelalte lumini şi ridică telefonul. Sună la apartamentul de la parter unde locuia Earl Jackson, şoferul lui oficial de la Ministerul Apărării, împreună cu Lucy, soţia acestuia, care era bucătăreasă şi îngrijitoare.

Se auzi vocea lui Jackson.

— Cu ce vă pot fi de folos, Sir Paul?

Chavasse se strâmbă. Nu se putea obişnui cu acest titlu, ceea ce nu era surprinzător; fusese înnobilat de regină doar cu o săptămână în urmă.

— Ascultă, Earl, e o femeie stranie care se învârte în umbră, peste drum. Poartă o pălărie veche de fetru, pardesiu *Burberry* şi fustă până la glezne. Poate să fie o cerşetoare, dar e a treia seară când o văd. Am o senzaţie curioasă.

— De asta mai sunteţi aici, spuse Jackson. Mă duc să cercetez..

— Ia-o uşor, îi zise Chavasse. Trimite-o pe Lucy la magazinul din colţ, ca să vadă mai bine în stradă. Bate mai puţin la ochi.

— Lăsaţi pe mine. Ieşim? întrebă Jackson.

— O să trebuiască să mâncăm. Să zicem la *Garrick.* O să fiu gata la şapte.

Mai întâi se bărbieri, un obicei vechi, apoi făcu duş şi se şterse viguros. Se opri să-şi atingă cicatricea rănii de glonţ de pe umărul stâng, apoi îşi trecu degetele pe o cicatrice asemănătoare de pe piept, în partea dreaptă, o dungă de optsprezece centimetri, amintire de la o tânără periculoasă care încercase să-l omoare, în urmă cu

nişte ani buni, mai mulţi decât ar fi dorit să-şi amintească.

Se înfăşură cu prosopul în jurul taliei şi îşi pieptănă părul, acum alb la tâmple, dar încă negru, deşi nu atât de negru ca ochii de pe faţa lui frumoasă, aristocratică. Pometii înalţi erau o moştenire de la tatăl lui, breton, şi avea aerul uşor blazat al unui bărbat care a văzut prea multe din latura întunecată a vieţii.

— Totuşi, nu e prea rău, bătrâne, pentru şaizeci şi cinci de ani, spuse el în şoaptă. Dar ce urmează acum? Mâine va fi ziua P?

Era gluma lui personală şi nu prea veselă, pentru că P însemna pensie, iar a doua zi se retrăgea de la Birou, secţia cea mai enigmatică din întregul Secret Intelligence Service britanic. Patruzeci de ani, douăzeci ca agent de teren şi alţi douăzeci ca şef, după ce fostul lui şef murise; dar nu a fost o muncă de birou, având în vedere tulburările irlandeze.

Acum, totul s-a terminat, îşi spuse în gând în timp ce îşi punea repede cămaşa albă, moale şi un costum albastru-închis de la *Armani.* Nu va mai fi nici pasiune, nici acţiune de noapte, se gândi el în timp ce îşi înnoda cravata. Şi nu va nicio femeie în viaţa lui, pe care să se sprijine, deşi întotdeauna avusese destule la dispoziţie. Nenorocirea era că singura pe care o iubise cu adevărat murise, mult prea devreme şi prea brutal. Chiar şi răzbunarea ce a urmat nu reuşise să-i şteargă gustul amar. Da, au mai fost femei în viaţa lui, dar nicio alta cu care

să dorească să se însoare.

Se duse în salon şi ridică receptorul.

— Am pornit, Earl.

— Sunt gata, Sir Paul.

Chavasse îşi îmbrăcă o haină de ploaie bleumarin, stinse luminile şi coborî.

Earl Jackson era negru, lucru care nu i-a produs necazuri cu elementele mai rasiste din armata britanică, unde servise atât la Paraşutişti cât şi la SA.S., mai ales pentru că avea o înălţime de un metru nouăzeci şi trei şi, la cei patruzeci şi patru de ani ai săi, avea o greutate ideală de nouăzeci şi cinci de kilograme. Căpătase medalia de Comportare Merituoasă la Ealklands, iar în serviciul lui Chavasse, el şi soţia sa Lucy erau de zece ani. Începuse să plouă, iar când Chavasse deschise uşa din faţă, îl găsi aşteptându-l cu o umbrelă deschisă, foarte elegant în uniformă şi cu şapcă. Când coborâră treptele spre *Jaguar,* Chavasse se uită peste drum, la grădină. Observă o uşoară mişcare în umbră.

— Mai e acolo?

— El e tot acolo, îi spuse Jackson şi-i deschise portiera din faţă, pentru că Chavasse stătea întotdeauna alături de el.

— Vrei să spui că e bărbat? Întrebă Chavasse când intră.

Jackson închise portiera, lăsă în jos umbrela, ocoli maşina şi se aşează la volan.

— Dar nu e un bărbat obişnuit, zise el pornind

motorul. Lucy zice că ar fi un fel de chinez.

Jackson demară şi Chavasse zise:

— Cum adică un fel de chinez?

— Zice că are ceva deosebit. Nu seamănă cu niciun chinez pe care-l cunoaşte şi e diferit de acei thai şi coreeni pe care îi vezi în restaurantele lor.

Chavasse aprobă din cap.

— Dar fusta?

— L-a zărit doar când era în lumină. Spune că avea un fel de robă şi, atât cât a putut distinge, era de o culoare gălbuie.

Chavasse se încruntă.

— Din ce în ce mai curios.

— Vreţi să fac ceva în legătură cu treaba asta, Sir Paul?

— Deocamdată, nu, îi răspunse Chavasse. Şi nu-mi mai spune „Sir Paul". Suntem împreună de prea multă vreme.

— O să mă străduiesc, zâmbi Earl Jackson. Dar cu Lucy o să vă pierdeţi vremea. Ei îi place.

Intră pe strada principală şi luă viteză. Portarul de la *Garrick,* clubul cel mai exclusiv din Londra, îi zâmbi şi îi luă haina de ploaie.

— Mă bucur că vă văd, Sir Paul.

El spuse titlul de parcă l-ar fi rostit toată viaţa.

Chavasse renunţă la obiecţii, urcă scara maiestuoasă cu uluitoarea ei colecţie de picturi în ulei şi intră în bar. Doi domni în vârstă vorbeau încet într-un colţ, în rest, localul era gol.

— Bună seara, Sir Paul, zise barmanul. Ca de obicei?

„Şi ăsta."

— De ce nu?

Chavasse se duse şi se aşeză într-un colţ, scoase vechea tabacheră de argint şi aprinse o ţigară în timp ce barmanul îi aduse o sticlă de şampanie *Bollinger R.D.,* o deschise şi îi turnă. Chavasse o gustă, aprobă satisfăcut, iar barmanul îi umplu paharul şi se retrase.

Chavasse toastă pentru el însuşi.

— Ei, pentru tine, bătrâne, şopti el. Dar ce urmează, asta-i problema?

Goli paharul, cam repede, îl umplu din nou, apoi se lăsă pe spătarul scaunului. În acel moment, intră un tînăr, se opri, se uită în jur, apoi se apropie de el.

— Sir Paul Chavasse? Sunt Terry Williams, de la cabinetul primului ministru.

— Trebuie să fii nou, zise Chavasse. Nu cred că ne-am cunoscut.

— Foarte nou, domnule. Am încercat să vă găsim, iar menajera dumneavoastră ne-a spus că sunteţi aici.

— Pare să fie ceva urgent, zise Chavasse.

— Primul ministru vrea să vă spună o vorbă, asta-i problema.

Chavasse se încruntă.

— Dumneata ştii despre ce-i vorba?

— Mi-e teamă că nu, zâmbi vesel Williams. Dar sunt sigur că o să vă spună personal. Tocmai urcă scara.

Un moment mai târziu, John Major, premierul

britanic, intră în bar.

Detectivul lui personal, care îl însoţea, aşteptă la intrare. Premierul era în ţinută de seară, zâmbi când se apropie şi întinse mâna.

— Mă bucur că te văd, Paul.

Wilhams se retrase discret, iar Chavasse spuse:

— Slavă Domnului că nu mi-ai zis „Sir Paul". Să fiu al naibii dacă mă pot obişnui cu asta.

John Major se aşează.

— Te-ai obişnuit în ultimii douăzeci de ani ca oamenii să-ţi spună „Şeful".

— Bine, asta a fost o tradiţie a Biroului ce durează din timpul predecesorului meu, îi zise Chavasse. Pot să-ţi ofer un pahar de şampanie?

— Nu, mulţumesc. Motivul ţinutei mele elegante este că sunt în drum spre o serată pentru strângere de fonduri la Dorchester şi acolo au să mă oblige la mai multe pahare de şampanie.

Chavasse ridică paharul şi toastă.

— Felicitări pentru victorie, domnule prim ministru.

— Da, sunt în continuare pe postul ăsta, răspunse Major. Amândoi suntem.

— Eu nu, îi aminti Chavasse. Mâine este ultima zi.

— Da, tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc. De cât timp eşti în Birou, Paul? Nu-mi răspunde, zise zâmbind. Ţi-am văzut dosarul. Douăzeci de ani ca agent de teren, împuşcat de trei ori, înjunghiat de două ori.

Chavasse zâmbi.

— Apoi, douăzeci de ani ca şef şi, din cauza problemei irlandeze, ai dus o viaţă la fel de periculoasă ca şi când ai fi fost agent de teren, zise premierul clătinând din cap. Nu cred că poţi abandona toată experienţa asta.

— Dar titlul de Cavaler şi bătaia rituală pe umăr la ieşire, spuse Chavasse. Trebuie să-ţi amintesc, domnule premier că am şaizeci şi cinci de ani.

— Prostii, îi zise John Major. Ai şaizeci şi cinci şi mergi pe cincizeci. Se aplecă înainte. Necazul este că problema cu Iugoslavia şi Irlanda nu se dovedeşte atât de uşoară pe cât speram. Nu, Paul, continuă el clătinând din cap, avem nevoie de tine. Eu am nevoie de tine.

În acel moment, Williams se apropie.

— Îmi pare rău, domnule prim ministru, dar trebuie să vă amintesc de oră.

John Major aprobă din cap şi se ridică. Chavasse făcu la fel.

— Nu ştiu ce să spun.

— Gândeşte-te şi anunţă-mă!

Îi strânse mâna lui Chavasse.

— Trebuie să plec. Mai vorbim.

Se întoarse şi plecă, urmat de Williams şi de detectiv.

Chavasse se gândea la asta în timp ce stătea la masa lungă din sufragerie şi mânca o salată rece cu homar, ajutând-o să alunece cu restul şampaniei. Era o nebunie. Atâţia ani! Era un miracol că a supravieţuit şi, tocmai când să iasă, îl

voiau înapoi.

Bău două ceşti de cafea, apoi coborî, îşi luă haina de ploaie şi porni pe scară până în stradă. *Jaguarul* era parcat în apropiere, iar Jackson ieşi într-o secundă şi deschise portiera.

— A fost o masă bună? întrebă el.

— Nu-mi amintesc.

Jackson se aşează la volan şi porni motorul.

— Vă simţiţi bine?

Chavasse rosti:

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că primul ministru vrea să rămân în serviciu?

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Jackson.

— Chiar aşa.

— Şi vreţi?

— Nu ştiu, Earl, zău că nu ştiu.

Şi Chavasse aprinse o ţigară şi se lăsă pe spătar.

Când ajunseră la curba spre St. Martin's Square, Chavasse spuse:

— Opreşte aici. O să merg pe jos restul drumului. E timpul să arunc şi eu o privire.

— Sunteţi sigur că e în regulă? întrebă Jackson.

— Bineînţeles. Dă-mi umbrela.

Chavasse coborî din maşină, îndreptă umbrela împotriva ploii necontenite şi merse pe trotuarul ud până la următoarea cotitură, până ajunse în piaţa din partea opusă casei sale. Se opri. Ploaia era amestecată cu o ceaţă uşoară, iar el avu senzaţia că se aud voci şi râsete. Traversă spre intrarea în

grădina din mijlocul pieţei.

Acum, vocile erau mai clare, râsul aspru şi brutal. Se grăbi înainte şi văzu clar, în lumina unei lămpi de stradă, că bărbatul misterios era bruscat de trei tineri.

Unul dintre ei purta o şapcă de baseball şi părea a fi şeful lor. El îl lovi pe bărbatul misterios pe latura capului, iar pălăria de fetru a acestuia zbură, dezvăluind o ţeastă rasă.

— Iisuse, ce-avem aici? întrebă el. Un afurisit de chinez. Ţineţi-l să-i dăm o mardeală.

Chevasse, văzând clar faţa bărbatului în lumina lămpii, ştiu îndată ce era: un tibetan. Ceilalţi doi tineri îl apucară pe bărbat de braţe şi cel cu şapca de baseball ridică un pumn.

Chevasse nu rosti nicio vorbă, doar lovi tare cu piciorul în spatele genunchiului stâng al tânărului şi acesta se prăbuşi. Tânărul rămase jos un moment, uitându-se urât în sus.

— Hai s-o lăsăm baltă, zise Chavasse, coborând umbrela.

Ceilalţi doi îl lăsară pe tibetan şi se apropiară. Chavasse îl lovi tare pe unul cu vârful umbrelei, între picioare, apoi se întoarse şi lovi cu piciorul în genunchiul celui de-al doilea, făcându-l să cadă cu un ţipăt de agonie. Auzi o pocnitură în spate, iar tibetanul strigă:

— Fii atent!

Când Chavasse se întoarse, cel cu şapca de baseball se ridica în picioare, ţinând în mână un şiş şi având o privire ucigaşă. Earl Jackson păru că se

materializează din ceaţă, ca o umbră întunecată.

— Se mai poate alătura cineva? întrebă el.

Tânărul se întoarse şi se năpusti spre el.

Jackson îi prinse fără efort încheietura mâinii răsucind tare, iar tânărul scăpă cuţitul, ţipând de durere; se auzi ceva pârâind.

Jackson ridică şişul şi îl aruncă în canalul de scurgere. Ceilalţi doi se ridicară în picioare, dar nu erau prea zdraveni. Cel cu şapca de baseball plângea de durere.

— Cioroi afurisit, mârâi el.

— Ai dreptate, băiete, şi să nu uiţi că eu sunt cel mai rău coşmar al tău. Acum pleacă.

Ei plecară împreună, dispărând în noapte, iar Chavasse zise:

— Halal bărbat, Earl. Îţi mulţumesc.

— Sunt prea bătrân pentru genul ăsta de jocuri, spuse Jackson. La fel şi dumneavoastră. Gândiţi-vă la asta.

Tibetanul stătea acolo, ţinând în mână pălăria de fetru; ploaia îi cădea pe capul ras, iar roba galbenă de sub haina de ploaie dezvăluia un singur lucru: că era un călugăr budist. Arăta să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani şi avea o faţă calmă, placidă.

— E o lume violentă, Sir Paul.

— Ei, măcar eşti la curent, îi spuse Chavasse. De ce te-ai învârtit pe aici de trei zile?

— Am vrut să te văd pe dumneata.

— Atunci, de ce nu ai bătut la uşă?

— M-am temut că voi fi gonit fără a avea ocazia

să te văd. Sunt tibetan.

— Asta văd şi eu.

— Ştiu că par straniu pentru mulţi oameni. Aspectul meu îi alarmează pe unii. M-am gândit că este mai simplu să aştept în speranţa că o să te văd pe stradă.

— Unde eşti la bunul plac al unor animale ca acelea.

Tibetanul ridică din umeri.

— Sunt tineri, sunt aiuriţi, nu sunt răspunzători. Vulpea omoară găinile. Aşa-i natura. Ar trebui eu oare să omor vulpea?

— Cu siguranţă că aş face-o dacă ar fi vorba de găina mea, spuse Earl Jackson.

— Dar asta nu te-ar face un adept al lui Buda.

El se întoarse spre Chavasse.

— După cum puteţi vedea, eu sunt un călugăr budist. Numele meu este Lama Moro. Sunt călugăr la templul tibetan de la Glen Aristoun, din Scoţia.

— Iisus a spus că dacă un bărbat îţi dă o palmă pe obraz, să-l întorci şi pe celălalt, dar a zis să o facem doar o dată, rosti Chavasse.

Jackson râse tare. Chavasse continuă:

— Ai mâncat?

— Puţin orez, azi-dimineaţă.

Chavasse se întoarse spre Jackson.

— Earl, du-l la bucătărie. Să discute cu Lucy despre ce mănâncă. Spune-i să-l hrănească. Apoi îl aduci sus la mine.

— Eşti un om bun, Sir Paul, spuse Lama Moro.

— Nu, doar unul ud, îi răspunse Chavasse. Aşa

că, hai să plecăm din ploaie.

Şi o luă înainte, traversând drumul.

O oră mai târziu se auzi o bătaie în uşa salonului şi intră Lucy, comoara lui Jackson, cu chipul unei antice prinţese egiptene, cu părul legat cu o panglică de catifea, îmbrăcată corect, în rochie neagră cu şorţuleţ.

— L-am adus, Sir Paul. Din fericire, am avut destul orez şi legume. E un om cumsecade. Îmi place.

Ea se dădu în lături şi apăru Moro, cu roba lui galbenă.

— I-am pus la cuier haina de ploaie şi pălăria, mai adăugă ea şi plecă.

Chavasse stătea pe unul dintre fotolii, lângă focul care ardea strălucitor. Avea un pahar în mână.

— Vino, stai jos.

— Sunteţi prea amabil.

Moro se aşează pe fotoliul opus.

— N-am să-ţi ofer din băutura asta, zise Chavasse ridicând paharul. Este whisky irlandez *Bushmills.* Unii spun că e cel mai vechi din lume şi că a fost inventat de călugări.

— Buni întreprinzători.

— Eşti foarte departe de casă, spuse Chavasse.

— Nu prea. Am părăsit Tibetul împreună cu alţi refugiaţi, când aveam cincisprezece ani. Asta se întâmpla în 1925.

— Înţeleg. Şi, de atunci?

— Am stat trei ani cu Dalai Lama în India, apoi el a aranjat să ajung la Cambridge, la vechiul vostru colegiu, *Trinity.* Şi dumneata ai fost la *Sorbona.* Şi eu am studiat acolo. Dar la *Harvard* n-am ajuns.

— Văd că ştii multe despre mine, îi zise Chavasse.

— A, da, spuse calm Moro. Tatăl dumitale a fost francez.

— Breton, interveni Chavasse. E o deosebire.

— Desigur. Mama dumitale era englezoaică. Aveai un dar unic pentru limbi, ceea ce explică studiile dumitale în trei dintre cele mai mari universităţi din lume. Un doctorat în filozofie la douzeci şi unu de ani, după care te-ai întors la Cambridge, la colegiul unde ai studiat şi unde ai predat la douăzeci şi trei de ani. Ai început deci o carieră academică la o vârstă extrem de fragedă, la o mare universitate.

— Şi apoi? întrebă Chavasse.

— Aveai un coleg la *Trinity,* a cărui fiică era măritată cu un ceh. Când acesta a murit, ea a vrut să se întoarcă în Anglia cu copiii ei. Comuniştii nu i-au dat voie să plece, iar Ministerul de Externe britanic nu voia să o ajute. Te-ai dus din proprie iniţiativă şi i-ai scos, căpătând o „rană uşoară de la puşca unui grănicer".

— Ah, nebuniile tinereţii, oftă Chavasse.

— Întors în siguranţă la Cambridge, ai fost vizitat de Sir Ian Moncrieff, cunoscut în cercurile Contrainformaţiilor ca Şeful, omul care controla

Biroul, unitatea cea mai secretă a Contrainformaţiilor britanice.

— De unde naiba ai aflat toate astea? întrebă Chavasse.

— Din surse proprii, răspunse Moro. Ai făcut douăzeci de ani pe teren, pentru Birou, şi douăzeci de ani ca şef, după moartea lui Moncrieff. Remarcabilă activitate.

— Singurul lucru remarcabil este faptul că mă mai aflu aici, comentă Chavasse. Acum, cine eşti de fapt dumneata?

— După cum am mai spus, sunt de la templul tibetan de la Glen Aristoun din Scoţia.

— Am auzit de el, îl zise Chavasse. O comunitate budistă.

— Eu locuiesc şi lucrez acolo. Sunt bibliotecarul. Am adunat informaţii despre fuga lui Dalai Lama din Tibet, în martie 1959.

Brusc i se făcu lumină.

— Ah, înţeleg acum, spuse Chavasse. Ai aflat că eu am fost acolo. Că eu am fost unul dintre cei care l-au scos de-acolo.

— Da. Ştiu totul despre asta, Sir Paul, am auzit despre aceste aventuri chiar din gura lui Dalai Lama. Mă interesează însă ceea ce a fost după aceea.

— Ce anume? întrebă curios Chavasse.

— În 1962, exact la trei ani după de l-ai ajutat pe Dalai Lama să scape, te-ai întors în Tibet în oraşul Changu, ca să organizezi fuga doctorului Karl Hoffner, care a lucrat timp de mulţi ani în

regiune ca medic misionar.

— Karl Hoffner? întrebă Chavasse.

— Unul dintre cei mai mari matematicieni ai secolului, răspunse Moro. La fel de mare ca Einstein.

Era aproape nerăbdător acum.

— Haide, Sir Paul! Ştiu din surse sigure că ţi-ai asumat misiunea şi totuşi, nu există date despre Hoffner, în afară de perioada din Tibet. A murit acolo? Ce s-a întâmplat cu el?

— Pentru ce vrei să ştii?

— Pentru posteritate. Pentru istoria ţării mele în epoca tulbure a dominaţiei chineze. Te rog, Sir Paul, există oare vreun motiv să se păstreze secretul după treizeci şi trei de ani?

— Nu. Presupun că nu.

Chavasse îşi mai turnă un pahar de whisky.

— În regulă. Dar nu o consemnare oficială. Să fie ceva de ficţiune, când o pui pe hârtie.

— Sunt de acord. Poţi avea încredere în mine.

Chavasse sorbi din whisky.

— Deci, de unde să încep?

„Dar când a început oare totul? Cu mult timp în urmă, îşi spuse în sinea lui. Al naibii de mult timp."

Capitolul 2

TIBET
1959

Chavasse purta o *shuba* din blană de oaie, înfăşurată strâns în jurul lui, cizme din blană de oaie şi o căciulă dintr-o blană nedefinită, cu marginile lăsate peste urechi. Sub un braţ ţinea o puşcă englezească Lee Enfield şi lăsă căluţul de munte să-şi aleagă singur drumul. La un moment dat, i se păru că aude un avion, dar nu putea fi sigur, deoarece zgomotul dispăru repede.

Tibetanii numesc această regiune de graniţă Ţara Zăpezilor, iar numele este foarte potrivit. Un loc ca un adevărat coşmar, cu trecători prin munte la o înălţime de peste şase mii de metri. Nu era un lucru neobişnuit, în vremurile vechi, ca măgarii caravanelor să moară de astm şi ca stăpânii lor să facă edeme pulmonare, plămânii lor umplându-se de apă.

Un mod ciudat de a muri, se gândi Chavasse, înecându-te stând pe picioare. Desigur, în timpurile actuale nu mai avea importanţă. Din ordinul chinezilor, nu se mai făceau caravane spre India.

Începu din nou să ningă uşor şi el se opri să

verifice drumul în prealabil. Cerul fiind acoperit de nori joşi, umflaţi, zăpada nu strălucea. Noaptea trecută o petrecuse în peştera unui păstor, adăpostindu-se de o furtună bruscă, şi o pornise din nou în zori. Acum trecătoarea dintre vârfuri se lăţea într-o ultimă pantă care ducea în jos, spre graniţa indiană. De fapt, în depărtare, se vedea ceva colorat şi mişcător, probabil un steag, iar Chavasse îşi îndemnă căluţul.

Postul de la graniţă era foarte simplu. O baracă mare de piatră, fără sârmă ghimpată, fără sisteme de apărare. O jumătate de duzină de soldaţi indieni stăteau afară, îmbrăcaţi în uniforme de iarnă albe, de luptă, cu glugile trase peste turbane. Un jeep era camuflat în alb, iar tânărul care stătea sprijinit de maşină şi fuma înainta şi se uită la Chavasse.

— Domnul Chavasse? Eu sunt locotenentul Piroo. Am aflat prin radio de la luptătorii tibetani pentru libertate că veniţi, zâmbi el. Mă mir că mai supravieţuiesc, dacă informaţiile pe care le primim despre reacţia chinezilor sunt adevărate.

Chavasse coborî din şa, iar un soldat luă căluţul de acolo.

— Da, sunt adevărate. Ucid oamenii cu mâinile, rad sate întregi de pe faţa pământului.

Piroo îi dădu o ţigară şi i-o aprinse. Chavasse continuă:

— Mi-e teamă că, de data asta, intenţionează să distrugă odată pentru totdeauna rezistenţa tibetană.

— De asta a fugit Dalai Lama?

— Da. Speră să continue lupta, din India. Crezi că premierul Nehru o să fie de acord?

— A, da, asta s-a arătat destul de clar. Dar haide, domnule Chavasse, şeful meu aşteaptă să te vadă la Gela. Asta e la vreo zece kilometri de aici, zâmbi el. Dar la numai cinci mii de metri altitudine.

Chavasse se urcă în jeep şi Piroo se aşează la volan.

— Şi cine-i şeful dumitale?

— Colonelul Ram Singh. Foarte corect şi de şcoală veche. A studiat chiar şi la *Sandhurst.*

În ciuda faptului că maşina aluneca dintr-o parte în alta pe drumul accidentat, Piroo găsi altă ţigară şi o aprinse cu o singură mână.

— Credeam că CIA va face lucruri mari! Să-i ajute pe rebeli şi altele!

— Au introdus o cantitate de arme, îi zise Chavasse, majoritatea britanice. Chinezii nu trebuie să constate vreo filieră americană. În afară de asta, n-am făcut mare lucru.

— Dar dumneata ai făcut, domnule Chavasse. Se pare că Contrainformaţiile britanice funcţionează.

— Aşa mi s-a spus şi mie.

— Am înţeles că guvernul indian v-a cerut să nu treceţi graniţa, dar aţi trecut-o, totuşi?

— Într-adevăr.

— Iar maiorul Hamid a plecat cu dumneata.

— Şi asta-i adevărat.

Piroo clătină din cap.

— Nebunul. Au să-l judece la Curtea marţială pentru asta.

— Nu. El este în urma mea chiar acum, cu Dalai Lama. Am venit înainte doar ca să confirm ora sosirii lor. Hamid va fi imediat un erou pentru oricare indian de pe continent.

— Poate că nu, prietene.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Chavasse.

— Ei, asta o să ţi-o spună şeful meu.

Chavasse se încruntă când ajunseră pe o culme şi văzură în jos mai multe colibe Nissen lângă o pistă pentru avioane.

— Un avion Navajo? rosti Chavasse. Ce caută aici?

— Face legătura cu valea. Aprovizionare, comunicaţii. Putem aduce şi brancarde aici.

— Şi de ce e totul în alb?

— Pentru că, dacă trec graniţa, să le fie mai greu chinezilor să mă doboare. Zâmbi. Da, domnule Chavasse. Eu sunt pilotul. Forţele Aeriene Indiene, nu Armata.

Şi-l conduse în jos, pe drum.

Era cald în coliba Nissen în timp ce Chavasse şi cei patru ofiţeri stăteau aplecaţi deasupra hărţii de pe masă. Colonelul Ram Singh era mic şi dur, avea o mustaţă subţire, iar însemnele decoraţiilor arătau bine pe cămaşa lui.

— Nu e bine, domnule Chavasse. Pot să-ţi spun, neoficial, că premierul Nehru şi guvernul indian

sunt pregătiţi să-l primească pe Dalai Lama. Piroo aici de faţă urma să-l transporte cu avionul, de îndată ce soseşte.

— Ceea ce mi-e teamă că nu se mai poate acum, zise Piroo. Am zburat peste graniţă, ilegal desigur, zise el atingând harta cu degetul. Aici este coloana lui Dalai Lama. Aş aprecia acum că mai are peste cincisprezece kilometri de mers. Iar aici, cu douăzeci şi cinci de kilometri în urmă, este coloana chineză care vine repede, cu jeep-uri, nu cu cai. E sigur că îi vor prinde înainte de graniţă.

Chavasse examina cu atenţie harta.

— Când ai văzut toate astea?

— În urmă cu o oră. Nu mai mult.

Chavasse aprobă din cap.

— Am venit şi eu pe acelaşi drum. Terenul este îngrozitor. Chiar şi cu un jeep, eşti norocos dacă faci zece kilometri pe oră. Teren aspru şi bolovani peste tot.

— Şi? făcu Ram Singh.

— Asta înseamnă că chinezii se află încă dincolo de trecătoarea Cholo. E adâncă de sute de metri. Acolo este un pod vechi, de lemn. Este singurul loc pe unde se poate trece de partea cealaltă. Distrugeţi-l şi i-aţi terminat. Dalai Lama o să fie liber.

— O idee atrăgătoare, domnule Chavasse, dar dacă sugerezi că locotenentul Piroo ar trebui cumva să bombardeze podul, trebuie să spun că nu o fac. Este teritoriu chinez, aşa pretind ei, iar noi nu suntem în război cu China.

— Ei bine, eu sunt, zise Chavasse întorcându-se spre Piroo. Aveţi paraşute pe aparatul ăla?

— Desigur.

Chavasse i se adresă lui Ram Singh.

— Întâmpină-mă la jumătatea drumului, colonele. I-ai permis deja lui Piroo să zboare cu avionul acolo. Lasă-l să se ofere din nou voluntar. Fă-mi rost de nişte exploziv. Pe drum spre interior, lăsăm un mesaj coloanei lui Dalai Lama ca să-l avertizăm pe Hamid de ce se întâmplă, apoi mă paraşutez la pod şi îl arunc în aer.

— Dar ce se întâmplă după aceea? întrebă Piroo. Ai să fii singur acolo şi pe jos.

— Sper că Hamid o să vină călare înapoi să mă ia.

Urmă o tăcere prelungită. Ofiţerii schimbau priviri între ei. Colonelul se uită în jos la hartă, bătând cu degetele pe ea. Îşi ridică privirea.

— Ai face treaba asta, locotenente? îl întrebă el pe Piroo.

— Cu plăcere, domnule colonel.

— Este o nebunie, zise Ram Singh. Nebunie totală. Brusc, zâmbi. Mai bine să ne mişcăm, domnule Chavasse. N-avem prea mult timp.

Ram Singh spuse:

— Un exploziv foarte simplu, domnule Chavasse. L-am căpătat de la armata franceză.

Deschise un sac militar şi scoase un bloc verde-închis.

— Plastic, spuse Chavasse.

— Total inofensiv, dacă nu este folosit împreună cu aceste creioane care marchează timpul, zise el ridicând câteva. Ăsta e un detonator de cinci minute, iar acestea două, cu capete galbene, sunt de două minute.

Chavasse luă sacul şi îl puse în spate. Unul dintre ofiţeri îl ajută să-şi pună paraşuta, un altul îi dădu o puşcă Sten cu două cartuşiere prinse laolaltă, pe care şi le înfăşură în jurul pieptului.

Ram Singh luă o cutie de semnalizare, cu o coadă roşie.

— Mesajul pentru mairoul Hamid. Îi spune exact ce intenţionezi să faci. Sper că va considera că e posibil, cum să zice, să vină să te culeagă, prietene.

— El este *pathan,* spuse simplu Chavasse. Ştii cum sunt ăştia. S-ar băga şi în iad, doar ca să poată arunca o privire. Mai bine să o pornesc.

Ram Singh îşi puse pe el o *parka* şi ieşiră afară. Ningea puţin, vântul purta fulgi rari şi era foarte frig. Merseră spre avionul Navajo, unde Piroo încălzise deja motorul. Chavasse se opri la scară, iar Ram Singh îi strânse mâna şi îl salută.

— Cum o vrea Dumnezeu, prietene.

Chavasse zâmbi, urcă scara şi închise uşa. Piroo se uită peste umăr, ambală motorul, o porni pe pistă şi se înălţă.

În ciuda straturilor de îmbrăcăminte pe care le purta, lui Chavasse îi era frig – foarte frig – şi respira cu greutate. Se uita pe fereastră, la un

peisaj pustiu ca pe Lună, cu vârfuri acoperite de zăpadă pe ambele părţi. Din când în când cădeau înfiorător într-un gol de aer şi mereu erau împinşi de un vânt puternic.

Piroo se uită peste umăr şi strigă peste urletul motoarelor:

— Am să zbor mai întâi în jurul trecătorii. Să ne asigurăm mai întâi că chinezii mai sunt încă în partea cealaltă. Înainte de a-i comunica lui Hamid.

— Bine, răspunse Chavasse.

Intrară în nori joşi, care îi învăluiră cinci minute. Când ieşiră pe partea cealaltă, se vedeau jos foarte clar trecătoarea şi podul. Şi mai clar se vedea coloana chinezilor, aflată poate la o jumătate de kilometru în partea cealaltă, îndreptându-se foarte repede spre pod, pe o porţiune de teren plat.

— Nu e timp să mai întârziem. Au să ajungă la pod în zece minute, strigă Chavasse. Pornesc. Coboară la cinci sute.

Piroo lăsă în jos botul avionului, care coborî apoi se îndreptă.

Chavasse se mişca greu din cauza echipamentului. Deschise uşa. Aşteptă până fură cât se poate de aproape de pod şi se rostogoli afară, cu capul înainte.

Hamid descălecă aşteptând, în timp ce unul dintre luptătorii tibetani pentru libertate galopă spre locul unde era cutia salvatoare cu coadă roşie, vizibilă în zăpadă. Bărbatul se aplecă din şa, luă cutia şi galopă înapoi.

Hamid arăta tipic pentru un pathan, solid, înalt, cu pielea măslinie, cu o privire mândră pe chipul bărbos. În spatele lui, coloana se oprise şi toată lumea aştepta. Călăreţul sosi şi îi dădu cutia.

Hamid o deschise, scoase mesajul şi-l citi cu atenţie. Înjură încet.

Din spate se auzi o voce.

— Ce este, maior Hamid?

Dalai Lama, acoperit cu blană de oaie, era culcat pe un fel de sanie trasă de un cal, pentru că era prea bolnav ca să călărească.

— E de la Chavasse.

— Deci a reuşit să treacă?

— Din nenorocire, o coloană chineză se află foarte aproape de noi, de partea cealaltă a trecătorii Cholo. Se pare că Chavasse s-a lansat cu paraşuta acolo, încercând să arunce podul în aer. Trebuie să mă duc să-l ajut.

— Înţeleg, spuse Dalai Lama.

— Bine. Am să iau cu mine doi oameni din escortă. Ceilalţi trebuie să vă continuaţi drumul cu toată viteza posibilă.

Se duse la una dintre căruţe şi luă o puşcă Sten şi două încărcătoare pe care le băgă în sacul de la şa, apoi dădu un ordin scurt unor tibetani şi plecă în galop. Câteva momente mai târziu, doi dintre ei îl urmară, aducând un cal în plus.

Chavasse atinse dur solul, la vreo doi metri de pod. Rămase acolo un moment, se răsuci, se ridică şi se eliberă de paraşută. Încă nu se vedeau

chinezii. Îşi luă arma de pe umăr şi alergă pe cărarea neregulată, printre bolovani.

Desigur, era o prostie să faci un asemenea efort la această altitudine. Când ajunse la pod, gâfâi, respiraţia lui fiind ca un abur alb. Porni să traverseze podul, care se legăna uşor. Ajunse în mijloc, îşi dădu jos sacul şi alese un bloc de plastic, introduse un detonator de cinci minute, se culcă jos şi întinse mâna peste margine, fixând explozibilul într-un spaţiu dintre două bârne. Activă detonatorul, se ridică şi, în acel moment, un jeep al chinezilor apăru pe înălţimea din partea opusă.

Mitraliera deschise imediat focul. Chavasse fugi cu arma într-o mână şi cu sacul în cealaltă. Ajunse la capătul podului, se ascunse după unul dintre stâlpii de sprijin, găsi un alt bloc de plastic, introduse un detonator de două minute şi îl activă.

Din jeep se trăgea întruna, iar gloanţele rupeau bucăţele din stâlp. El puse jos blocul de plastic, răspunse tipului cu puşca Sten şi un glonţ norocos doborî un soldat. Jeep-ul, aflat la jumătatea podului se opri, un altul fiind chiar în urma lui, iar restul coloanei ajunse pe înălţime.

— Rămâneţi acolo, se rugă Chavasse şi aruncă blocul de plastic pe pod.

Spre groaza lui, acesta sări peste margine şi explodă în aer. Jeep-ul o porni iar, trăgând necontenit, urmat de celălalt, iar coloana se mişcă şi ea în partea cealaltă.

Chavasse alergă printre stânci, ţinând capul jos; se uită înapoi şi văzu cele două jeep-uri ajungând

pe teren solid. În acest moment, exact când convoiul porni să traverseze podul, se auzi o explozie uriaşă. Mijlocul podului se ridică în aer, bucăţi de lemn zburau în toate părţile. Primele două maşini din convoi s-au dus odată cu podul.

Când reverberaţia se stinse, se auziră ţipete de furie ale soldaţilor chinezi din cele două maşini care trecuseră podul, trei în prima şi patru în a doua. Trăgeau cu puştile automate uşoare în stâncile din jur, iar Chavasse se piti şi desfăcu sacul. Mai rămăsese un bloc de plastic. Introduse detonatorul de două minute şi începu să numere ţinând pregătită arma în mâna cealaltă.

Trăgea în rafale scurte, cu mâna stângă, număra în continuare, dar ei trăgeau atât de mult cu armele lor automate în stânci, încât fu nevoit să ţină capul jos şi să armeze orbeşte blocul de plastic. De data asta avu mai mult noroc; bomba căzu în maşina cu patru soldaţi şi explodă o secundă mai târziu, cu un efect devastator.

Se uită peste o stâncă şi văzu carnagiul. Cei patru soldaţi erau morţi, iar celălalt jeep se aplecase într-o parte, cei trei ocupanţi fiind aruncaţi afară. În timp ce Chavasse îi urmărea, ei se ridicară în picioare, tuşind din cauza fumului înţepător şi îşi luară armele. El se ridică şi deschise focul cu puşca Sten, trei gloanţe înfigându-se în pământ alături de ei. Dar nu mai avea gloanţe. Aruncă arma, se întoarse şi fugi să se salveze, în timp ce cei trei chinezi urlară şi se repeziră după el.

Gloanţele răscoleau pământul în jurul lui, împrăştiind zăpada, în timp ce el se lupta să urce panta. Apoi, o voce veselă strigă:

— Culcă-te, Paul, pentru Dumnezeu!

Hamid apăru sus, ţinând puşca automată Sten cu ambele mâini. El trase dintr-o parte în alta, doborându-i într-o secundă pe cei trei chinezi. Când ecoul se stinse, el se uită la rămăşiţele podului.

— A fost la mustaţă.

— Se poate spune şi aşa.

Chavasse urcă panta şi îi văzu pe cei doi tibetani care ţineau calul lui Hamid şi pe cel în plus.

— Ce grijuliu ai fost. Ai adus un cal pentru mine. Premierul Nehru şi guvernul indian sunt gata să-l primească pe Dalai Lama. Avionul Forţelor Aeriene Indiene care m-a paraşutat pe mine aşteaptă la Gela. O să fim cu toţii la Delhi, cât ai zice peşte.

— Excelent, zise Hamid. Putem deci să plecăm naibii de-aici?

Ambasada britanică de la Delhi strălucea de lumini, candelabrele de cristal sclipeau, ventilatoarele din tavan mişcau aerul cald, iar uşile mari erau deschise spre grădină.

Sala de bal era plină de lume. Oricine era cineva în Delhi, cei mari şi cei buni, nu doar ambasadorul britanic, ci şi premierul Nehru, erau acolo în onoarea lui Dalai Lama, care stătea pe un fotoliu lângă intrarea principală, salutându-i pe cei ce

stăteau la rând ca să-i facă urări de bine.

Chavasse, într-un costum alb de bumbac, cămaşă neagră şi cravată galben pai, stătea şi privea. Hamid era alături de el, superb, cu turban şi uniformă kaki, însemnele medaliilor, printre care Crucea Militară de la englezi, confirmându-i curajul.

— Uită-te la ei, zise Chavasse. Nu vor altceva decât să se laude că au dat mâna cu el. I-ar cere un autograf, dacă ar îndrăzni.

— Aşa-i lumea, Paul, comentă pathan-ul.

În şir era un chinez, un bărbat mărunt cu ochelari cu rama de baga şi cu un zâmbet pe faţă. Chavasse se încordă.

— Cine-i ăsta?

Tânărul locotenent din spatele lor spuse:

— Numele lui este Chang. E medic. Conduce o clinică pentru cei săraci. E un naţionalist chinez din Formosa. A venit aici acum şase luni.

Doctorul Chang luă mâna lui Dalai Lama.

— Chang – Formosa, Sfinţia Voastră, îl auzirăspunând. E o mare onoare.

Dalai Lama murmură un răspuns; Chang se depărtă şi luă un pahar de la unul dintre chelnerii cu turban.

Dalai Lama îi făcu semn tânărului locotenent să se apropie.

— Cred că e destul pentru moment. Vreau să fac un tur prin grădină, simt nevoia de aer proaspăt. Vă văd mai târziu, domnilor.

Le zâmbi lui Chavasse şi lui Hamid.

Îşi făcu drum prin mulţime, escortat de

locotenent, zâmbind şi salutând oamenii în trecere, apoi ieşi pe una din uşile mari. Locotenentul se întoarse.

— Părea obosit. Am să-i anunţ pe noii oaspeţi, la intrare, că nu mai stă la prezentări.

Locotenentul plecă şi Hamid întrebă:

— Când te întorci la Londra?

Chavasse aprinse o ţigară.

— Nu sunt sigur. Aştept ordine de la şeful meu.

— A, şeful, faimosul Ian Moncrieff.

— N-ar trebui să ştii lucrul ăsta, spuse Chavasse.

— Nu, cu siguranţă, zise o voce cunoscută.

Chavasse se întoarse uimit şi îl văzu pe Moncrieff stând acolo, într-un costum şifonat de bumbac. Avea părul cenuşiu, pieptănat spre spate.

— De unde Dumnezeu ai răsărit? întrebă Chavasse.

— Din zborul de la Londra, care a sosit acum două ore. Minunată treabă, Paul. M-am gândit să mă alături festivităţilor.

Se întoarse spre pathan.

— Dumneata trebuie să fii Hamid?

Îşi strânseră mâinile.

— Bucuros de cunoştinţă, Sir Ian.

Moncrieff luă un pahar de la un chelner, iar Chavasse spuse:

— Ei, după cum vezi, sunt cu toţii aici.

Moncrieff bău din vin.

— Inclusiv opoziţia.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Hamid.

— Prietenul nostru chinez de acolo.

Moncrieff îl indică pe Chang, care îşi făcea drum prin mulţime spre uşile mari.

— E un naţionalist chinez din Formosa. Conduce o clinică pentru săraci, în centru, spuse Chavasse.

— Da, asta crede serviciul indian de contrainformaţii, dar sunt deosebit de prost informaţi. Am văzut fotografia lui într-un dosar la Secţia Chineză a SIS din Londra, abia luna trecută. Este agent comunist. Dar unde-i Dalai Lama?

— În grădină, îi răspunse Hamid.

În acel moment, Chang ieşi pe una din uşile deschise.

— Haide, îi zise Chavasse lui Hamid şi îşi făcu repede drum prin mulţime.

Grădina era foarte frumoasă, parfumul magnoliilor era greu în aerul nopţii, iar palmierii foşneau în briza uşoară. O fântână arteziană în mijlocul grădinii îşi înălţa apa în noapte, iar Dalai Lama se îndrepta pe o cărare spre ea, singur cu gândurile lui. Se opri când doctorul Chang ieşi din tufişuri.

— Prea Sfinte, iartă-mă, dar ţi-a sosit ceasul.

Avea într-o mână un pistol automat cu amortizor de sunet, iar Dalai Lama, înţelegând, zâmbi cu seninătate.

— Te iert, fiul meu, moartea vine pentru toţi oamenii. Hamid, alergând repede, cu Chavasse pe urmele lui, se repezi la Chang într-o clipă, cu un braţ în jurul gâtului acestuia; cu mâna îi apucă încheietura mâinii drepte făcând ca arma să cadă

la pământ. Aceasta se descarcă într-un zgomot înfundat. Chang, luptându-se cu disperare, reuşi să se întoarcă. Un moment fură piept la piept, pathanul cel înalt şi chinezul mărunt. Se auzi un alt zgomot înfundat, Chang deveni rigid, apoi alunecă la pământ. Un moment zăcu acolo dând din picioare, apoi rămase nemişcat.

Chavasse se lăsă pe un genunchi şi îl examină, în timp ce Moncrieff sosi în fugă. Chavasse se ridică, ţinând arma în mână.

— E mort? întrebă Dalai Lama.

— Da, răspunse Chavasse.

— Sufletul să i se odihnească în pace!

— Vă sugerez să veniţi cu mine, domnule, spuse Moncrieff. Cu cât ştiu mai puţini de treaba asta, cu atât mai bine. De fapt, nici nu s-a întâmplat, nu-i aşa, domnule maior?

— Mă ocup eu de asta, domnule, zise Hamid. Cu cea mai mare discreţie. Îl aduc pe şeful Securităţii.

Moncrieff îl luă de acolo pe Dalai Lama. Hamid spuse:

— Păcat că sărmanul nefericit a decis să se împuşte aici şi n-o să ştim niciodată de ce, nu-i aşa? E o poveste la fel de bună ca oricare alta. Tu rămâi aici, Paul. Ai să fii un martor bun, ca şi mine. Beijing-ul are braţul lung.

Pathan-ul se grăbi să plece. Chavasse aprinse o ţigară, se duse şi se aşeză pe o bancă lângă fântână şi aşteptă.

Capitolul 3

LONDRA
1962

Chavasse stătea la intrarea clubului *Caravel* din strada Great Portland şi privea trist la ploaie. Avusese o legătură de dragoste cu Londra timp de mai mulţi ani, dar ora patru dimineaţa, într-o zi de noiembrie, era suficientă ca să strice orice legătură, îşi zise în sinea lui când coborî pe trotuar.

Avea un gust neplăcut în gură de la prea multe ţigări, iar gândul la cele o sută cincisprezece lire pe care le pierduse la mesele verzi de la *Caravel* nu îmbunătăţea situaţia.

Necazul era că stătea în oraş de prea mult timp. Trecuseră deja două luni de când revenise din vacanţa de după afacerea Caspar Schultz, iar şeful îl ţinuse la un birou în sediu, să se ocupe de hârţoage cu care s-ar fi descurcat orice funcţionar competent.

El continua să se gândească la această situaţie şi să se întrebe ce să facă în legătură cu problema asta când, dând colţul în strada Baker, se uită în sus şi văzu lumină în apartamentul lui.

Traversă repede strada şi intră pe uşile laterale.

Holul era pustiu, iar portarul de noapte nu era la biroul lui. Chavasse rămase pe loc gândindu-se un moment, cu o uşoară încruntare pe faţă. În cele din urmă decise să nu folosească ascensorul şi urcă repede pe scară la etajul trei.

Pe coridor era linişte. Se opri un moment în faţa uşii apartamentului ascultând, apoi se duse după colţ, la intrarea de serviciu, şi îşi scoase cheia.

Femeia care stătea pe marginea mesei de bucătărie citind un ziar în timp ce aştepta să fiarbă cafeaua era plinuţă şi atrăgătoare, în ciuda ochelarilor negri, cam severi.

Chavasse închise încet uşa, traversă camera în vârful picioarelor şi o sărută pe ceafă.

— Trebuia să spun că e o oră curioasă pentru o vizită, dar sunt mai mult decât dispus, zise el zâmbind şmecher.

Jean Frazer, secretara şefului, se întoarse şi îl privi calmă.

— Nu fi încrezut şi unde naiba ai fost? Am trimis oameni în Soho şi în West End de aseară de la ora opt.

Îl trecu un fior rece de emoţie.

— A apărut ceva important?

Ea aprobă din cap.

— Asta să-mi spui tu mie. Mai bine intră. Şeful e aici de la miezul nopţii, în speranţa că o să vii acasă.

— Ce-ai zice de o cafea?

— Am să o aduc când o să fie gata. Iar ai băut, strâmbă ea din nas, nu-i aşa?

— Ce nevastă a naibii ai mai fi, draga mea, zise cu un zâmbet obosit şi intră în camera de zi.

Doi bărbaţi stăteau pe fotoliile mari, lângă foc, cu un joc de şah pe măsuţa de cafea dintre ei. Unul era necunoscut lui Chavasse. Un bărbat bătrân, cu părul alb, în jur de şaptezeci şi ceva de ani, cu ochelari cu ramă de aur, care studia cu atenţie tabla de şah.

Celălalt putea fi, la prima vedere, orice înalt funcţionar civil. Costumul gri închis, bine croit, cravata tip *Eton,* chiar şi părul încărunţit, toate făceau parte din imaginea tipică, familiară.

Doar când întoarse capul brusc şi-şi ridică privirea, deosebirea deveni evidentă. Era chipul unui om neobişnuit. Era o fiinţă extraordinar de inteligentă, cu ochii reci, cenuşii, ai unui bărbat care, mai mult ca orice, este un om realist.

— Am auzit că mă cauţi, spuse Chavasse scoţându-şi haina de ploaie udă.

Şeful zâmbi slab.

— E un eufemism. Probabil că ţi-ai găsit un loc nou.

Chavasse aprobă din cap.

— Clubul *Caravel* de pe strada Great Portland. Fac o friptură bună şi au o sală de jocuri. Mai mult ruletă.

— Merită să-i fac o vizită?

— Nu prea, zâmbi şmecher Chavasse. Cam plicticos şi prea scump. E timpul să am alt gen de activitate.

— Cred că putem să-ţi facem pe plac, Paul,

spuse şeful. Apropo, să-ţi fac cunoştinţă cu profesorul Craig.

Bărbatul în vârstă îi strânse mâna şi zâmbi.

— Deci, dumneata eşti expertul în limbi străine. Am auzit multe despre dumneata, tinere.

— Numai de bine, sper.

Chavasse luă o ţigară din cutia de pe măsuţa de cafea şi îşi trase un scaun.

— Profesorul Craig este preşedintele Programului Comun de Cercetare a Spaţiului iniţiat recent de NATO, zise şeful. El ne-a ridicat o problemă destul de interesantă. Ca să fiu absolut sincer, cred că tu eşti singurul agent al Biroului capabil să se descurce cu asta.

— Ei, acesta e cu siguranţă un început flatant, spuse Chavasse. Care-i problema?

Şeful puse cu grijă o ţigară turcească într-un elegant port-ţigaret de argint.

— Când ai fost ultima dată în Tibet, Paul?

Chavasse se încruntă.

— O ştii la fel de bine ca şi mine. Acum trei ani, când l-am scos pe Dalai Lama.

— Cum ţi-ar plăcea să te duci din nou?

Chavasse ridică din umeri.

— Tibetana o ştiu încă bine. Nu fluent, dar destul de bine. O altă problemă, specifică regiunii, mă deranjează mai mult. În special faptul că sunt european.

— Dar am înţeles că ai ajutat la scoaterea lui Dalai Lama în urmă cu trei ani, zise profesorul Craig.

Chavasse aprobă din cap.

— Dar asta a fost altceva. Am intrat direct şi am ieşit după câteva zile. Nu ştiu cât aş trece neobservat dacă aş sta acolo mai mult timp. Nu ştiu dacă aţi auzit, profesore, dar niciun soldat nu a scăpat din lagărele chineze de prizonieri în timpul războiului şi asta din motive clare. Dacă mă aruncaţi în Rusia, în haine potrivite, m-aş descurca. Într-o stradă din Beijing aş fi vizibil ca un buboi.

— Nu-i aşa, spuse şeful. Apreciez punctul tău de vedere, dar dacă l-am putea ocoli?

— Rămân în continuare chinezii, comentă Chavasse. Mai sunt încă nervoşi de când am fost acolo data trecută. Mai ales după revolta tibetană. Ştii, cred că ei controlează regiuni întregi. Dar... treaba asta este cu adevărat importantă?

Şeful aprobă din cap cu gravitate.

— Poate cea mai importantă de care ţi-am cerut să te ocupi.

— Mai bine să-mi spuneţi despre ce este vorba.

Şeful se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Care ai zice că e cea mai mare problemă internaţională a momentului – bomba?

Chavasse clătină din cap.

— Nu, nu cred. Oricum, nu mai este. Probabil cursa pentru spaţiul cosmic.

Şeful aprobă din cap.

— Sunt de acord, iar faptul că John Glenn şi cei care i-au urmat au rivalizat cu Gagarin şi Titov i-a îngrijorat pe prietenii noştri ruşi. Distanţa se micşorează, iar ei ştiu asta.

— Şi ei pot face ceva în legătură cu treaba asta? întrebă Chavasse.

Şeful aprobă din cap.

— Da, şi ei se ocupă deja de asta, de al naibii de mult timp. Dar poate că profesorul Craig vrea să-ţi vorbească despre asta. El este specialistul.

Profesorul Craig îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă cu o batistă scoasă din buzunarul de la piept.

— Problema cea mare este propulsarea, domnule Chavasse. Iar răspunsul nu-l constituie nişte rachete mai mari sau mai bune, mai ales când e vorba de o călătorie în Lună sau mai departe, ceea ce implică distanţe uriaşe.

— Şi se presupune că ruşii au ceva? întrebă Chavasse.

Craig negă din cap.

— Încă nu, dar cred că sunt foarte aproape. Din 1956, ei experimentează o rachetă ionică, folosind ca forţă motrice energia emisă de stele.

— Sună ca o poveste ştiinţifico-fantastică, zise Chavasse.

— Aş dori să fie aşa, tinere, spuse grav profesorul Craig. Din nefericire, este un fapt real şi, dacă nu venim repede cu un alt răspuns, putem să ne dăm bătuţi.

— Şi presupun că există un alt răspuns, zise încet Chavasse.

Profesorul îşi puse cu atenţie ochelarii şi aprobă din cap.

— În condiţii normale aş fi spus nu, dar având în

vedere unele informaţii care mi-au parvenit recent, se pare că mai avem o şansă.

Şeful se aplecă în faţă.

— În urmă cu zece zile, un tânăr nobil tibetan a sosit la Srinagar, capitala Caşmirului. Omul nostru de acolo s-a ocupat de el. În afară de faptul că avea informaţii valoroase despre situaţia din vestul Tibetului în momentul de faţă, avea şi o scrisoare pentru profesorul Craig. Era de la Karl Hoffner.

Chavasse se încruntă.

— Am auzit vag despre el. N-a fost cumva un fel de medic misionar în Tibet ani de zile?

Şeful aprobă din cap.

— Un om minunat, pe care majoritatea oamenilor l-au uitat. O carieră foarte asemănătoare cu a lui Albert Schweitzer. Doctor, muzician, filozof, matematician. Şi-a consacrat Tibetului patruzeci de ani din viaţă.

— Mai trăieşte? întrebă Chavasse.

Şeful aprobă din cap.

— Trăieşte într-un orăşel care se numeşte Changu, la două sute cincizeci de kilometri de graniţa cu Caşmirul. Este sub arest la domiciliu, din câte ne putem da seama.

— Karl Hoffner este unul dintre cei mai mari matematicieni ai tuturor timpurilor, spuse profesorul Craig. Te deranjează dacă devin puţin mai tehnic?

— Deloc, răspunse Chavasse.

— Nu cunosc cât de multe ştii despre conceptele matematice, zise Craig, dar poate ai

cunoştinţă că Einstein a demonstrat că materia nu este altceva decât energie, fixată într-un tipar rigid.

— Da, murmură Chavasse. Până aici am înţeles.

— În tinereţe, într-o celebră lucrare de doctorat, continuă Craig, Karl Hoffner a demonstrat că energia însăşi este spaţiu închis într-un anumit tipar. Dovada adusă de el implică o dezvoltare îndrăzneaţă a geometriei neeuclidiene, care era la fel de revoluţionară ca şi teoria relativităţii a lui Einstein.

— Acum nu te mai înţeleg deloc, mărturisi Chavasse.

— N-are importanţă, zâmbi Craig. Poate doar şase creiere din lume au fost capabile să înţeleagă teoria lui în vremea respectivă, din cauza complexităţii ei. Aceasta a trezit un interes considerabil în cercurile academice, apoi a fost practic uitată. Era doar teorie; înţelegi? Nu ducea nicăieri şi nu avea nicio aplicare practică.

— Iar acum a adus-o cu un pas mai departe, zise Chavasse. La asta vrei să ajungi?

Craig aprobă din cap.

— El a menţionat în scrisoare, ca un fapt banal aş putea zice, că a ajuns la rezolvarea problemei. A dovedit că spaţiul poate fi modelat, dacă vrei manipulat, până devine un câmp de energie.

— Şi asta e cu adevărat important? întrebă Chavasse.

— Important? oftă profesorul. În primul rând, împinge fizica nucleară în eocen. În al doilea rând,

ne dă un concept cu totul nou despre călătoria în spaţiu. Am putea produce o energie motrice pentru rachetele noastre chiar din spaţiul în sine, un lucru care ar fi infinit superior conceptului rusesc, ionic.

— Crezi că Hoffner are idee de importanţa descoperirii lui? întrebă Chavasse.

Craig negă din cap.

— Cred că nu ştie nici măcar că au avut loc zboruri orbitale. Dacă ştia că omul a trecut pragul spaţiului, valoarea descoperirii i-ar fi fost imediat clară.

— Incredibil! spuse Chavasse. Absolut incredibil!

— Mai grav este faptul că nu ne foloseşte că ştim, atâta timp cât aceste cunoştinţe rămân în creierul unui om bătrân şi bolnav, aflat sub arest la domiciliu, într-o ţară sub dominaţie comunistă, zise şeful. Trebuie să-l scoatem de-acolo, Paul.

Chavasse oftă.

— Ei bine, eu mă rugam să apară o acţiune, spuse Chavasse. Acum o am, deşi nu ştiu cum naiba am s-o scot la capăt.

— Eu m-am gândit deja la asta.

Şeful împinse tabla de şah la o parte şi desfăşură o hartă.

— Asta este regiunea implicată. Caşmirul şi vestul Tibetului; Changu e la vreo două sute cincizeci de kilometri de graniţă. Observ că, la circa şaptezeci şi cinci de kilometri în interiorul Tibetului, este un sat care se numeşte Rudok. Când mi-a trimis scrisoarea, Ferguson m-a informat că, după spusele tânărului nobil tibetan care a scos

scrisoarea din ţară, chinezii nu prea au control asupra regiunii. El afirmă că mănăstirea din afara localităţii Rudok este un adevărat centru al rezistenţei. Dacă te-am putea duce acolo, ai avea măcar o bază. Desigur că mai departe va trebui să acţionezi după capul tău.

— Să lămurim două probleme, interveni Chavasse. Cum intru acolo şi cum fac ca să mă accepte localnicii în caz că ajung?

— Astea toate s-au aranjat, zise şeful. De ieri seară, când profesorul Craig a venit şi mi-a spus că în scrisoare se poate citi mai mult decât e scris în ea, am folosit linia specială ca să vorbesc cu Ferguson de patru ori. El a aranjat ca acel tânăr tibetan să meargă acolo cu tine.

— Dar cum rămâne cu transportul?

— O să zburaţi.

Chavasse se încruntă.

— Este sigur că se poate zbura din Caşmir? Munţii Ladakh sunt al naibii de înalţi.

— Ferguson a găsit un pilot pe nume Jan Kerensky. E polonez – a zburat în RAF în timpul războiului. Face treabă pentru guvern în regiune, recunoaşteri aeriene, treburi din astea. Se pare că există o veche pistă de aviaţie a RAF în afara localităţii Leh, pe care el o foloseşte uneori. Asta este la numai o sută douăzeci sau o sută treizeci de kilometri distanţă de graniţa tibetană. I-am oferit două mii ca să te ducă cu avionul şi să te aterizeze la mănăstirea de lângă Rudok şi alte cinci mii ca să te ia de acolo la exact o săptămână mai

târziu.

— Crede că poate să facă asta?

Şeful aprobă din cap.

— Zice că este posibil. Nimic mai mult. E clar că o să ai nevoie de al naibii de mult noroc.

— Poţi să mai repeţi asta, zise Chavasse. Când plec?

— Un bombardier Vulcan al RAF-ului pleacă din Edgworth spre Singapore la ora nouă. O să te lase la Aden. De acolo poţi zbura spre Caşmir.

Se ridică în picioare şi adăugă:

— Cred că nu mai avem ce face aici, profesore. O să te duc acasă. Se pare că ai nevoie de un somn bun.

Când Craig se ridică, Chavasse zise repede:

— Un moment profesore, dacă nu te superi.

Craig se aşează şi Chavasse continuă:

— Rămâne problema cum am să mă prezint eu doctorului Hoffner. Trebuie să-l fac să mă creadă, fără nicio umbră de îndoială, că sunt absolut sigur. Poţi să-mi sugerezi ceva?

Craig se uită un moment în gol, cu o uşoară încruntare pe faţă, apoi brusc zâmbi.

— Există ceva în trecutul lui Karl Hoffner despre care ştim doar el şi cu mine, spuse el. Era într-o seară de mai, în camera lui de la Cambridge, când am decis să rezolvăm problema odată pentru totdeauna. Ea se afla în grădină şi, după ce am dat cu banul, Karl s-a dus la ea primul. N-am să uit niciodată privirea lui când s-a întors. Mai târziu, stând în grădină cu ea, după ce acceptase să-mi

devină soţie, el era înăuntru în întuneric şi cânta la pian *Sonata lunii.*

— Mulţumesc, domnule, spuse cu blândeţe Chavasse.

— Asta a fost cu mult mult timp în urmă, dar el o să-şi amintească fiecare amănunt din noaptea aceea, sunt sigur. Nu pot decât să vă doresc noroc, domnule Chavasse. Sper să vă revăd cât de curând.

Craig îi strânse mâna.

Îşi luă pardesiul şi se îndreptă spre uşă. Şeful se întoarse brusc şi îi zâmbi.

— Ei, Paul, o să fie o treabă grea. Aminteşte-ţi doar cât de importantă este pentru noi toţi. Jean o să rămână să-ţi pregătească de mâncare şi aşa mai departe. Ea te va duce cu maşina la Edgworth. Îmi pare rău că nu vin chiar eu, dar am o conferinţă importantă la Ministerul de Externe, la nouă şi jumătate.

— E-n regulă, domnule, spuse Chavasse.

Şeful îl conduse pe Craig la uşă, o deschise şi se întoarse. Părea gata să mai spună ceva, apoi se răzgândi şi închise uşor uşa în urma lui.

Chavasse rămase în mijlocul camerei un moment prelungit după plecarea lor, apoi aprinse o ţigară şi se duse înapoi în bucătărie.

Jean Frazer pregătea ouă cu şuncă. Se întoarse şi strâmbă din nas.

— Fă mai bine un duş. Arăţi groaznic.

— La fel ai arăta şi tu dacă ai avea de-a face cu o treabă ca asta, spuse el. Dar ce s-a întâmplat cu

cafeaua?

— N-am vrut să vă deranjez.

Ezită şi veni spre el, netezindu-şi cu nervozitate şoldurile cu palmele.

— Nu-i prea bine, nu-i aşa, Paul?

— Pute, răspunse el. Ca să mă exprim blând. Zâmbi şmechereşte. Uneori mă întreb cum de m-am băgat în afacerea asta nebunească.

Brusc, ea păru gata să plângă. El se aplecă repede şi o sărută pe gură.

— Acordă-mi zece minute să fac un duş şi să mă schimb şi o să iau micul dejun cu tine. Apoi, poţi să mă duci cu maşina la pieire.

El se răsuci foarte repede şi intră din nou în camera de zi unde începu să-şi scoată cravata. Deschise fereastra şi rămase acolo un moment, respirând răcoarea aspră a ploii şi brusc se simţi vesel – teribil de vesel. Era pentru prima dată în două luni când se simţea cu adevărat viu. Când intră în baie fluiera.

Capitolul 4

INDIA
TIBET
1962

A doua zi dimineaţa, când Chavasse traversă piaţa aeroportului din Srinagar, Ferguson îl aştepta lângă intrare. Era un bărbat înalt de peste patruzeci de ani care arăta bine şi impecabil într-un costum de pânză.

Zâmbiră şi îşi strânseră mâinile.

— Nu ne-am văzut de mult timp, Paul. Ce mai faci?

Chavasse era obosit şi costumul lui arăta de parcă ar fi dormit în el, dar reuşi să zâmbească.

— Foarte rău. Am prins la timp zborul din Aden, dar am intrat într-o furtună electrică şi am pierdut legătura la Delhi. A trebuit să aştept ore în şir ca să iau un avion care pleca.

— Ai nevoie de un duş şi de o băutură ţeapănă, îi zise Ferguson. Ai bagaj?

— Călătoria asta o fac fără greutăţi. Mă bazez pe tine ca să-mi faci rost de cele necesare.

— M-am şi ocupat de asta, răspunse Ferguson. Hai să plecăm de aici. Maşina mea e parcată afară.

Când intrară în Srinagar, Chavasse aprinse o ţigară şi privi pe fereastră la vârfurile albe, înalte, ale munţilor, desenate ca o linie zimţată pe fundalul albastru-viu al cerului.

— Deci, asta este valea Caşmirului?

— Eşti dezamăgit? întrebă Ferguson.

— Dimpotrivă, îi răspunse Chavasse. Toate cărţile pe care le-am citit nu sunt corecte. De cât timp eşti aici?

— De optsprezece luni. Ferguson zâmbi. A, ştiu că am fost pus la păşunat, dar nu mă plâng. De acum înainte sunt doar un om de birou.

— Ce-ţi mai face piciorul acum?

Ferguson ridică din umeri.

— Putea fi şi mai rău. Uneori îmi închipui că-l mai am, dar ei spun că acest gen de halucinaţie poate dura şi ani de zile.

Încetiniră în timp ce maşina înainta cu grijă pe străzile înguste ale unui bazar, iar Chavasse se uită la mulţimea care mişuna şi se gândea la Ferguson. Era un agent bun, eficient. Unul dintre cei mai buni pe care îi avea Biroul, până când, într-o seară întunecată, la Algiers, cineva a aruncat o grenadă pe geamul dormitorului lui. Era un lucru care i se putea întâmplă oricărui agent. Oricât de bun şi de atent ai fi, numărul tău iese din urnă, mai devreme sau mai târziu.

Goni gândul acesta şi aprinse altă ţigară.

— Aviatorul ăla pe care l-ai descoperit, Kerenski, e demn de încredere?

— Este unul dintre cei mai buni piloţi pe care i-

am cunoscut vreodată, spuse Ferguson. A fost şef de escadrilă în RAF în al doilea război mondial, decorat de toată lumea posibilă. E aici de circa cinci ani.

— Cum se descurcă?

— Nu-i poate merge prost. Zborul ăsta peste munte e destul de complicat, aşa că nu trebuie să se teamă de concurenţă.

— Şi crede că poate zbura cu mine în interior?

Ferguson zâmbi şmecher.

— Pentru câţi bani îi dau, ar încerca să dea o raită şi prin iad. E genul ăsta de om.

— Locuieşte aici în Srinagar?

Ferguson aprobă din cap.

— Are o casă plutitoare, pe râu. Doar la vreo cinci minute de locuinţa mea.

Circulau spre partea cealaltă a oraşului, iar acum Ferguson încetini şi intră cu maşina pe aleea unei căsuţe plăcute, vopsită în alb. Un băiat de casă, cu turban roşu, coborî în fugă treptele verandei şi îi luă lui Chavasse sacul de pânză.

Înăuntru era răcoare şi întuneric, geamurile având jaluzelele trase, iar Ferguson îl conduse într-o baie cu faianţa albă, strălucitoare, uluitor de modernă.

— Cred că ai să găseşti tot ce-ţi trebuie, spuse el. I-am zis băiatului să-ţi pună nişte haine curate. Eu sunt pe terasă.

După ce plecă, Chavasse se analiză în oglindă. Avea ochii puţin înroşiţi, faţa brăzdată de oboseală şi mare nevoie de un bărbierit. Oftă din greu şi

începu să se dezbrace.

Douăzeci de minute mai târziu, când ieşi pe terasă îmbrăcat în pantaloni de bumbac şi cămaşă albă, curată, cu părul încă umed de la duş, se simţea alt om. Ferguson stătea la o masă mică, sub o umbrelă. Dincolo de terasă, grădina cobora până la râul Jhelum.

— Grozavă privelişte ai, spuse Chavasse.

Ferguson aprobă din cap.

— E şi mai frumoasă seara. Când soarele coboară dincolo de munţi e nemaipomenit, crede-mă!

Băiatul de casă apăru cu o tavă pe care erau două pahare înalte, aburite. Chavasse luă o sorbitură şi oftă de plăcere.

— Asta era tot ce aveam nevoie. Acum mă simt din nou o fiinţă umană.

— Vreau să-ţi fac plăcere, zise Ferguson. Vrei să mănânci ceva?

— Am mâncat ceva acasă, zise Chavasse. Aş vrea să-l văd pe Kerensky cât se poate de repede, dacă nu te deranjează.

— N-am nimic împotrivă.

Ferguson se ridică şi îl conduse pe nişte trepte de piatră subţiri, spre pajiştea încinsă de soare.

Când trecură printr-o poartă de nuiele şi ieşiră pe o cărare, Chavasse întrebă:

— Dar tibetanul? El cum e?

— Joro? Cred că ai să fii impresionat. Are circa treizeci de ani, e remarcabil de inteligent şi

vorbeşte bine engleza. Se pare că Hoffner a aranjat ca el să stea trei ani la o şcoală misionară la Delhi, când era copil. Are o părere grozavă despre bătrân.

— Unde e el acum?

— Locuieşte într-un fel de cantonament în afara oraşului, cu nişte conaţionali. Sunt mulţi refugiaţi care trec graniţa în Caşmir în zilele astea. Uite-l pe Kerensky, zise el brusc.

Casa plutitoare în roşu şi auriu era ancorată la malul râului, la vreo patruzeci de metri. Bărbatul care şedea pe acoperişul cabinei purta doar un costum de baie. Când se apropiară, el se aruncă în apă.

Ferguson traversă pasarela îngustă cu oarecare greutate din cauza piciorului, iar Chavasse trecu primul şi-i dădu o mână ca să-l ajute să coboare pe punte. Aceasta fusese frecată până la un alb orbitor, iar tot vasul era în condiţie foarte bună.

— Cum arată înăuntru? întrebă Chavasse.

— Clasa întâi! îi răspunse Ferguson. Mulţi oameni îşi petrec vacanţa în fiecare an într-o ambarcaţiune ca asta.

Mai multe scaune de răchită şi o masă erau grupate sub o tendă la pupa; se aşezară şi aşteptară să vină Kerensky. Acesta îi văzuse deja şi se întorcea la ambarcaţiune cu un crowl rapid, fără efort. Se ridică peste balustradă, apa prelingându-se de pe trupul lui vânjos, şi zâmbi.

— A, domnul Ferguson, omul cu toţi banii? Începusem să cred că aţi abandonat.

— Prietenul meu a pierdut avionul la Delhi, îi spuse Ferguson.

Jan Kerensky avea o faţă extrem de urâtă, o coamă de păr cenuşiu ca oţelul, iar când zâmbea, pielea lui făcea un milion de riduri.

— Sper că are nervii tari, zise el, întorcându-se spre Chavasse. O să ai nevoie de asta când o să plecăm.

Lui Chavasse îi plăcu bărbatul din primul moment.

— După părerea lui Ferguson, n-aş putea fi în mâini mai bune.

Kerensky îşi arătă dinţii strălucitori într-un zâmbet larg.

— Sunt înclinat să fiu de acord cu el, dar mai bine păstrează-ţi aprecierea. Scuzaţi-mă un moment.

Merse pe punte, apoi dispăru jos.

— Un tip deosebit, zise Chavasse.

— Dacă poate careva să te ducă acolo, el e acela, spuse Ferguson.

Când Kerensky se întoarse pe punte, ducea o tavă cu băuturi şi o hartă mare, împăturită. Puse tava pe masă şi se aşeză.

— Vodcă de la gheaţă, prieteni. Cea mai bună băutură din lume.

Chavasse luă o înghiţitură zdravănă.

— Poloneză, nu-i aşa?

— Desigur. Este cea mai bună pentru Kerensky. Un bărbat are nevoie de aşa ceva în clima asta, ca să se menţină în formă. Se lovi cu palma pe pieptul

puternic. Nu-i rău pentru patruzeci şi cinci de ani, nu-i aşa, domnule Chavasse?

Chavasse, cu un efort, reuşi să-şi păstreze faţa nemişcată.

— Sunt impresionat.

Kerensky împinse tava şi desfăşură harta.

— Hai să discutăm afacerea. Ferguson zice că ai mai fost în Tibet.

— Doar în nord-est, îi răspunse Chavasse.

— Vestul este diferit, îi spuse Kerensky. Aproape tot este la peste cinci mii de metri peste nivelul mării. O ţară aspră, sălbatică.

— Şi crezi că putem zbura în interiorul ei?

Kerensky ridică din umeri.

— Putem încerca. Este o pistă de necesitate la Leh, pe care eu o folosesc uneori. Este un sat în cheile Indus, la vreo trei mii şi ceva de metri înălţime. De acolo la Rudok sunt doar o sută optzeci de kilometri.

— Şi putem ateriza acolo în siguranţă?

Kerensky aprobă din cap.

— Am discutat deja cu tibetanul acela care merge cu dumneata. El mi-a descris un loc perfect, la vreo doisprezece kilometri de Rudok. E un teren plat, nisipos, de lângă un lac.

— Sună bine, comentă Chavasse. Ce avion foloseşti?

— Un Havilland Beaver. Un avion mic, uşor manevrabil, are mai multe şanse în munţii ăştia, răspunse Kerensky. O să trecem în Tibet prin pasul Pangong Tso. E la aproximativ cinci mii de metri

înălţime, aşa că o să-l scarpin pe burtă. Te avertizez că nu e un picnic şi e multă zăpadă şi gheaţă acolo sus. Dacă vrei să renunţi, spune de pe acum.

— Şi să-ţi stric distracţia, spuse Chavasse. Când plecăm?

Kerensky zâmbi şmecher.

— Ştii că-mi placi, prietene? Aproape că mă convinsesem să fac treaba doar de amorul artei, dar natura mea mercantilă triumfă, ca de obicei. O să zburăm la Leh astăzi după-amiază. În noaptea asta e lună plină. Dacă va fi senin, putem încerca să mergem imediat la Rudok. Dar nu putem încerca să trecem munţii, dacă sunt nori.

— Îţi convine aşa, Paul? întrebă Ferguson.

Chavasse ridică din umeri.

— În ce mă priveşte, cu cât intrăm mai repede, cu atât mai repede ieşim. La ce oră?

— Să zicem, la ora trei la aeroport, spuse Kerensky. Cum rămâne cu tibetanul?

— Mergem acum la el, hotărî Ferguson. Am să aranjez să ajungă la timp acolo.

Se ridicară în picioare, iar Kerensky luă paharul lui şi toasta:

— Cum se spune în ţara mea, să avem o moarte bună.

Un moment, faţa lui rămase serioasă, apoi goli paharul şi zâmbi.

— Şi acum, domnilor, scuzaţi-mă, trebuie să-mi termin înotul.

Se întoarse şi se aruncă în apa gălbuie, peste

balustradă, iar Chavasse şi Ferguson trecură pasarela spre mal şi porniră înapoi spre casă.

Ceva mai târziu, ieşind cu maşina din Srinagar spre tabăra de refugiaţi ca să-l caute pe Joro, Ferguson era tăcut şi avea o uşoară încruntare pe faţă.

— Ce te roade? îl întrebă Chavasse.

Ferguson ridică din umeri..

— Probabil că nu e nimic. Doar că am impresia că Kerensky nu e chiar atât de bucuros de treaba asta, pe cât pretinde.

— Pentru banii pe care îi capătă, nu trebuie să fie bucuros, zise Chavasse. În plus, a trecut printr-un război afurisit. Probabil că este îngrijorat că duce atât de des ulciorul la apă.

— Dar tu, Paul? Cu tine nu-i la fel?

Ferguson întoarse puţin capul spre el.

— Ar trebui să nu pui o asemenea întrebare, spuse Chavasse. Eu mă duc acolo unde mă trimite Biroul. Asta e altă misiune, în ceea ce mă priveşte. Poate ceva mai grea decât celelalte, dar nimic altceva.

— Dar pe tine nu te îngrijorează gândul de a intra acolo? insistă Ferguson.

— Bineînţeles că da, zâmbi Chavasse. Altfel nu m-aş duce.

Ferguson coti cu maşina de pe şoseaua principală şi câţiva kilometri merseră pe un drum de pământ. Urcau printre poiene înverzite, apoi ajunseră pe un platou şi văzură douăzeci sau

treizeci de corturi, jos, lângă un mic râu.

Era o scenă paşnică, fumul focurilor la care se gătea ridicându-se în aerul liniştit. Mai multe femei stăteau în apă până la genunchi şi spălau, cu fustele lor de lână prinse în brâu, iar copii desculţi se jucau zgomotos de-a v-aţi ascunselea.

Corturile erau tipic tibetane, făcute din piei de iac, cusute împreună şi întinse pe un schelet rotund, din nuiele, şi înconjurat de un zid mic din pietre.

Întreaga tabără avea un farmec primitiv propriu, iar Chavasse zâmbi când un băiat observă apropierea lor şi îşi strigă prietenii. Un moment mai târziu, apăru un grup întreg. Copiii le chemau emoţionaţi pe mamele lor de la râu.

Femeile se uitară, ferindu-şi ochii de soare. În acel moment un călăreţ galopă peste un deal, la vreo cincizeci de metri depărtare, împrăştiind o turmă de iaci, şi călărind spre tabără.

El purta o robă lungă cu mâneci largi şi o shubă din piele de oaie, care îi lăsa pieptul gol până la brâu, şi cizme până la genunchi, din blană neargăsită, vopsită în verde. Avea părul strâns în cozi laterale, acoperit cu o pălărie conică din piele de oaie. În urechea stângă avea un cerc mare de argint.

Îşi opri calul mic, tibetan, descălecă şi veni spre ei, o stranie figură medievală. Era înalt şi musculos, iar faţa foarte bronzată nu era deloc orientală. Pometii înalţi şi nasul acvilin îi dădeau un aer aristocratic. Copiii, care îi făcură loc repede, îşi

lăsară capul în jos în semn de respect.

— Joro, spuse Ferguson. Acesta este domnul Chavasse.

Tibetanul întinse mâna.

— Mă bucur că sunteţi aici, zise el simplu.

Chavasse fu impresionat. Engleza lui Joro era excelentă, dar nu numai asta. Era un bărbat care ar fi fost remarcat în orice companie. Părea inteligent şi dur – un adevărat conducător. Nu era deloc genul de om care să fugă de luptă. Chavasse era intrigat.

Merseră puţin în afara taberei şi se aşezară pe un dâmb cu iarbă. Chavasse îi oferi lui Joro o ţigară, pe care acesta o acceptă, şi luă şi el una. Când îi oferi un foc tibetanului, îi zise:

— Ferguson îmi spune că eşti dispus să te întorci în Tibet şi să mă ajuţi câţi poţi. De ce?

— Din două motive, răspunse Joro. Pentru că domnul Ferguson mi-a spus că eşti unul dintre cei care l-au ajutat pe Dalai Lama să fugă şi pentru că vrei să-l ajuţi pe doctorul Hoffner.

— Dar pentru ce ai plecat din Tibet? Ai avut necazuri?

Joro clătină din cap.

— Nu eram o persoană suspectă, dacă la asta te referi. Nu, domnule Chavasse. Poporul meu e curajos, dar nu ne putem lupta cu chinezii cu săbii şi muschete. Avem nevoie de puşti moderne şi de mitraliere. Am venit prin pasul Pangong Tso cu aur în căptuşeala *shubei.* Am venit să cumpăr arme, dar domnul Ferguson a aranjat treaba asta pentru

mine.

— O să le iei cu dumneata, spuse Ferguson. Totul e aranjat. Nişte puşti şi nişte mitraliere, vreo două arme automate şi o cutie cu grenade. E tot ce am reuşit să obţin. Tocmai venim de la Kerensky. Vrea să zboare la Leh, azi după-amiază. Îţi convine?

Joro aprobă din cap.

— Nu văd niciun motiv de amânare, dacă domnul Chavasse e gata.

— Dacă vremea e bună, Kerensky vrea să încerce să ajungă în noaptea asta la Rudok, zise Chavasse, aşa că nu avem prea mult timp. Ar fi bine să-mi mai spui nişte lucruri. Care-i în general situaţia în vestul Tibetului?

— Foarte diferită faţă de restul ţării. Chinezii au construit o şosea mare să lege Gartok şi Yarkand prin teritoriul disputat al platoului Aksai Chin, pe care îl revendică de la India, dar şoseaua nu e prea circulată. Regiunea este partea cea mai slab populată a Tibetului, iar ei controlează doar oraşele şi satele, şi nici măcar alea pe toate.

— Deci, a existat o oarecare rezistenţă locală?

Joro zâmbi slab.

— Poporul meu e format în majoritate din păstori, care se mută mereu cu turmele lor, munteni duri cărora nu le place brutalitatea chinezilor. La ce te-ai aştepta?

— Mă gândeam că, fiind budişti, tibetanii sunt în general împotriva oricărui fel de violenţă, remarcă Ferguson.

— Asta era adevărat cândva, spuse Joro cu tristeţe, dar apoi au venit roşii ca să-i căsăpească pe tinerii noştri şi să ne pângărească femeile. Înainte ca zeul Buda să ne aducă nouă calea păcii, noi tibetanii eram războinici. Chinezii ne-au făcut din nou războinici.

— Are dreptate, îi spuse Chavasse lui Ferguson. Când eram în sud, chiar şi călugării luptau.

— Aşa este, zise Joro. Lângă Rudok, la mănăstirea Yalung Gompa, vom găsi mulţi prieteni. Călugării ne vor ajuta cum vor putea.

— Acum vorbeşte-mi despre Hoffner, zise Chavasse. În ce stare era când l-ai văzut ultima oară?

— Fusese foarte bolnav. De aceea m-am dus să-l văd. I-am zis că intenţionez să vizitez Caşmirul şi atunci mi-a cerut să duc scrisoarea.

— În cazul ăsta, nu e foarte bine păzit.

Joro clătină din cap.

— I se permite să locuiască în vechea lui casă la Changu, un oraş vechi, cu ziduri, cu populaţie de vreo cinci mii de oameni. Comandantul chinez al întregii regiuni locuieşte acolo, colonelul Li.

— Iar Hoffner e închis în casă?

— Umblă uneori pe străzi, dar îi este interzis să plece din oraş. Joro ridică din umeri. Nu se străduiesc să-l păzească strict, dacă asta vrei să ştii. Unde să se ducă un bărbat şubred?

— Asta înseamnă că am putea găsi o cale fără prea mare greutate, spuse Chavasse. În fond, va trebui doar să-l ducem din Changu până la acea

pistă pe care am găsit-o lângă Rudok, iar Kerensky să-şi continue drumul.

— Ar putea apărea dificultăţi pe care nu le-am prevăzut, preciză Joro. De exemplu, este vorba de femeia de serviciu a lui Hoffner. Ultima dată când l-am văzut, nu era acolo, dar eu nu am încredere în ea.

— De ce? întrebă Chavasse.

— Din cel mai bun motiv dintre toate, răspunse Joro. E chinezoaică sau, mai bine zis, mama ei era. Tatăl ei era rus, ceea ce este la fel de rău. O cheamă Katya Stranoff. Călătorea cu tatăl ei de la Sankiang la Lhasa. El a murit pe drum.

— Şi Hoffner a primit-o la el?

Joro aprobă din cap.

— E marea lui greşeală; vrea întotdeauna să-i ajute pe alţii, indiferent cât de mult l-ar costa pe el însuşi.

Chavasse se gândi un moment, încruntat. În cele din urmă spuse:

— Totul se reduce la asta: tu nu ai încredere în ea, dar nu ai nimic concret pe care să ne bazăm. Ar putea să fie complet inofensivă.

— Aşa-i, zise de nevoie Joro.

— Atunci, o să trebuiască să riscăm în ce o priveşte. Când ajungem la mănăstire, o să trebuiască să te duci oricum la Changu, ca să spionezi terenul pentru mine, dar despre asta putem discuta mai târziu.

Ferguson se ridică.

— Dacă asta-i tot pentru moment, mai bine să

ne întoarcem la Srinagar. Am o mulţime de lucruri de aranjat înainte de plecarea avionului, iar tu ai putea folosi timpul ca să recuperezi din somn, Paul.

Chavasse aprobă din cap.

— Asta-i cea mai bună idee pe care ai avut-o până acum.

Zâmbi şi dădu mâna cu Joro.

— Pe după-amiază.

Îl lăsară stând acolo pe iarbă şi se întoarseră prin tabără la maşină. Când se depărtară, Ferguson întrebă:

— Ce crezi despre el?

— E aşa cum ai spus şi ceva pe deasupra. Nu-mi puteam dori un tovarăş de drum mai bun.

— Trebuie să recunosc că, după ce am ascultat tot ce avea de zis, toată treaba pare mai uşoară decât credeam, comentă Ferguson. Desigur, mai e femeia de care a pomenit, dar probabil că e inofensivă.

— Probabil, fu de acord Chavasse şi oftă. Se pare că totdeauna există o femeie pe undeva şi aceasta este cantitatea necunoscută care doreşte răzbunare. Oricum, timpul îşi va spune cuvântul.

Se aşeză într-o poziţie confortabilă pe scaun, îşi plecă fruntea şi închise ochii.

Capitolul 5

Ploaia se oprise şi o fâşie de lumină a lunii se întinse peste pat. Chavasse era culcat, în acea stare dintre somn şi trezie şi privi prin întuneric spre tavan.

După un timp, se uită la ceas. Era aproape unsprezece. Mai rămase un moment sprijinit pe pernă cu trupul umed de transpiraţie, apoi dădu pătura la o parte şi coborî din pat. Se şterse repede cu un prosop şi se îmbrăcă, trăgând peste cap un pulover de lână, înainte de a deschide fereastra şi a ieşi pe terasă.

Casele din Leh, cu acoperişul plat, coborau până la Indus, pereţii înalţi ai cheilor părând nişte umbre uriaşe pe fundalul cerului. Era pace şi linişte, unicul zgomot fiind lătratul unui câine undeva dincolo de râu, un glas ca de clopot înfundat.

Chavasse aprinse o ţigară protejând-o cu palmele de vânt. Când stinse chibritul, norii se depărtaseră de lună şi satul părea scăldat într-o lumină albă, dură. Cerul nopţii era incredibil de frumos, cu stele înşirate spre orizont, unde munţii se ridicau greoi ca să le întâlnească.

El inhală aerul reavăn al pământului, ud după ploaia deasă, şi se întrebă de ce nu putea fi totul

atât de simplu şi de necomplicat. Nu trebuia decât să stai şi să te uiţi, şi nu te costa nimic în afară de puţin timp, în schimb ţi se oferea atât de mult.

Un vânticel îl atinse cu răceală pe obraz, transmiţându-i un val de tristeţe, amintindu-i că la o jumătate de oră de zbor prin întuneric era graniţa. Vântul îl chema parcă, gemând deasupra acoperişurilor, iar el se întoarse înăuntru.

Hotelul era cufundat în linişte. Când coborî scara fu întâmpinat de un val de aer cald, stătut, în micul hol, unde un ventilator scârţâia nefolositor în tavan fără ca măcar să mişte aerul.

Funcţionarul de noapte, un hindus, dormea la biroul lui, ţinându-şi capul între mâini iar Chavasse păşi încet pe lângă el şi intră în bar.

Kerensky se afla la o masă lângă fereastră, cu un şervet la gât. Era singurul client, iar un chelner era în apropiere privind cu uimire cum polonezul înfuleca puiul mare, prăjit, din farfuria lui.

Chavasse se duse în spatele barului, îşi turnă un whisky mare şi adăugă apă rece. Când se îndreptă spre locul unde era Kerensky, polonezul îşi ridică privirea şi zâmbi.

— A, iată-te. Tocmai voiam să vin să te trezesc. Nu mănânci ceva?

Chavasse clătină din cap:

— Nu, nimic. Mulţumesc.

— Cum te simţi? întrebă Kerensky.

— Bine.

Chavasse stătea la fereastră privind afară peste terasă, la lumina lunii.

— Cu siguranţă că e noaptea potrivită.

— Nu putea fi mai bună, chicoti Kerensky. Cu luna asta luminoasă poţi zbura printre chei fără probleme, iar asta era întotdeauna partea cea mai periculoasă a operaţiunii. O să fie o plăcere.

— Sper să ai dreptate, spuse Chavasse.

— Totdeauna am dreptate. În timpul războiului am zburat în peste o sută de operaţiuni. De fiecare dată s-a întâmplat ceva rău. Mereu mă simţeam prost înainte. Prin bunica mea din partea mamei am sânge ţigănesc. Eu ştiu întotdeauna ce va fi. Iar în seara asta mă simt bine.

El se aplecă şi turnă vodcă în paharul lui Chavasse, acum gol.

— Bea şi o să plecăm la pistă. L-am trimis acolo pe Joro, cu omul meu de aici.

Chavasse se uită în pahar cu o încruntare uşoară pe faţă. Undeva, în fiinţa lui, un instinct primitiv, poate acel element uşor mistic, comun tuturor raselor vechi şi moştenit de la străbunii lui bretoni, îi spunea că lucrurile nu stăteau bine. În ciuda vorbelor lui Kerensky, nu era deloc bine!

Acceptând acest fapt, îl cuprinse un straniu fatalism. Ridică paharul, zâmbi şi înghiţi vodca dintr-o sorbire.

— Sunt gata când eşti şi tu, spuse.

Pista de aterizare era la mai puţin de un kilometru în afara localităţii Leh, pe un teren plat, lângă râu. Nu era un loc oficial de oprire pentru marile companii aeriene şi fusese construită de

R.A.F. în timpul războiului, ca o pistă de urgenţă.

Era un singur hangar din prefabricate, din ciment vopsit în culorile de camuflaj ale războiului, cenuşiu-verde. Când intrară, apa de ploaie picura continuu prin acoperişul deteriorat.

Avionul era în mijlocul hangarului sclipind în lumina a două lămpi de vânt atârnate de căpriori. Jagbar, mecanicul lui Kerensky, stătea la comenzi cu un aer de mare concentrare pe faţă, în timp ce asculta motorul. Joro se afla alături de el.

Jagbar sări jos, urmat de Joro.

— Cum sună? întrebă Kerensky.

Jagbar zâmbi, arătându-şi dinţii pătaţi, stricaţi.

— Perfect, *sahib.*

— Şi alimentarea?

— I-am făcut plinul, inclusiv rezervorul de urgenţă.

Kerensky aprobă din cap şi mângâie aripa avionului.

— Zboară bine pentru mine, îngeraş, mormăi el în poloneză şi se întoarse spre Chavasse. Sunt gata când eşti şi dumneata.

Chavase se uită spre tibetan şi zâmbi.

— Acum să mă deghizez.

Joro aprobă din cap şi scoase din avion o legătură. Conţinea o robă de lână maronie, o *shuba* din blană de oaie, o căciulă şi cizme tibetane din piele netăbăcită.

Chavase se schimbă repede şi se întoarse spre Kerensky.

— Merge aşa?

Polonezul aprobă din cap.

— De la distanţă, nimeni n-o să se uite de două ori la dumneata, dar ţine minte să-ţi acoperi faţa. E la fel de galică precum un pachet de ţigări *Gauloises,* sau *Pigalle* într-o seară de duminică. Absolut deosebită pentru stepele tibetane.

Chavasse zâmbi.

— Am să încerc să ţin minte.

El şi Joro se urcară primii în avion, apoi Kerensky se aşeză pe locul pilotului. El desfăcu harta şi se întoarse spre Joro.

— Eşti sigur de legătura cu patrula de graniţă?

Tibetanul aprobă încrezător din cap..

— Trebuie să patruleze zilnic în pasul Pangong Tso dar, în ultima vreme, a fost cam greu pentru ei să facă lucrul ăsta. Sunt doar zece soldaţi şi un sergent. Sunt destul de aproape de Rudok.

Kerensky se aplecă spre Sagbar.

— Aşteaptă-mă peste două ore.

Mecanicul aprobă din cap.

Kerensky scoase încet avionul din hangar şi ieşi în vânt. Un moment mai târziu, pista venea repede spre ei. El trase maneta şi avionul se ridică, iar pereţii de stâncă ai cheilor străluceau de ambele părţi. Muntele se înălţa să-i întâmpine, uriaş şi înspăimântător. Urcară mai sus şi făcură un viraj uşor, care îi duse între două vârfuri gemene şi în altă trecătoare.

Pereţii de stâncă erau neplăcut de aproape. Chavasse întoarse grăbit privirea, căutând să se preocupe de ceva. Joro, cu o armă automată pe

genunchi, o încărca tacticos.

Chavasse scoase arma lui proprie, un Walther, şi o controlă – nu că o asemenea armă i-ar fi fost de folos, dacă ar avea neplăceri. Băgă revolverul înapoi în tocul de piele de la şold şi întinse mâna după cealaltă armă automată.

După o jumătate de oră, păreau rătăciţi într-un peisaj atât de golaş, încât puteau fi şi pe Lună. Vârfuri mari acoperite cu zăpadă se înălţau în ambele părţi, iar Kerensky mânuia avionul cu îndemânarea unui geniu mişcându-se printr-un labirint fără sfârşit. Dincolo de munţi, stelele erau ca nişte diamante aşezate pe o pernă de catifea neagră, mai luminoase decât văzuse Chavasse vreodată.

Din când în când, cădeau în goluri de aer. La un moment dat, ieşind dintr-un pas şi intrând în altul, Chavasse ar fi putut jura că vârful aripii drepte a atins peretele de stâncă, dar zburară mai departe, mâinile mari ale lui Kerensky fiind sigure pe manete.

Brusc, trecură peste umărul unui munte, iar mai jos strălucea un lac în lumina lunii.

— Tangong Tso! strigă Joro peste zgomotul motorului.

Marele pas se înălţa să-i întâmpine. Kerensky trase uşor înapoi maneta, dar, pe măsură ce avionul se înălţa, se ridica şi pământul îngheţat de dedesubt.

Chavasse îşi ţinu respiraţia şi aşteptă izbitura,

dar aceasta nu veni. Trecură de înălţimea aceea la nici douăzeci de metri distanţă şi acum zburau între pereţi de stâncă de o parte şi un gheţar de cealaltă parte.

Sub ei se desfăşura, cât vedeai cu ochii, un platou întunecat. Kerensky se întoarse şi zâmbi în lumina slabă a bordului avionului.

— Mă gândeam că aţi vrea să ştiţi că acum suntem deasupra Tibetului, ţipă el. Schimb doar direcţia ca să ocolim oraşul Rudok. N-are rost să ne facem reclamă.

Avionul o coti brusc spre est, apoi continuă lin. Priveliştea era spectaculoasă. Stepa se întindea spre orizont. Ici-colo, prăpăstii sau văi se întindeau maiestuoase, întunecate, reliefate de lumina albă a lunii care descoperea întinderile mai înalte ale solului.

Apoi apăru un lac şi, câteva momente mai târziu, un altul. Joro îl bătu pe umăr pe Kerensky, iar polonezul aprobă din cap şi începu să coboare.

Întinderea plată de nisip de la capătul de est al lacului strălucea albă în lumina lunii. Kerensky o ocoli o dată şi începu să se pregătească de aterizare. Brusc, se dădu înapoi şi urcă din nou.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chavasse.

— Mi se pare că am văzut o lumină jos, acolo, zise Kerensky. Chiar deasupra dealului de la mal. Am să cobor să mă uit.

Mai făcu un ocol cu avionul, dar nu se vedea nicio lumină.

— Ce credeţi? întrebă el peste umăr.

Chavasse se uită întrebător la Joro, iar tibetanul ridică din umeri.

— Dacă era o lumină, nu putea fi decât focul unui păstor. Soldaţii chinezi n-ar îndrăzni să petreacă o noapte în aer liber, în regiunea asta.

— Asta ne lămureşte.

Chavasse îl bătu pe umăr pe Kerensky.

— Aterizează.

Kerensky aprobă din cap şi mai oocoli locul o dată înainte de a se întoarce contra vântului pentru o aterizare perfectă pe mal. Chavasse nu pierdu timpul. Când avionul se opri, deschise uşa, sări jos şi se întoarse spre Joro, să-l ajute să coboare puştile şi muniţia.

Nisipul ridicat de elici îl învălui într-un nor de particule înţepătoare, dar, în câteva momente, cutiile fură jos şi Joro era alături de el.

Kerensky se aplecă să închidă uşa.

— Peste o săptămână, în acelaşi loc şi la aceeaşi oră, le strigă el peste zgomotul motorului. Să fiţi aici la timp, nu vreau să stau prea mult.

Chavasse şi Joro luară repede din drum cutiile şi rămaseră în spate, să-l vadă pe Kerensky înaintând spre capătul opus şi întorcându-se contra vântului.

În timp ce se mişca, zgomotul motorului spori, iar peste câteva momente, avionul se ridică deasupra lacului, înălţându-se mereu, şi dispăru spre nord-vest.

Chavasse se întoarse spre Joro, urechile ţiuindu-i încă de zgomotul motorului.

— Să găsim un loc unde să lăsăm bagajele

astea până ce prietenii tăi din Yalung Gompa vor putea să le ia.

O porni prin nisip spre un făgaş îngust, tăiat în latura dealului, la vreo patruzeci de metri mai departe. Straniu cum îi mai suna în urechi zgomotul motorului, dar locul acela era perfect.

Se întoarse să-l strige pe Joro, când un jeep apăru în vârful dealului, ca printr-o minune.

În acele prime momente de panică îngheţată, el îşi dădu seama de şepcile cu cozoroc ale soldaţilor şi de ţeava urâtă a unei mitraliere pe un stativ rotativ, apoi alergă pe câmp deschis, întinzând mâna spre revolverul Walther.

— Atenţie, Joro! strigă el în engleză.

Ţeava mitralierei se îndrepta deja spre tibetan şi panglici de foc în noapte ridicară nisipul în jeturi înalte. Joro se aruncă pe o parte, rostogolindu-se cu disperare, iar Chavasse se lăsă pe un genunchi şi trase câteva gloanţe, ca să atragă tirul asupra lui.

Joro se ridică şi dispăru la adăpostul unei aglomerări de bolovani, la marginea apei, când ţeava mitralierei se îndreptă spre Chavasse. El se retrase la gura făgaşului, trântindu-se cu faţa-n jos, în timp ce gloanţele loveau stâncile de lângă el.

O aşchie îi tăie obrazul, iar când se ridică în picioare să intre mai bine în adăpostul întunecat, un glonţ îi pătrunse prin umărul stâng.

Se trânti iar la pământ şi aşteptă; iar când gloanţele încetară să zboare, tăcerea era mai greu de suportat. Se ridică din nou în picioare, cu

prudenţă, şi imediat urmă o explozie înăbuşită, iar locul fu scăldat într-o lumină albă, aspră.

Se uită în sus la văpaia în cădere şi aşteptă, pentru că nu avea unde să fugă. După un timp, căzură jos pietricele şi doi soldaţi chinezi apărură la marginea de sus a făgaşului, cu armele pregătite. Când ridică arma să tragă, apăru un al treilea bărbat între ei. El rămase la marginea făgaşului, cu un zâmbet slab pe faţă, atât de aproape, încât Chavasse îi putea vedea pana de la pălăria tiroleză şi gulerul de blană al hainei de vânătoare.

— Nu fi prost! zise el calm în engleză. Obiectul ăla n-o să-ţi fie de niciun folos.

Chavasse se uită în sus la el, uluit, apoi, în ciuda durerii din umăr, râse. În fond, fusese o noapte a surprizelor.

— Ştii, cred că ai dreptate în privinţa asta, zise el şi aruncă Walther-ul, aşteptând să vină spre el.

Capitolul 6

Vântul din stepă coborî şi îl atinse pe Chavasse cu degete îngheţate. Tremură şi îşi trase cu o singură mână *shuba* de oaie spre faţă.

Durerea din umăr devenise sâcâitoare, lentă, dar carnea sângerândă era anesteziată de frig; avea o durere de cap cumplită şi o uşoară senzaţie de greaţă. Probabil că asta se datora faptului că nu avusese timp să se aclimatizeze cu altitudinea.

Stătea cu spatele sprijinit de una dintre roţile jeep-ului, iar la câţiva paşi mai încolo, o lampă cu spirt pâlpâia în vânt în faţa unui cort. Cei doi soldaţi chinezi erau ghemuiţi lângă ea. Unul dintre ei îşi ţinea arma pe genunchi şi fuma o ţigară, în timp ce celălalt încălzea cafea într-un vas de aluminiu.

Chavasse se întreba ce se întâmplase cu Joro. Cel puţin, el reuşise s-o şteargă întreg, aşa încât ceva fusese salvat din nenorocirea asta, dar deocamdată nu se putea aştepta la ajutor din partea lui. Fără arme şi singur, tibetanul nu putea face nimic. Dacă ar reuşi să ia legătura cu nişte oameni de-ai lui, ar fi altă poveste.

Cortul se deschisese şi bărbatul cu pălăria tiroleză şi haina de vânătoare se strecură afară, cu

o trusă de prim ajutor.

El se lăsă pe vine alături de Chavasse şi zâmbi cu simpatie.

— Cum te simţi?

Chavasse ridică din umeri.

— Am să supravieţuiesc, dacă la asta te referi.

Bărbatul scoase un pachet de ţigări.

— Încearcă una din asta. S-ar putea să te ajute. Avea vreo treizeci şi cinci de ani, era înalt, bine făcut, iar chibritul aprins între mâinile făcute cupă dezvăluiră o faţă puternică, sensibilă şi o gură mobilă.

Chavasse trase adânc fumul în plămâni şi tuşi când acesta i se opri în gât.

— Ruseşti! exclamă el ţinând în sus ţigara, iar lucrurile îi deveniră puţin mai clare.

— Desigur, zâmbi bărbatul, sunt Andrei Sergheevici Kurbsky, la dispoziţia dumneavoastră.

— Sper că nu te vei supăra dacă nu-ţi întorc complimentul.

— E de înţeles, râse Kurbsky cu amabilitate. Neşansa dumitale e că am apărut în momentul acela.

— Dacă mă gândesc la asta, ce căutaţi aici noaptea? întrebă Chavasse. Înţeleg că asta nu e o regiune prea sigură.

— Eu eram în drum spre Changu. Maşina noastră s-a stricat şi până când am diagnosticat ce are, s-a întunecat şi am decis să facem tabără aici peste noapte. A fost o surpriză când aţi aterizat. Aproape la fel de mare ca atunci când te-am auzit

avertizându-l pe tovarăşul dumitale în engleză.

— Probabil că îmbătrânesc, oftă Chavasse. Deci lumina voastră e cea pe care am văzut-o noi?

Kurbsky aprobă din cap.

— Mi-aţi întrerupt cina. Bineînţeles că am stins spirtiera de îndată ce aţi apărut. Era clar că intenţionaţi să aterizaţi şi nu am vrut să vă descurajaţi.

— Şi noi am crezut că este focul vreunui păstor, îi spuse cu amărăciune Chavasse.

— Sorţii războiului, prietene, zise Kurbsky. Şi acum, dacă eşti pregătit, am să văd în ce stare eşti.

— E doar o zgârietură, spuse Chavasse. Glonţul a trecut prin umăr, atâta tot.

Rusul examina rana, apoi o bandajă cu pricepere.

— Se pare că eşti meşter în treburile astea, îi spuse Chavasse.

Kurbsky zâmbi.

— Am fost corespondent de război în Coreea. O şcoală dură.

— Şi ce faci în Tibet? Constaţi direct cu câtă recunoştinţă răspund ţăranii noului regim?

— Cam aşa ceva. Kurbsky ridică din umeri. Am ceea ce s-ar putea numi o sarcină itinerantă. Sunt ziarist la *Pravda,* dar materialele mele apar în ziarele şi revistele din întreaga Uniune Sovietică.

— Pot să pariez că-i aşa.

— Această mică aventură o să constituie o lectură foarte interesantă, comentă Kurbsky.

„Misteriosul englez, dacă asta eşti, aterizează noaptea cu arme deghizat în tibetan". E mare păcat că nu eşti american. Ar fi fost mult mai senzaţional.

Flacăra lămpii de spirt tremură în vânt, dansă pe faţa lui şi în ochi i se văzu o sclipire de umor. Un mic zâmbet îi trăgea colţurile gurii. Chavasse oftă. Era greu să nu-ţi placă un bărbat ca ăsta.

— Şi acum, ce-o să se întâmple?

— O cafea, ceva pentru cină şi un somn, dacă poţi.

— Dar mâine?

Kurbsky oftă.

— Mâine plecăm mai departe, la Changu şi la colonelul Li, comandantul militar al regiunii.

Se aplecă înainte şi faţa lui binevoitoare deveni solemnă.

— Dacă îmi asculţi sfatul, eu îţi voi spune ceea ce vrea el să ştie, fără eroisme prosteşti. Mi s-a zis că este un om dur.

Un moment fu tăcere între ei, apoi Kurbsky se lovi peste coapsă.

— Şi acum, o mică cină.

Făcu un semn şi unul dintre soldaţi aduse o cafea şi o cutie cu biscuiţi.

— Să nu-mi spui că Armata Republicii Populare se poartă blând cu mine, comentă Chavasse.

Kurbsky clătină din cap.

— Sunt din rezerva mea particulară. Te asigur că eu consider că mici obiecte de lux crează o mare schimbare într-o călătorie ca asta, într-o ţară

aspră.

Chavasse înghiţi puţină cafea. Era bună şi el îşi mormăi aprobarea.

— Scoţi o floare din cartea vechilor edificatori ai imperiului, aşa-i?

— Mulţumim lui Dumnezeu că există englezii, zise Kurbsky solemn. Cel puţin ei au dat lumii respectabilitatea.

— În orice moment asta este o calitate dubioasă, spuse Chavasse şi râseră amândoi.

— Cum mai arată Londra acum? întrebă Kurbsky.

Un moment, Chavasse ezită, apoi ridică din umeri.

„În fond, de ce nu?"

— Când am plecat era o ploaie măruntă, venind dinspre râu şi aducând toate semnele tipice ale unei ierni englezeşti, în Regent's Park nu se vedea nicio frunză, iar cinci adepţi ai dezarmării nucleare s-au legat cu lanţuri de balustrada sediului premierului în Dowing Street 10.

Kurbsky oftă.

— Doar la Londra. Ştii, am fost acolo anul trecut. Am reuşit să-l văd pe Gielgud într-o seară în *Livada cu vişini.* Un spectacol memorabil – pentru un englez care joacă o piesă de Cehov, bineînţeles. Apoi am luat masa la *Saddle Room* a lui Helene Condet.

— Pentru un rus aflat în străinătate, te-ai dus exact în locurile potrivite, îi spuse Chavasse.

Kurbsky ridică din umeri.

— Este necesar pentru munca mea să mă amestec prin toate clasele sociale şi să încerc să văd câte ceva din fiecare faţetă a societăţii voastre. Altfel, cum am putea să vă înţelegem?

— Sentimentul te onorează, îi spuse Chavasse, deşi nu pot spune că l-am întâlnit frecvent printre ziariştii ruşi.

— Atunci probabil că nu te-ai învârtit în cercurile bune, replică politicos Kurbsky.

Unul dintre soldaţi mai aduse cafea. Când se îndepărtă, Chavasse zise:

— Mă uimeşte un lucru. Credeam că situaţia este încordată între Moscova şi Beijing. Cum de te lasă chinezii să te învârţi liber în provincia lor cea mai păzită?

— Avem divergenţe din timp în timp. Dar nimic mai mult.

Chavasse clătină din cap.

— Nu te amăgi singur. Vouă vă place să faceţi glume pe seama imaturităţii politice a americanilor, dar cel puţin ei au avut bunul simţ să-şi dea seama înaintea restului lumii care este adevăratul duşman al păcii. China este problema voastră la fel ca şi a noastră. Chiar şi Hruşciov a avut atâta minte încât să vadă asta.

— Politica şi religia! oftă Kurbsky clătinând din cap. Chiar şi prietenii se ceartă pe asemenea chestiuni. Cred că e cazul să ne culcăm.

În ciuda sacului de dormit căptuşit pe care i-l dădu Kurbsky, lui Chavasse îi era frig. Îl durea

capul şi era din nou conştient de senzaţia aceea de greaţă.

Se uită afară prin uşa cortului şi încercă să se concentreze asupra flăcării spirtierei, încercând să adoarmă. Un soldat se înfăşurase într-o blană de oaie, lângă lampă, iar celălalt patrula în sus şi în jos, stând de pază, cizmele lui de cauciuc bocănind pe zăpada îngheţată.

Chavasse se gândi la Kurbsky, amintindu-şi unele lucruri pe care le spusese rusul şi felul în care râsul sclipise mereu în ochii lui verzi. Un bărbat care era greu să nu-ţi placă. În alte condiţii ar fi putut fi prieteni.

Aţipi şi se trezi o oră mai târziu; dinţii îi clănţăneau şi faţa îi era acoperită de transpiraţie. Kurbsky era în genunchi lângă el cu o ceaşcă într-o mână.

Chavasse încercă să se ridice, dar rusul îl împinse înapoi.

— Nu trebuie să te îngrijorezi. Ai rău de munte, asta-i tot. Înghite pilula asta. O să te ajute.

Chavasse luă pilula cu degete tremurânde şi o înghiţi cu cafea rece, din ceaşca pe care Kurbsky i-o ţinea la buze.

Îşi băgă mâinile în sacul de dormit ca să nu mai tremure şi reuşi să zâmbească.

— Mă simt de parcă aş avea malarie.

Kurbsky clătină din cap.

— Mâine dimineaţa o să te simţi mult mai bine.

Ieşi afară, lăsându-l pe Chavasse să privească în sus, în întuneric, reflectând asupra faptului că

înveţi ceva nou în fiecare zi din viaţă. Ultimul rus cu care avusese un contact fizic direct fusese un agent al SMERSH, tocmai înainte ca Hruşciov să desfiinţeze această plăcută organizaţie. Nu părea posibil ca acela şi Kurbsky să aparţină aceleiaşi naţiuni.

Dar nu exista un răspuns real – niciun fel de răspuns, de fapt – şi închise ochii. Orice o fi fost cu pilula aceea, avusese efect imediat. Durerea de cap dispăruse şi o căldură delicioasă îi cuprindea încet tot trupul. Îşi trase pe cap gluga sacului de dormit şi adormi aproape imediat.

Cerul de dimineaţă era incredibil de albastru dar vântul era rece şi stând lângă jeep şi urmărindu-i pe cei doi soldaţi care strângeau cortul, Chavasse se simţea cu zece ani mai bătrân şi fără putere.

Chiar şi Kurbsky arăta altfel, avea o privire solemnă şi faţa obosită de parcă ar fi dormit prost. Când terminară, el se întoarse spre Chavasse aproape scuzându-se şi făcu un gest spre jeep. Chavasse se urcă în spate şi se aşeză pe un scaun de rezervă de sub mitralieră.

Stepa se întindea în faţa lor, iarba părea scurtă, aurie, cu mărgele de gheaţă, iar roţile zdrăngăneau pe pământul îngheţat.

După o jumătate de oră, ajunseră la şoseaua principală pe care chinezii o construiseră în 1957 pentru a uşura mişcarea trupelor de la Sinkiang la Yarkand.

— E o realizare, ce spui? întrebă Kurbsky.

— Depinde din ce punct de vedere, zise Chavasse. Mă întreb câte mii de tibetani au murit construind-o.

O umbră trecu pe faţa lui Kurbsky. Latră un ordin scurt în chineză şi maşina merse înainte, peste stepă, lăsând şoseaua pustie şi cumva străină în urma lor.

Părea că nu mai dorea conversaţie, iar Chavasse se lăsă pe spătarul scaunului, examinând terenul. De o parte, platoul Aksai Chin se înălţa spre cerul albastru. În faţă, stepa părea că se desfăşoară la infinit.

După o jumătate de oră ajunseră jos, pe o câmpie plată de nisip şi pietriş bătătorit, iar şoferul apăsă cu piciorul pe acceleraţie până la podea.

Jeep-ul alerga pe câmpie şi cum vântul rece îl bătea în faţă, Chavasse începu să simtă că-i revine o scânteie de viaţă, de vitalitate. Când ajunseră la marginea câmpiei, şoferul încetini pentru a trece un deal uşor. Când ajunseră în vârf, Chavasse văzu în valea de sub ei o mănăstire.

Şocul fu aproape fizic, iar când coborâră dealul, emoţia şi speranţa îl agitau. Se întoarse spre Kurbsky şi spuse într-o doară:

— Ne oprim aici?

Kurbsky aprobă din cap.

— Nu văd de ce nu. Scriu un serial despre budism şi aceasta este una dintre puţinele mănăstiri care mai funcţionează în această parte a Tibetului. Câteva ore nu schimbă cu nimic lucrurile.

Un moment Chavasse era aproape să-şi

dezvăluie gândurile, pentru că aceasta nu putea fi alta decât mănăstirea Yalung Gompa, cea care, după spusele lui Joro, era centrul rezistenţei întregii regiuni. Era ultimul loc pe care să-l viziteze un rus şi doi soldaţi chinezi; şi, totuşi, soarta îi arătase drumul ăsta lui Kurbsky şi nu putea fi cale de întoarcere. Cu un sentiment straniu de respect în suflet, Chavasse se lăsă pe spătar şi aşteptă.

Mănăstirea consta în câteva clădiri cu acoperişul plat, vopsite în crem şi construite într-o latură a văii. Întregul loc era înconjurat de un zid înalt, iar nişte porţi mari, duble, erau deschise spre interior.

Turme de vaci şi cai mici tibetani păşteau sub ziduri, iar corturile din piele neagră ale păstorilor se îngrămădeau lângă un pârâu.

Era o scenă paşnică, iar fumul focurilor pentru gătit purtat de vânt le înţepa nările, ducându-l pe Chavasse, printr-un artificiu de memorie, înapoi la focurile de tabără ale copilăriei.

Un grup de cincizeci sau şaizeci de oameni stăteau lângă poartă, uitându-se în curte şi, brusc, aerul fu invadat de un sunet adânc, bubuitor, nepământesc, care stârni ceva între pereţii văii.

Kurbsky arătă cu emoţie.

— Vezi, acolo, pe cel mai înalt acoperiş? Un călugăr suflă într-un radong. Înţeleg că pot semnaliza cu asta la kilometri distanţă.

Mulţimea de la poartă se întoarse spre ei. Erau în majoritate păstori, munteni îndrăzneţi în *shuba* din piele de oaie, unii purtând la brâu cuţite late.

Arătau vizibil neprietenoşi, iar soldatul chinez de la mitralieră o îndreptă repede şi îşi controlă cartuşiera. Jeep-ul încetini când şoferul schimbă viteza, iar mulţimea se despărţi ca să-i lase să treacă.

Un moment, la vederea minunatului spectacol care avea loc în curte, din mintea lui Chavasse dispăru orice altă idee.

Un grup de lama, în costume tradiţionale, strălucitoare, se afla în mijloc; se desfăşura un soi de ceremonie religioasă. În robele lor de mătase în albastru, roşu şi verde, purtând măşti mari cu chipuri hidoase de demoni pictate pe ele, se învârteau împreună într-un aranjament complicat, mortal, ţinând deasupra capului săbii mari.

— Ce noroc! exclamă Kurbsky în extaz. Am auzit de acest ceremonial. Este ceva ce văd puţini călători. E „Căderea regelui Iadului".

El desfăcu rucsacul, scoase un aparat de fotografiat şi începu să facă poze cât putea de repede. Pentru Chavasse, era o fascinaţie teribilă să stea acolo şi să aştepte să se întâmple ceva şi, brusc, simţi o ameţeală curioasă şi, din nou, acea uşoară senzaţie de greaţă.

Demonii se învârteau în cercuri tot mai rapide, săreau în aer, iar şorţurile lor din oase de om se învârteau până ajungeau paralele cu solul. Muzica tobelor deveni şi mai nebunească, iar soldatul de la mitralieră se aplecă neglijent în faţă, cu gura căscată de uimire.

Apoi, Chavasse îşi dădu seama că, treptat,

demonii înconjuraseră jeep-ul şi se mişcau mai aproape, tot mai aproape, strângând cercul în fiecare moment, iar mulţimea care stătuse afară intrase acum pe poartă.

Kurbsky şi oamenii lui nu observaseră nimic. La un moment dat, rusul înjură, reîncărcă aparatul de fotografiat şi continuă să facă poze cât putea de repede.

Chavasse îşi aţinti privirea asupra unui bărbat care părea că îi conduce pe ceilalţi în dans. Avea roba roşie, masca roşie şi albă, cu cozi negre de cal.

Sabia din mâna lui se învârtea într-un cerc strălucitor de oţel şi, brusc, el ajunse foarte aproape. Braţul lui drept se balansă din spatele umărului stâng cu o lovitură teribilă de revers. Soldatul de la mitralieră se prăbuşi lângă Chavasse, cu capul pe jumătate desprins de trup, şi se lăsă pe o parte.

Fu un moment de linişte totală, când toată lumea păru că nu mai răsuflă, apoi mulţimea mugi şi se apropie. Totul părea că se depărtează de Chavasse, când demonul îşi smulse masca şi Joro se uită în sus spre el; avea o faţă rece, dură, şi o faţă de ucigaş.

Şoferul urlă când nişte mâini se întinseră spre el, trăgându-l de la volan, iar Kurbsky stătea acolo, cu faţa îngheţată de groază, cu aparatul încă pe jumătate ridicat. Aruncă o privire îngrozitoare, de agonie spre Chavasse, apoi fu tras cu spatele afară din scaunul lui.

Un moment, el reuşi să se ridice în picioare, plin de praf, cu sânge pe faţă, apoi ei se năpustiră asupra lui ca o mare, şi el dispăru din vedere.

Chavasse se trezi coborând în mulţime, cu gura deschisă într-un ţipăt fără glas, încercând să-şi facă drum, prin zidul uman, spre rus.

Feţele se întorceau spre el, oarbe de furie şi pasiune, cu buzele dezvelind dinţii stricaţi. În timp ce mâini trăgeau de hainele lui, el dădu un pumn în gura cuiva şi atunci o durere înfiorătoare îi traversă capul şi se scufundă în întuneric.

Capitolul 7

Deschise încet ochii. Un moment, mintea lui fu complet albă; se strădui să se ridice într-un cot, cuprins de panică.

Era culcat pe un pat îngust în colţul unei camere fără ferestre. O lampă atârnată la mijloc de un lanţ pâlpâia şi toţi zeii şi diavolii din panteonul budist se urmăreau în penumbre pe vechile tapiserii care acopereau pereţii.

Feţele marilor lor demoni se uitau la el din întuneric; el închise ochii un moment şi îşi dădu seama că aude o voce joasă, monotonă. Când îi deschise din nou, realiză că un călugăr în haine portocalii, cu o pălărie conică, stătea în umbră la vreo câţiva paşi distanţă şi mişca mărgelele în timp ce se ruga.

Când Chavasse se mişcă, bătrânul încetă rugăciunea, se ridică în picioare şi veni mai aproape. Arăta incredibil de bătrân, cu faţa lui galbenă ca papirusul brăzdată de un milion de riduri. Brusc, zâmbi şi, trăgând la o parte tapiseria de la picioarele patului, ieşi pe o arcadă joasă.

Chavasse se simţea complet odihnit, iar durerea de cap dispăruse. Dădu la o parte pielea de oaie şi îşi lăsă picioarele pe podea. În acel moment,

draperia se trase din nou şi apăru Joro.

Tibetanul era îmbrăcat cu roba maronie şi *shuba* de piele din oaie pe care le purtase în avion şi avea un zâmbet pe faţă. Celălalt Joro, cel cu masca Regelui Iadului parcă nici n-ar fi existat.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Având în vedere condiţiile, destul de bine, îi răspunse Chavasse. Nu ştiu de ce m-am comportat aşa. Cred că am avut febră, sau aşa ceva.

— A fost răul de munte, nimic mai mult. Asta îl face pe un bărbat să greşească. Abatele ţi-a dat ceva pentru asta, când dormeai.

— A fost o păcăleală frumoasă cea pe care ai făcut-o acolo, în curte, zise Chavasse.

Joro ridică din umeri.

— Ei aveau mitraliera, aşa că trebuia să fim atenţi. Mă bucur că a avut efect. A trebuit să merg toată noaptea ca să ajung aici la timp. Dar am ştiut că or să te ducă la Changu şi asta însemna că vor trebui să treacă pe aici.

— Ce s-a întâmplat cu rusul? E mort?

Joro aprobă din cap.

— Natural. Pentru poporul meu, ruşii şi chinezii sunt cele două feţe ale aceleiaşi monede. Uite revolverul tău Walther. L-am găsit în buzunarul lui.

Chavasse oftă cu un sentiment de regret sincer.

— Era un om bun, după orice standarde.

— Nu după ale noastre, îi spuse Joro. Pentru mine, el era duşmanul şi e vorba de război. E simplu. Oricum, nu-i mai puteam opri pe oameni, odată porniţi. Am avut destule greutăţi să te salvez

pe tine, când ai intrat printre ei.

— Oricum, pentru asta îţi mulţumesc.

Joro clătină din cap.

— Nu-i nevoie. Plăteam pur şi simplu o datorie. La lac, viteza ta m-a salvat.

— Presupun că ai găsit armele, spuse Chavasse. Erau la spate, în jeep.

Joro aprobă din cap.

— Oamenii mei le pregătesc în camera de alături, pentru a fi folosite. Vino şi tu. Acolo e foc şi nişte ceai.

Trase din nou tapiseria, iar Chavasse îl urmă într-o cameră mult mai mare cu un tavan jos şi ferestre mici aşezate sus. Puştile erau întinse pe o masă mare de lemn şi trei tibetani le curăţau cu îndemânare.

— Se pare că-şi cunosc treaba, comentă Chavasse.

Joro aprobă din cap.

— Învaţă repede. Ăsta e un lucru pe care chinezii trebuie abia să-l descopere.

Un foc de balegă de iac ardea vesel într-un cămin de piatră. În timp ce Chavasse privea, Joro sfărâma o mână de ceai bloc într-un ceaun cu apă fierbinte şi adăugă unt şi puţină sare.

— Nu ai ceva ce se numeşte ţigară, nu-i aşa? întrebă Chavasse.

Joro arătă peste masă.

— Unul dintre oamenii mei a golit buzunarele rusului. Lucrurile lui sunt acolo. Cred că erau trei sau patru pachete de ţigări.

Chavasse se duse la masă şi se opri un moment uitându-se în jos. La tot ce rămăsese dintr-un om. Un portofel, documentele de călătorie şi trei pachete de ţigări.

Aprinse una încet, reveni lângă foc, cu portofelul şi documentele de călătorie, şi se aşeză pe o bancă aspră de lemn.

Portofelul conţinea nişte bancnote chinezeşti, două scrisori primite probabil de la prieteni din Rusia şi o legitimaţie de la un club al presei din Moscova. Nu erau fotografii intime ale unei soţii sau ale copiilor şi se simţi cumva uşurat, apoi se ocupă de documente.

Erau permisele obişnuite de călătorie plus o viză specială pentru Tibet, pusă la Beijing şi contrasemnată de guvernatorul militar din Lhasa. Erau murdare de sânge şi rupte de o lovitură de cuţit, dar figura lui Kurbsky continua să existe pe fotografia de identificare.

Chavasse stătea acolo, uitându-se la documente atât de cufundat în gânduri, încât, când Joro anunţă că era gata ceaiul şi îi întinse o ceaşcă de metal, o bău fără să-şi dea seama.

Joro zâmbi.

— Ceaiul. Ţi-a plăcut?

Chavasse se uită la ceaşca goală din mâna lui cu o uşoară încruntare, apoi zâmbi.

— Nu l-am simţit nici măcar alunecându-mi pe gât. Mai bine mai dă-mi unul.

Era curios cât de repede îl împrospăta şi simţi că revine la viaţă. Mai aprinse o ţigară şi zise:

— Cât de departe de aici este oraşul Changu?

— Poate o sută douăzeci de kilometri, răspunse Joro. Două zile de călătorie aspră pe cai.

— Dar dacă am călători cu jepp-ul?

— Dar asta ar fi imposibil. Sunt cel puţin două sute de soldaţi staţionaţi acolo care controlează cu regularitate împrejurimile. Dacă doar am încerca să ne apropiem cu jeep-ul de oraş, am fi arestaţi.

— Dar dacă intrăm direct în oraş?

Joro se încruntă zăpăcit.

— Cum ar fi posibil aşa ceva?

— Dacă eu le-aş spune autorităţilor că sunt Andrei Sergheevici Kurbsky, un ziarist rus în vizită în Tibet, pe baza unor vize ale Comitetului Central din Beijing? Apropo, vorbesc excelent limba rusă.

— Dar cum rămâne cu escorta ta?

— Au fost ucişi de bandiţii care ne-au atacat tabăra în timpul nopţii. Tu poţi fi ghidul pe care l-am angajat la Lhasa, care a pretins că e de partea lor, dar ne-a salvat viaţa, convingându-i să mă reţină pentru a obţine răscumpărarea.

Joro dădu încet din cap.

— Înţeleg… şi probabil am scăpat în jeep, în timp ce ceilalţi dormeau?

Chavasse zâmbi şmecherşte.

— Te prinzi repede.

Tibetanul clătină din cap.

— Ai uitat un lucru. Documentele rusului au fotografia lui.

Chavasse le aruncă în foc. Documentele însângerate deveniră maronii şi se îndoiră la

margini. Un moment, Kurbsky se uită la el pentru ultima oară, apoi dispăru în flacără.

— Să spunem că bandiţii mi-au luat ce aveam în buzunare. Altceva?

Joro clătină din cap.

— Doar că va fi foarte periculos. Există poate un singur lucru în favoarea noastră. Unul dintre oamenii noştri a sosit noaptea trecută de la Changu. Se pare că domnul colonel Li e plecat pentru câteva zile să viziteze satele din jur. A rămas doar un căpitan pe nume Tsen, iar el e tânăr şi fără experienţă.

— Nu putea fi mai bine, zise Chavasse. Chiar dacă ia legătura prin radio cu Lhasa, ce pot face în afară de a regreta o asemenea neplăcere pe care a avut-o cetăţeanul rus pe teritoriul lor şi să confirme existenţa mea?

— Presupunând că Tsen ne acceptă, ce se întâmplă atunci?

— Kurbsky era în căutare de subiecte, zise Chavasse. Nu văd de ce nu ar fi vrut să viziteze Changu ca să-i ia un interviu doctorului Hoffner.

Tibetanul zâmbi brusc şi ochii îi străluciră.

— Asta ar fi cu adevărat o glumă bună pe seama chinezilor. Poate că doctorul Hoffner va fi de acord chiar să te găzduiască la el acasă, în timpul şederii tale.

Brusc, zâmbetul îi dispăru şi arătă din nou serios.

— Dar orice facem trebuie realizat repede şi înainte ca acel colonel Li să se întoarcă. El nu e

omul pe care să-l prosteşti uşor, te asigur.

— Atunci ar fi mai bine să pornim.

Îl lăsă pe Joro să facă aranjamente cu locţiitorii lui. Apoi ieşi afară, se opri în capătul unor trepte de piatră şi se uită în jos, în curtea prăfoasă.

Era paşnică şi pustie, în afara unui şir de călugări care stăteau lângă un perete în lumina pală a soarelui şi se rugau împreună, vocile lor alcătuind doar un murmur în aerul liniştit. Părea incredibil că moartea vizitase locul acela cu atât de puţin timp în urmă. Totuşi, când traversă spre jeep, trecu pe lângă pete mari, purpurii, de sânge care înmuiaseră praful.

Se urcă la volan şi aprinse o ţigară, gândindu-se la viaţă. În urmă cu cinci mii de anii, un profet al *Vechiului Testament* s-a exprimat mai bine ca oricine în acest sens: „Fiecare om are timpul şi şansa sa."

Pentru Kurbsky, care trecuse prin atâtea pericole în viaţă, moartea a apărut ca din senin în această curte prăfoasă, la o mie de kilometri, când se aştepta cel mai puţin la ea.

Chavasse se înfioră. Era un gând înspăimântător şi el încă îl analiza când Joro i se alătură, câteva minute mai târziu, şi ieşiră pe poartă începându-şi călătoria.

Primele două ore urmară calea şerpuită a caravanelor, acum brăzdată de roţile vehiculelor militare chineze.

De mai multe ori trecură pe lângă ciobani cu

turmele lor, iar o dată, pe lângă o caravană cu iaci şi măgari încărcaţi din greu. Terenul era aspru şi neprietenos, cu orizontul rupt ici colo de stranii altare de piatră sau stâlpi cu ghirlande sacre şi steaguri de rugăciune.

La vreo patru ore de la plecarea din Yalung Gompa, Chavasse opri maşina şi îl atinse pe umăr pe Joro care moţăia în colţ.

Changu se întindea lângă un râu, pe o vale largă, joasă, iar clădirile cu acoperiş plat urcau în trepte pe panta opusă. Cea mai impunătoare dintre clădiri era de departe mănăstirea, care se înălţa în centrul oraşului vechi, înconjurată de ziduri colorate în roşu, verde şi negru.

— Mănăstirea mai funcţionează încă? îl întrebă Chavasse pe Joro în timp ce cobora jeep-ul încet pe panta abruptă.

Tibetanul negă din cap.

— Colonelul Li o foloseşte drept cartier general. Acum au rămas puţine mănăstiri în Tibet. Doar izolarea mănăstirii Yalung Gompa a salvat-o până în prezent.

Corturile familiare ale păstorilor se înghesuiau în jurul zidurilor oraşului, iar ei trecură pe lângă o caravană, făcând capetele să se întoarcă, pline de curiozitate. Apoi intrară prin arcada mare a porţii principale.

Imediat în interior, o cutie de ciment arăta cumva nepotrivit, iar trei soldaţi în uniforme vătuite, ponosite, stăteau ghemuiţi în praf şi jucau zaruri.

— Se vede cu uşurinţă că nu e aici colonelul Li, spuse Joro.

Chavasse nu se obosi măcar să oprească. Când soldaţii se uitară în sus alarmaţi, el îşi continuă drumul mai departe, împrăştiind oamenii şi animalele, trase în curtea mănăstirii şi opri într-o manevră ce spera că este arogantă.

Soldatul care stătea sprijinit de zid, lângă intrarea principală, se îndreptă imediat şi îşi luă pe umăr arma automată.

— Să vin cu dumneata? întrebă Joro.

Chavasse negă din cap.

— Nu, rămâi aici. Ţi-ar da oarecum o şansă, dacă lucrurile merg prost cu mine.

El urcă treptele scării late care duceau la intrare şi aprinse o ţigară de-a lui Kurbsky.

Soldatul făcu un pas înainte, pipăindu-şi puşca, iar Chavasse latră în chineză:

— Du-mă imediat la colonelul Li şi repede.

În vocea lui era suficient oţel şi soldatul fu impresionat. El explică în grabă că, din păcate, colonelul era plecat şi că doar căpitanul Tsen era în biroul lui, oferindu-se să-l conducă pe Chavasse la el.

Trecură printr-un coridor pavat cu piatră, urcară o scară la capătul lui şi trecură în alt coridor, cu podea de lemn. În capătul îndepărtat, santinela deschise o uşă şi se dădu în lături respectuos, ca Chavasse să intre primul.

Un caporal tânăr, cu un aer sincer îşi ridică surprins privirea de la birou. Când îl văzu pe

Chavasse, ochii i se măriră în spatele lentilelor cu ramă de metal şi se ridică grăbit în picioare.

— Unde-i căpitanul Tsen? întrebă furios Chavasse.

Caporalul deschise gura să vorbească, o închise din nou şi, instinctiv, se întoarse spre uşa din spatele lui.

Chavasse trecu pe lângă el, o deschise şi intră.

Tânărul ofiţer din spatele biroului avea poate douăzeci şi cinci de ani, iar când se ridică în picioare cu o încruntare de uimire pe faţă, Chavasse văzu că nu avea mai mult de un metru cincizeci şi doi înălţime.

— Dumneata eşti Tsen? întrebă el furios. Doamne, ce afurisit de post aveţi aici? Gărzile joacă zaruri la intrare, iar santinela stă rezemată de zid, în timp ce rebelii se plimbă după bunul lor plac, ucigându-i chiar pe oamenii noştri.

Tsen încercă să-şi arate autoritatea. Ieşi din spatele biroului închizându-şi gulerul şi îi spuse furios caporalului care stătea în uşă:

— Ce se întâmplă aici? Cine-i omul ăsta?

— Cine sunt? interveni Chavasse. Sunt Kurbsky. Cu siguranţă că v-au transmis prin radio din Lhasa că vin încoace.

— Kurbsky? spuse alb Tsen. Lhasa.

— Sunt ziarist, nerodule, urlă Chavasse, cu o misiune itinerantă în Tibet, ca să fac relatări pentru ziarul meu din Moscova. Şi am o poveste interesantă, pot să-ţi spun. Am fost ţinut prizonier de o bandă de cuţitari, iar escorta mea a fost ucisă.

Asta o să arate bine în *Pravda.* Nu ştiu cine se presupune că răspunde aici, dar când Comitetul Central de la Beijing o să audă despre asta, îţi promit că vor cădea capete.

Faţa căpitanului Tsen era cenuşie; trase repede un scaun.

— Te rog, şezi, n-am ştiut.

— Pun pariu că n-ai ştiut, spuse Chavasse. Cred însă că ai la îndemână ceva de băut.

Tsen se întoarse spre caporal care se duse la un bufet şi se întoarse cu o sticlă neagră şi un pahar pe care îl umplu generos.

— Ce naiba e asta? întrebă Chavasse când alcoolul îl arse pe gât. Gaz?

Tsen reuşi să schiţeze cu greutate un zâmbet şi se întoarse la scaunul lui.

— Aş putea să-ţi văd documentele dumitale, tovarăşe Kurbsky?

— Documentele? spuse cu uimire Chavasse. Doamne, omule, mi-au luat totul. Sunt norocos că am ajuns aici întreg. Ia legătura prin radio cu Lhasa. Au să-ţi spună totul despre mine.

Căpitanul Tsen zâmbi.

— Desigur, tovarăşe, mă pot ocupa de asta mai târziu. Poate îmi relatezi ce s-a întâmplat?

Chavasse înşiră repede povestea, iar când termină, Tsen spuse:

— Tibetanul care te-a salvat, e acum cu dumneata?

Chavasse aprobă din cap.

— E afară în jeep, dar să nu încerci să faci din el

un erou. M-a ajutat doar pentru că ştia care-i era interesul. Sunt al naibii de neciopliţi tibetanii ăştia. E o singură cale ca să vă rezolvaţi problema aici, căpitane, şi asta-i să-i călcaţi pe gât şi încă apăsat!

— Sunt total de acord cu dumneata, tovarăşe, spuse căpitanul Tsen cu ardoare, dar Comitetul Central de la Beijing a ordonat deocamdată alte metode.

— Sunt nebuni, zise Chavasse şi se ridică. Dacă nu mai ai întrebări pentru moment, aş vrea să mă mişc. Mi-ar trebui o baie şi nişte mâncare cumsecade.

Căpitanul Tsen arăta zăpăcit.

— Dar unde intenţionezi să te duci? Îţi voi asigura cazarea aici, e natural.

Chavasse îşi permise să se îmbuneze puţin.

— E foarte amabil din partea dumitale, căpitane, dar sper ca Hoffner să mă primească. În fond, el este omul pe care am venit să-l văd.

Tsen se lumină, sări în picioare cu faţa numai zâmbet.

— Ah, înţeleg acum! Ai venit la Changu ca să scrii pentru ziarul dumitale un articol despre bunul doctor?

— Nu mă pot gândi ce altceva m-ar fi putut aduce până aici, îi spuse Chavasse. Am auzit de doctorul Hoffner în Lhasa şi mi s-a părut că este un om extraordinar.

— Aşa-i. Este, cu adevărat, tovarăşe, spuse Tsen. Ţăranii îl divinizează şi asta ajută foarte mult cauza noastră. Se întinse după şapca lui. Am să te

conduc personal la el acasă.

Chavasse se trezi încruntându-se.

— Bunul doctor aprobă deci acţiunea voastră de aici?

Tsen aprobă din cap.

— Desigur. E un mare umanist. El şi colonelul sunt prieteni apropiaţi. Joacă şah împreună.

Se opriră în birou, iar el vorbi repede cu caporalul care îşi luă şapca şi ieşi în fugă din cameră.

— L-am trimis înainte să o anunţe pe tovarăşa Stranoff că venim.

— Stranoff? întrebă Chavasse cu o încruntare în timp ce coborau scara.

— Menajera doctorului Hoffner, spuse căpitanul Tsen. Tatăl ei era rus, mama chinezoaică. O femeie minunată.

Brusc se simţi o oarecare căldură în vocea lui, iar Chavasse îşi ascunse un zâmbet

— Abia aştept s-o întâlnesc.

Reuşi cel mai scurt gest din cap către Joro, atunci când tibetanul se mută pe unul din scaunele din spate ca să-i facă loc lui Tsen şi porniră ieşind din curte, apoi pe străzile înguste.

Trecură pe lângă bazar, unde stăteau negustorii cu covoare, iar cizmarii şi argintarii îşi făceau meseria în aer liber. Oamenii se răspândeau repede când Chavasse claxona, priviri triste, neprietenoase, îndreptându-se spre ei.

Casa lui Hoffner era una dintre cele mai mari din oraş. Era o clădire cu trei etaje, cu acoperişul

plat, înconjurată de un zid înalt, iar Chavasse intră pe poartă, la indicaţiile lui Tsen, şi se opri în curte.

Opri motorul, coborî de la volan şi o porni pe treptele intrării din faţă, cu Tsen în urma lui. În acel moment, uşa se deschise şi o femeie tânără, inocentă, ieşi să-l salute.

Purta pantaloni vătuiţi şi o cămaşă în stil rusesc, de mătase neagră bordată cu argintiu, încheiată până sus la gât. Avea părul blond, dar pielea ei avea culoarea crem, specifică femeilor euroasiatice, buzele foarte pline dându-i un uşor aer senzual.

Avea o frumuseţe care îţi tăia răsuflarea, asociată totodată cu simplitatea. Chavasse se înfiora brusc şi, fără niciun motiv raţional, simţi de parcă cineva, undeva, ar fi călcat pe mormântul lui.

Ea stătea în faţa lui uitându-se direct şi cu gravitate în ochii lui, apoi zâmbi şi parcă în interiorul ei s-ar fi aprins o lumină.

— Mă bucur să vă văd aici, spuse ea în rusă.

Chavasse îşi umezi buzele uscate.

— Mă bucur că mă aflu aici, răspunse el şi, în timp ce ea îl conducea în casă, fu surprins că vorbise serios.

Capitolul 8

Era clar că acea cameră era una dintre cele mai bune din casă.

Pereţii erau acoperiţi cu vopsea de ulei, iar covoare din piei de oaie erau răspândite pe podeaua de lemn. Mai important decât toate, patul arăta extrem de confortabil.

Cufundat până la gât în apă fierbinte, Chavasse se lăsă pe spate, în cada mare de lemn, de lângă focul din cămin. Fuma una dintre ţigările lui ruseşti şi se gândea la Katya Stranoff.

Era o femeie nemaipomenită, dar va trebui să fie prudent. Aparent, era bucuroasă că-l vede, în special din cauză că elementul rusesc din natura ei era predominant, iar ea se considera o occidentală, o străină într-o ţară străină.

El se întrebă unde îşi găseşte ea oare o companie masculină potrivită. Dumnezeu ştie că Hoffner era prea bătrân pentru ea, iar căpitanul Tsen nu făcuse niciun secret din admiraţia lui şi mai era colonelul Li, o entitate necunoscută în multe privinţe.

Uşa se deschise şi intră Joro ducând o legătură pe care o aşează pe un scaun. Se lăsă pe vine lângă cadă şi zâmbi.

— Femeia mi-a spus să-ţi aduc haine curate.

— Mă întrebam când ai să-ţi faci apariţia, spuse Chavasse. Te tratează cum se cuvine?

Joro aprobă din cap.

— Eu dorm în bucătărie, unde măcar e mai cald decât în grajd, zise încruntându-se şi clătinând din cap. S-au produs schimbări de când am fost ultima dată aici.

Chavasse întinse mâna după un prosop, se ridică şi începu să se usuce.

— În ce fel?

— Nu mai e nimeni pe aici dintre cei pe care îi cunosc, ceea ce într-un fel e bine şi nu am cunoscut-o pe femeia Stranoff până azi. Acum sunt doar doi servitori, un bărbat şi soţia lui.

— Şi de ce ar trebui să te îngrijoreze asta?

— Pentru că sunt amândoi chinezi şi nu le pasă de tibetani, au şi arătat asta în mod direct.

— Şi crezi că ei lucrează pentru colonelul Li?

Joro aprobă din cap.

— Nu putem fi siguri, dar cred că trebuie să fii foarte atent.

— Nu te îngrijora, spuse Chavasse, aşa şi vreau să fiu.

Se îmbrăcă repede cu hainele trimise de Katya Stranoff. Era o cămaşă rusească neagră de mătase, ca aceea pe care o purtase ea când s-au întâlnit prima dată, o pereche de pantaloni vătuiţi şi un pulover gros de lână.

El se examină atent în oglindă, se pieptănă şi se întoarse spre Joro.

— Cum arăt?

Joro zâmbi şmechereşte.

— Foarte drăguţ. Sunt sigur că o să fie impresionată.

— Să sperăm că da. S-ar putea să se dovedească important. Acum ar fi bine să te întorci la bucătărie. Ne vedem mai târziu.

În timp ce cobora, se deschise o uşă şi Katya Stranoff traversă holul. Ea se opri când îi auzi paşii pe scară, se uită în sus şi ochii îi sclipiră în lumina lămpii.

Purta o rochie dreaptă, chinezească, din mătase neagră, grea, brodată cu maci roşii, şi care i se lipea de trupul micuţ ca o a doua piele. Se încheia sus, în jurul gâtului, iar două despicături discrete în ambele părţi ale fustei lăsau să i se zărească picioarele zvelte când veni spre el să-l salute.

— Arăţi mai bine după baie. Tot ce ai nevoie acum e o băutură şi o masă cumsecade.

— Le accept pe amândouă, zise el, dar, mai întâi, n-ai nimic împotrivă dacă îţi fac un compliment pentru rochia asta uluitoare?

Putea jura că ea roşise, dar în lumina lămpii nu putea fi sigur. Ea îl luă de braţ şi zâmbi.

— Doctorul Hoffner aşteaptă să te cunoască.

Deschise uşa şi îl conduse într-o cameră mare, confortabilă.

Pereţii erau îmbrăcaţi în rafturi pline de cărţi din tavan până la podea, iar în colţ era aşezată o masă pentru prânzit. Un foc plăcut ardea în cămin, iar flăcările dansau pe suprafaţa lucioasă a unui pian

mare aşezat la perete, lângă fereastră. Întreaga încăpere avea un aer de pace şi linişte.

Bărbatul, care stătea citind într-un fotoliu lângă foc, se întoarse şi se ridică în picioare. Era unul dintre cei mai solizi oameni pe care îi văzuse Chavasse, cu umeri foarte largi şi părul alb ca o coamă de zăpadă, dat pe spate după urechi. Purta o haină veche de catifea şi o cămaşă cu gulerul descheiat, dar Chavasse observă în primul rând ochii lui remarcabili. Negri, adânci şi plini de o seninătate imensă.

Un moment, ochii arătară uimire şi se produse o uşoară încruntare, apoi Hoffner zâmbi şi întinse mâna.

— E o mare plăcere, tovarăşe Kurbsky. O foarte mare plăcere. Nu avem prea des vizitatori la Changu.

— Am aşteptat de câtva timp această întâlnire, spuse Chavasse. Felicitări pentru rusa excelentă pe care o vorbiţi.

— Pe Katya trebuie s-o lauzi pentru asta, nu pe mine, zise Hoffner privind la ea cu afecţiune. Când a venit aici, acum un an, eu nu ştiam rusa deloc.

Ea îl sărută pe obraz.

— Haideţi să mâncaţi. Tovarăşului Kurbsky trebuie să-i fie foame. După aceea, o să aveţi timp de vorbit.

Probabil că se străduise mult ca să transforme masa într-o ocazie specială. În mijloc ardeau lumânări, iar mâncarea era surprinzător de bună. Au mâncat o supă limpede de găină, miel, orez şi

legume în stil chinezesc, iar ca desert compot de pere din conservă. Era chiar şi o sticlă de vin acceptabil.

Când se ridică de la masă, Hoffner oftă şi clătină din cap.

— Nu ştiu cum reuşeşti să faci asta, Katya. Zău că nu ştiu.

— Ce ipocrit e, îi zise Katya lui Chavasse. În fiecare săptămână îi permite colonelului Li să câştige la şah, lucru care îl bine dispune într-atât, încât îmi dă de bunăvoie tot ce-i cer.

— Colonelul Li este unul dintre cei mai buni jucători de şah pe care i-am cunoscut vreodată, zise Hoffner. N-are nevoie de ajutorul meu ca să câştige. Dar trebuie să recunosc că e foarte bun cu noi.

Se duseră şi se aşezară lângă foc, iar Katya pregăti cafeaua pe o spirtieră. Arăta foarte atrăgătoare în lumina focului strălucind prin părul ei blond, iar Chavasse se simţi brusc relaxat, total în apele lui.

Aprinse una dintre ţigările lui ruseşti şi, când suflă o dâră lungă de fum, Katya inspiră adânc şi oftă.

— Mirosul ăsta. Nimic nu-i seamănă. Îmi aminteşte de casă mai mult decât orice pe lume.

— Vrei una?

Ea sugeră din cap.

— Mai bine nu. Ce-o să mă fac când o să pleci?

Turnă cafea în ceşti delicate de porţelan şi îi întinse una.

— Cum mai e Moscova acum?

El ridică din umeri.

— Se construieşte mult la periferie. În rest, la fel. Ca să spun drept, am văzut foarte puţin vechiul oraş. Îmi petrec majoritatea timpului în străinătate.

— Viaţa unui corespondent în străinătate trebuie să fie foarte interesantă, zise ea. Mereu locuri noi, chipuri noi.

— Are momentele ei. Din nefericire, se pare că nu stau nicăieri suficient timp ca să ajung să cunosc locul respectiv.

— Ce anume exact te-a adus în Tibet?

El ridică din umeri.

— În Rusia există un interes deosebit faţă de ceea ce se întâmplă aici. În plus, un ziarist bun se duce acolo unde sunt necesităţi şi unde există perspectiva unor relatări interesante.

— Şi, ai găsit ceva?

— Experienţa mea de ieri e suficientă, zise el. Dar sper să obţin ceva de la doctorul aici de faţă.

Hoffner, care ascultase conversaţia lor, îşi aprinse pipa şi îşi înălţă sprâncenele:

— Mă surprinde că se mai interesează cineva de mine.

— Eşti prea modest, spuse Katya, apoi se întoarse spre Chavasse. Are şaptezeci şi patru de ani şi încă îşi mai supraveghează clinica în fiecare zi. Ţi-au spus asta la Lhasa? Şi-a închinat toată viaţa ţării acesteia, deşi ar fi putut avea o catedră ca profesor la orice universitate din Europa, oricând ar fi dorit.

— Haide, draga mea, zise Hoffner. Nu trebuie să încerci să mă faci un fel de sfânt. Nu sunt nici pe departe aşa ceva.

— Dar aşa te văd unii oameni, interveni Chavasse. Ca un mare misionar.

Hoffner oftă.

— Mi-e teamă că am abandonat cu mulţi ani în urmă acest gen de activitate.

— Pot să întreb de ce? spuse Chavasse.

— E simplu, zău, zise Hoffner şi se aplecă în faţă privind la foc. Am venit aici ca medic misionar. Voiam să salvez atât suflete, cât şi vieţi. Dar m-am trezit în mijlocul unui popor deja profund religios, care crede în calea blândeţii într-o măsură aproape de neînţeles pentru mintea occidentală. Ce le puteam oferi spiritualiceşte acestor oameni?

— Înţeleg acest punct de vedere, spuse Chavasse. Care era soluţia?

— Să le dau ajutor medical atunci când aveau nevoie, explică Hoffner. În afară de asta, să încerc să-i înţeleg şi să fiu prietenul lor.

— Iartă-mă că îţi pun o întrebare care ar putea să te jeneze, dar aş vrea să am o imagine cât se poate de completă. Chinezii s-au amestecat în vreun fel în treburile dumitale?

— De fapt, m-au încurajat minunat, zise Hoffner. Clinica mea e mai aglomerată ca oricând. Fii atent, nu mi se permite să ies în afara zidurilor oraşului, dar asta este pentru propria mea protecţie. Ţara este încă într-o stare de nelinişte, după cum ai descoperit singur.

— Ai spune că schimbarea guvernării a fost în bine?

— Absolut. Ia de exemplu aprovizionarea cu produse medicale. Pe vremuri, orice aveam nevoie trebuia să vină din India, cu caravanele.

— Şi acum?

— Colonelul Li îmi face rost de tot ce am nevoie, fără nicio dificultate. Ştii, înainte de venirea chinezilor, ţara asta era încă medievală, oamenii înapoiaţi şi ignoranţi. Acum toate astea se schimbă.

Chavasse păstra un zâmbet pe faţă, dar în sinea lui era îngrijorat pentru că bătrânul părea a crede ce spune. Înainte de a continua convorbirea, Katya se ridică şi zise zâmbind:

— Mă scuzaţi! Vă las să vă continuaţi discuţia. Eu trebuie să mă duc la bucătărie.

Uşa se închise în urma ei, iar Chavasse spuse:

— O tânără femeie remarcabilă!

Hoffner aprobă din cap.

— Tatăl ei a fost rus, arheolog. Lucra pentru guvernul chinez la Beijing şi era însărcinat cu excavarea vechiului palat imperial. I s-a permis să viziteze Lhasa înainte de a pleca acasă, dar a murit pe drum. Katya a venit aici cu o caravană, la o săptămână după înmormântare.

— Şi s-a hotărât să rămână?

— Colonelul Li ar fi putut aranja să o trimită la Yarkand, îi spuse Hoffner, dar atunci eu m-am îmbolnăvit de inimă pe bază nervoasă. Timp de şase luni, ea m-a îngrijit până m-am însănătoşit.

De atunci, nici nu s-a mai pus problema ca ea să plece.

— Toate astea fac un material foarte interesant, zise Chavasse. Deci, în ansamblu, aţi spune că duceţi o viaţă mulţumitoare?

— Desigur, aprobă Hoffner făcând un gest cu mâna în jurul camerei. Am cărţile mele şi pianul şi mai e şi clinica.

— Pianul mă interesează în mod special, spuse Chavasse. Un obiect ce nu prea se găseşte într-o regiune atât de izolată. Am auzit că ştiţi să cântaţi remarcabil de bine.

— N-aş spune asta, comentă Hoffner, dar ar fi o lovitură foarte grea pentru mine dacă ar trebui vreodată să mă lipsesc de muzică. Pianul aceasta l-am transportat din India, cu o caravană, înainte de război. Lumina lămpii îi flatează aspectul, dar sunetul îi e încă bun.

El se duse la pian, îl deschise şi se aşeză. Cântă câteva măsuri, un fragment dintr-o *Poloneză* de Chopin, apoi privi în sus.

— E ceva special ce ai dori să asculţi?

Chavasse stătea în continuare lângă foc, aprinzându-şi o ţigară. Suflă o şuviţă lungă de fum şi spuse liniştit în engleză:

— Ah, nu ştiu. Ce-aţi zice de o muzică potrivită unei seri de mai, la Cambridge?

De pe faţa bătrânului bărbat dispărură parcă toate ridurile şi, un moment, fu atâta linişte, încât Chavasse putu auzi vântul şuierând în storurile de lemn din afara ferestrelor.

— Ştiam că nu e în regulă ceva cu dumneta, zise calm Hoffner, tot în engleză. Din momentul în care ai păşit în cameră, am ştiut.

— Ai trimis, în urmă cu câtva timp, o scrisoare unui vechi prieten, spuse Chavasse. S-ar putea spune că eu sunt răspunsul lui.

— Deci Joro a reuşit să iasă? întrebă Hoffner.

Chavasse aprobă din cap.

— E jos la bucătărie acum. El e tibetanul care se presupune că mi-a salvat viaţa din mâinile bandiţilor. Poţi să-l vezi mai târziu, dacă vrei.

— Ai zis ceva despre muzică potrivită pentru o seară de mai la Cambridge? întrebă Hoffner.

Chavasse aprobă din cap.

— Cu mult timp în urmă, ai pierdut un pariu cu Edwin Craig, iar el şi fata, care îl alesese pe el în locul dumitale, stăteau într-o grădină într-o seară de mai, în timp ce dumneata, în casă, cântai pentru ea.

Hoffner oftă.

— Uneori mi se pare că asta a fost acum o mie de ani şi totuşi mai simt încă parfumul liliacului umed după ploaie. Îmi amintesc chiar şi ce am cântat.

Începu să cânte primele măsuri din *Claire de Lune,* iar Chavasse clătină din cap.

— Nu cred, doctore, a fost *Sonata Lunii.*

Un moment prelungit, Hoffner rămase uitându-se la el cu atenţie, apoi un zâmbet lent apăru pe faţa lui. Se ridică în picioare şi îl luă pe Chavasse de mână.

— Dragă băiete, mă întreb dacă poţi să-ţi imaginezi măcar cât de încântat sunt că te văd.

Traversară spre foc şi se aşezară. Hoffner îşi trase fotoliul mai în faţă şi îşi apropiară capetele.

— Spune-mi, ce face vechiul meu prieten Edwin Craig?

— E foarte bine şi foarte dornic să te vadă. Pentru asta sunt aici.

— Să mă vadă? spuse Hoffner şi un aer de nedumerire apăru pe faţa lui. În primul rând, chinezii n-au să mă lase niciodată să plec.

— Nu te gândi la asta pentru moment, îl linişti Chavasse. Dar dacă s-ar putea, ai vrea să încerci? Am avut impresia, din conversaţia de mai devreme, că aprobi cele ce s-au întâmplat în ultima vreme aici.

Hoffner chicoti.

— Ce naiba te aşteptai să-i spun unui corespondent străin al *Pravdei?* A, colonelul Li mi-a arătat multă amabilitate personală. Asta nu pot nega şi chiar a făcut tot ce era posibil ca să primesc medicamentele şi ce mai aveam nevoie pentru clinică.

— Trebuie să spun că pare remarcabil de filantrop pentru un comunist dur, comentă Chavasse.

— Este foarte simplu, spuse Hoffner zâmbind. Mi-am făcut o oarecare faimă în ţară de-a lungul anilor şi oamenii au încredere în mine. Faptul că nu mi-au închis clinica asta implică nu doar că îi aprob pe comunişti, ci şi că sunt dispus să colaborez cu

ei.

— Iar singurul mod de a nega acest lucru ar fi să refuzi să lucrezi în clinică, ceea ce ar însemna lipsa unui centru medical pentru tibetani, completă Chavasse. Colonelul Li ştie cum să pună oamenii în situaţii imposibile.

— O îndemânare pe care se pare că o împărtăşeşte cu toţi bunii comunişti, comentă Hoffner.

— Asta mă aduce din nou la prima mea întrebare. Dacă aş putea să te scot, ai dori să pleci? întrebă Chavasse.

Hoffner scutură cenuşa din pipă în cămin, apoi începu s-o umple dintr-o pungă veche de piele, cu o uşoară încruntare pe faţă.

După un timp el zise:

— Tinere, am şaptezeci şi patru de ani. Sunt şi destul de bolnav, ceea ce nu e de bun augur pentru viitor. Eu nu aprob regimul comunist care se practică în ţara asta, dar măcar îmi permit să continui să acord asistenţă medicală unor oameni destul de înapoiaţi care altfel ar trebui să se descurce singuri. Mi se pare de datoria mea să continui să le-o ofer în cei câţiva ani care mi-au mai rămas.

— Şi dacă ţi-aş spune că e nevoie mai mare de dumneata afară? Cu mult mai mare? întrebă Chavasse.

— Cred că ar fi bine dacă mi-ai explica, spuse Hoffner şi zâmbi. Ar fi bine dacă ţi-aş şti numele adevărat.

Chavasse ridică din umeri.

— Pentru dumneata n-ar însemna nimic, dar de ce nu? E Chavasse. Paul Chavasse.

— A, francez, spuse Hoffner. Interesant! Dar sper că nu te deranjează să continuăm în engleză, deocamdată. Te asigur că e o schimbare încântătoare.

Chavasse aprinse o ţigară şi se aplecă în faţă.

— Cu mulţi ani în urmă, ai elaborat o teză de doctorat în matematică în care ai dovedit teoretic că energia este spaţiu închis într-un anumit tipar.

Hoffner se încruntă.

— Dar de unde ştii asta?

— Ai menţionat lucrul ăsta în scrisoarea către Craig. Ai continuat spunând că acum ai dus lucrurile mai departe. Ai dovedit că spaţiul însuşi poate fi transformat într-un câmp de energie.

— Dar nu înţeleg, zise Hoffner surprins. De ce îl preocupă pe Edwin Craig un lucru care, în cel mai bun caz, este o nouă teorie matematică? Totul este complet teoretic, te asigur.

— A fost, până când ruşii au trimis în spaţiu, pe orbită, un om pe nume Gagarin, îi explică Chavasse. Apoi au mai trimis unul, ca să arate că nu e o şmecherie.

Hoffner tocmai îşi aprindea pipa. Se opri şi ceva străluci adânc în ochii lui negri.

— Ar fi o prostie din partea mea să-mi închipui că glumeşti.

Chavasse aprobă din cap.

— Americanii au realizat deja şi ei performanţa.

Sunt puţin în urmă, dar distanţa se micşorează repede. N-aş vrea să spun cine va fi primul pe Lună. De un lucru sunt însă sigur. Nu vor fi chinezii. Ei nici măcar nu sunt în cursă.

— Ceea ce explică de ce noi aici, la Changu, am fost ţinuţi în întuneric.

Hoffner se ridică şi se duse nelinişti la fereastră. Se întoarse.

— Pentru prima dată în viaţă sunt furios. Nu doar ca om de ştiinţă, ci şi ca fiinţă umană. Când mă gândesc că aici zilele s-au scurs la fel, una după alta şi, în afară, în lume, omul a făcut deja primul pas în cea mai mare aventură cunoscută vreodată!

Reveni la fotoliul lui şi se aşeză. Faţa îi era animată şi roşie şi ochii îi străluceau.

— Vorbeşte-mi despre asta, îi ceru el. Tot ce ştii. Ce fel de propulsie folosesc, de exemplu?

— Carburant solid şi lichid, răspunse Chavasse. Rachete cu mai multe trepte, desigur.

Hoffner clătină din cap.

— Dar asta-i un lucru primitiv, prietene. Să duci un satelit la marginea spaţiului e una, dar să atingi Luna, sau mai departe…

— Aici vine rândul dumitale, explică Chavasse. Ruşii lucrează de ani de zile la o rachetă ionică folosind ca forţă motrice energia emisă de stele. Ei sunt cu câţiva ani înaintea Occidentului. Dacă îşi menţin avansul, asta ar putea însemna eventual o dominare comunistă a lumii.

— Iar Craig crede că această nouă teorie a mea

le poate lua acest avans?

Chavasse aprobă din cap.

— Eu nu sunt om de ştiinţă, dar el crede că prin descoperirea dumitale noi am putea produce pentru rachetele noastre o energie motrice chiar din spaţiul însuşi. Are dreptate?

Hoffner dădu din cap cu sobrietate.

— Viteze mai mari decât am visat vreodată şi sunt esenţiale dacă vrem să explorăm universul.

Urmă un moment de tăcere, înainte ca Chavasse să spună liniştit:

— Ştiu că pacienţii sunt importanţi pentru dumneata, dar acum trebuie să vezi de ce este esenţial să te întorci în lumea din afară.

Hoffner oftă şi îşi scutură pipa.

— Da, într-adevăr, văd.

Un moment prelungit se uită la foc, apoi îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Nu ştiu cum intenţionezi să reuşeşti lucrul ăsta, tinere, dar când plecăm? Se încruntă brusc. Cum rămâne cu Katya? Nu pot s-o las aici.

— Chiar crezi că ar veni? întrebă surprins Chavasse.

Hoffner aprobă din cap.

— Ea e orice numai animal politic nu şi nu are pe nimeni aici sau în Rusia. N-are familie.

Chavasse oftă.

— Poate fi stânjenitor. Să mă mai gândesc la asta dar, pentru Dumnezeu, să nu-i spui nimic. Ce nu ştie, nu poate fi stors de la ea. Întotdeauna e important lucrul ăsta într-o asemenea treabă, dacă

nu merge ceva. Nu e nevoie să ne grăbim. Avem cinci zile până la sosirea avionului meu. Singura problemă reală este să găsim o modalitate să te scoatem din Changu.

De câteva momente, fusese conştient de o uşoară adiere pe obrazul drept. Se întoarse şi o găsi pe Katya stând în uşă, cu o tavă în mâini pe care era un pahar cu lapte cald.

Se întrebă de câtă vreme oare stătuse ea acolo şi, mai important, cât auzise, dar ea nu dădea niciun semn.

Veni spre ei, îi dădu paharul lui Hoffner şi zise în rusă:

— E timpul de culcare, doctore, a fost o zi lungă.

Hoffner oftă, luă o înghiţitură din lapte şi se strâmbă.

— Vezi, prietene, îi spuse el lui Chavasse. Roata s-a învârtit un cerc complet. Ca un elev, eu fac acum tot ce mi se spune să fac.

— Sunt sigur că tovarăşa Stranoff ştie ce e mai bine pentru dumneata, zise Chavasse.

Ea îi zâmbi enigmatic.

— Desigur, tovarăşe Kurbsky. În toate privinţele.

Un moment, se zări ceva straniu în ochii ei. Doar scurt timp, dar îi spusese lui ceea ce voia să ştie; apoi, ea se întoarse, se duse la uşă şi ieşi din nou.

Capitolul 9

În dormitor era o căldură plăcută şi cineva aranjase focul, nu demult. Chavasse puse lampa de gaz pe masa de lângă pat, deschise uşa şi ieşi pe un balcon acoperit care se întindea de-a lungul casei iar în spate dădea spre grădină.

Nu ploua, dar vântul era umed şi el inspiră prospeţimea pământului reavăn, apoi îl luă oboseala, intră din nou şi închise obloanele.

Când începu să se dezbrace, se auzi o uşoară bătaie în uşă şi intră Hoffner. Ducea pe braţ un halat vechi de baie şi, zâmbind, îl puse la capătul patului.

— M-am gândit că-ţi trebuie aşa ceva.

Era ceva în vocea lui, un uşor element de încordare care îl făcu pe Chavasse să se încrunte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chavasse.

Hoffner oftă şi se aşeză pe pat.

— Mi-e teamă că acum Katya ştie tot.

Chavasse îşi aprinse liniştit o ţigară.

— Mai bine spune-mi despre ce este vorba.

— E foarte simplu. Ea a auzit mai mult decât credeam din conversaţia noastră. În primul rând, vorbeşte bine englezeşte şi nu e proastă. Tocmai a venit în camera mea. Voia să ştie exact ce se

întâmplă şi cine eşti de fapt.

— Ce i-ai spus?

Hoffner ridică din umeri.

— Că sunt un om bătrân şi obosit care vrea să se întoarcă să moară acasă şi că prieteni de-ai mei te-au trimis aici să mă ajuţi să ies.

— Nimic mai mult decât atât?

— Nu părea necesar pentru moment.

— A fost un lucru înţelept, îi zise Chavasse. În fond, ea *este* cetăţeană rusă. Dacă te ajută pe dumneata e una, dar dacă ajută sau susţine o treabă al cărei succes poate leza în final ţara ei, asta îi pune în faţă o alegere psihologică dificilă. În orice caz, după cum am spus mai înainte, cu cât ştie mai puţin cu atât mai puţin poate spune dacă e forţată.

— Tu ştii mai bine, zise Hoffner, dar nu cred că trebuie să te îngrijorezi. După cum ţi-am mai spus, nu e interesată de politică. Nu e nici măcar membră de partid.

— Dacă se încurcă lucrurile şi cei de la contrainformaţiile chineze pun mâna pe ea, va ajunge până la urmă tot ce vor ei să fie, îi spuse cu tristeţe Chavasse.

— Presupun că ai dreptate, zise Hoffner şi se ridică. Mai bine să vorbeşti cu ea dimineaţă, acum e convinsă că am să mă sinucid. Că inima mea nu va rezista la călătorie.

— Am să mă ocup de asta, îi zise Chavasse. Dormi puţin şi nu te îngrijora. Îţi promit.

Uşa se închise încet în urma bătrânului, iar

Chavasse rămase un moment acolo, gândindu-se la toată problema, apoi oboseala îl copleşi din nou, alungând orice altceva din mintea lui.

Abia avu putere să-şi scoată hainele şi să se urce în pat. Suflă în lampă şi zăcu aşa un timp, lăsând să se relaxeze fiecare muşchi obosit, uitându-se la umbrele de pe tavan, apoi adormi.

Nu-şi dădu seama că se trezise, ci doar de faptul că era culcat acolo şi că focul aproape se stinsese. Ridică încheietura mâinii şi cadranul luminos al ceasului străluci în întuneric. Era două noaptea, ceea ce însemna că nu dormise mai mult de patru ore şi totuşi nu se mai simţea obosit.

Cum stătea culcat, aerul în sine părea electrizat şi încărcat de energie, de parcă nimic nu dormea, de parcă afară, în întuneric, o prezenţă aştepta să se întâmple ceva.

În acel moment, un tunet bubui ameninţător; apoi apăru un fulger şi, în secunda iluminării, văzu clar fiecare piesă de mobilier din cameră.

Coborî pricioarele pe podea, întinse mâna după halatul de baie pe care i-l împrumutase Hoffner şi se duse la uşa de sticlă. Când o deschise şi ieşi pe balcon, ploaia începu să se intensifice umplând aerul cu zgomotul ei.

Era foarte frig dar el stătu acolo un moment sau două inspirând adânc, trăgând în plămâni aerul proaspăt, cuprins de o stranie nelinişte interioară.

O voce liniştită spuse în engleză:

— Aerul nopţii nu e bun la altitudinea asta, domnule Chavasse.

Se întoarse încet, cu simţurile în alertă. Katia Stranoff stătea la câţiva paşi mai încolo, lângă balustradă, şi când un fulger izbucni din nou, faţa ei părea că răsare din noapte, cu pomenţii înalţi accentuând cumva adâncimea ochilor ei negri, cu părul ca de in, lung până la umeri.

Era frumoasă, asta era ideea care îi veni brusc în minte, cu un sentiment de mirare. Îi fusese clar şi înainte că era drăguţă şi atrăgătoare, dar în această fracţiune de secundă cât lumină fulgerul, el văzuse ceva mai mult.

Avea un aer de nevinovăţie care încerca disperat să se adapteze la realităţile aspre ale lumii, ceea ce îi reamintea dureros de o altă fată, din alt moment şi din alt loc.

— Nu poţi să dormi? întrebă el.

Ea negă din cap.

— S-ar putea spune că am prea multe gânduri.

— Atunci să intrăm şi să le discutăm, zise el. Focul aproape s-a stins în camera mea, dar e cald încă.

Ea trecu pe lângă el fără o vorbă, iar el o urmă şi trase jaluzelele. Când se întoarse, văzu că ea trezise focul la viaţă şi mai pusese două lemne din grămada frumos aşezată într-o parte a căminului.

Ea se aşeză pe covorul din blană de oaie şi întinse mânile spre flăcări, iar el îşi trase un fotoliu.

— L-am văzut mai devreme pe Hoffner ieşind din camera dumitale, zise ea fără să-l privească. Presupun că ţi-a vorbit despre conversaţia noastră.

El aprobă din cap şi zise:

— Vrei să spui despre faptul că ai tras cu urechea la ce vorbeam după cină?

Ea se întoarse repede şi ceva străluci în ochii ei.

— Nu mi-e ruşine. El e un om bătrân. Dacă eu nu mă îngrijorez de el, nimeni altcineva n-o face.

În vocea ei era o duritate, o dovadă că avea în ea ceva mai puternic decât şi-ar fi închipuit el.

— Hei, eu sunt de partea ta, zise el.

— Îmi pare rău, spuse ea imediat, dar Hoffner a fost faţă de mine ca un tată. E un om minunat, îi vreau numai binele.

— Cu asta suntem de acord.

— Dar suntem oare? întrebă ea. Crezi sincer că un bărbat de şaptezeci şi patru de ani, cu o inimă slabă, are cea mai mică şansă să facă o călătorie ca aceea la care te gândeşti?

— În condiţii potrivite, da, îi răspunse Chavasse.

— Dar e un om bolnav, insistă ea. Crezi serios că ar putea supravieţui unei călătorii călare la altitudinea asta, în regiunea cea mai aspră din lume?

— Poate că nu va trebui s-o facă aşa.

Imediat ea se încruntă.

— Mi-e teamă că nu înţeleg.

— Nu trebuie să înţelegi, nici tu, nici doctorul, în acest moment. Lasă detaliile în seama mea, zise el şi zâmbi. Şi relaxează-te! Totul va fi bine. Te asigur.

Ea clătină din cap cu exasperare.

— Faci ca totul să sune atât de uşor – cum făcea tatăl meu. Dacă spunea un lucru, aşa trebuia să

fie.

— Nu e un mod rău de a fi.

— Aşa crezi, oftă ea. A spus că vom merge la Lhasa cu o caravană. Că va fi simplu, călătoria vieţii. Planurile lui nu includeau însă că va muri de febră tifoidă pe drum.

— Cum ar fi putut include asta? spuse cu blândeţe Chavasse. Moartea are un obicei pervers de a-şi face propriile ei programări.

În tăcerea scurtă ce a urmat, el scoase ţigările şi îi oferi una. Ea acceptă fără murmur, iar el i-o aprinse. După un moment, ea spuse:

— Adevăratul Kurbsky – e mort, nu-i aşa?

El dădu din cap sobru.

— Din păcate, da?

— Tu l-ai ucis?

El negă din cap.

— El şi escorta lui au fost într-adevăr înconjuraţi de partizani. Era clar că acestora le păsa la fel de puţin de ruşi ca şi de chinezi.

— Înţeleg, zise ea. Şi tu ai luat pur şi simplu identitatea lui. Partizanii aceia, erau prietenii tăi?

EI ridică din umeri.

— Într-un fel. Dacă vrei să mă întrebi dacă puteam să-i salvez viaţa lui Kurbsky mi-e teamă că nu puteam s-o fac. Nu aveam o asemenea influenţă asupra lor.

— Dar ce-i cu acest tibetan care a venit aici cu tine? Parcă spuneai că-l cheamă Joro. El nu putea face nimic?

— Este clar că nu te-ai învârtit în cercurile care

trebuie, îi zise Chavasse. Cât îi priveşte pe oamenii ăştia, ei sunt în război. Ei luptă împotriva unui invadator brutal, care încearcă să le schimbe cu forţa tot modul de viaţă.

— Te rog, nu sunt un copil, spuse ea. Ştiu că chinezii au făcut unele lucruri îngrozitoare aici, dar toată această vărsare de sânge şi crimele... E o uriaşă risipă de vieţi omeneşti, se cutremură ea.

— Poate că da, răspunse el, dar aminteşte-ţi ce-a spus Lenin odată: „Scopul terorismului este să terorizeze". Este singura cale care îi rămâne unui popor mic de a lupta împotriva unui imperiu.

— Tatăl meu obişnuia să spună că niciun om nu e Dumnezeu, comentă ea. Cu atât mai puţin Lenin. Mi-e teamă că tatei nu-i plăcea foarte mult.

— Pare să fi fost un om pe placul meu. Vorbeşte-mi despre el, îi ceru Chavasse.

Ea ridică din umeri.

— Acum pare puţin de spus. Era un învăţat, pe care nu-l interesa guvernarea sau politica. Cred că, dintre toate activităţile, arheologia este aceea în care statul poate să se amestece cel mai puţin. Aveam tendinţa să ne trăim viaţa noastră proprie.

— Dar mama ta?

— A murit când m-am născut eu. Copilăria mi-am petrecut-o la şcoală, la Moscova, cu o mătuşă a tatălui meu. Când m-am făcut puţin mai mare, a putut să mă ia cu el pe teren. În ultimii trei ani ai vieţii lui am trăit la Beijing.

— De ce era atât de dornic să viziteze Lhasa?

Ea clătină din cap.

— De fapt, nu ştiu. Cred că era un vis pe care îl avea de mult. Păruse o ocazie bună, înainte de a se întoarce în Rusia.

— Nu simţi niciodată dorinţa să te întorci acolo?

— Nu prea, zise ea. Ah, îmi lipsesc teatrele, cărţile, lucruri din astea, dar nu mai mult. Mătuşa mea a murit acum trei ani şi nu mai am pe nimeni altcineva.

— În afară de Hoffner, spuse Chavasse cu blândeţe.

Ea se întoarse şi un zâmbet cald îi luminã faţa.

— Adevărat. În afară de Hoffner. El m-a primit când eram bolnavă şi m-a îngrijit să mă fac sănătoasă. A început să însemne mult pentru mine.

— Se pare că şi el simte la fel pentru tine. Ţi-a spus că vrea ca tu să pleci cu el? întrebă Chavasse.

Ea aprobă din cap.

— Aş pleca bucuroasă cu el. Vreau să accepte lucrul ăsta. Dar toată povestea mi se pare atât de imposibilă!

El clătină din cap.

— Crede-mă, nu e imposibilă. Aş putea chiar să spun că va fi uluitor de simplă. Dar deocamdată nu trebuie să te îngrijorezi din cauza asta. Mai avem câteva zile până să putem face o mişcare. Având în vedere starea sănătăţii lui Hoffner, e mai bine să le petrecem aici decât pe dealuri.

— Înţeleg, zise ea şi se ridică în picioare. Va trebui să aşteptăm cât putem de liniştiţi până când vei fi gata să ai încredere în noi.

Părea puţin furioasă, iar el se ridică şi zâmbi.

— Nu o lua în sensul ăsta. Mă gândesc doar la tine şi la doctor. Ce nu ştiţi, nu vă poate face niciun rău.

Puse mâinile pe umerii ei.

— Singura problemă reală este cum să ne petrecem timpul. Cu ce vă distraţi pe-aici?

Ea ridică din umeri.

— Nu cu prea multe. De obicei, eu călăresc în afara zidului, dacă vremea este acceptabilă.

— Ei, asta e ceva exact pe gustul meu.

Ea se relaxă brusc şi zâmbi.

— Ţi-ar plăcea să vii cu mine? De obicei, mă duc după masa de prânz. Cât de bun călăreţ eşti?

El zâmbi şmecher.

— Destul de bun. E încă una dintre calităţile mele.

Ea zâmbi.

— Şi ai multe, nu-i aşa, domnule Chavasse? Mi se pare că un om obişnuit n-ar putea să vorbească chineza şi rusa ca un băştinaş.

— Dar tu? comentă el. Vorbeşti foarte bine engleza.

Ea ridică din umeri.

— Am început s-o învăţ de la şase ani, la prima mea şcoală din Moscova. Azi, în Rusia, engleza e a doua limbă folosită. Totuşi, dumneata eşti altfel. Ai ceva special. De un lucru sunt sigură. Nu eşti doar un aventurier.

— Dar te asigur că sunt.

Ea clătină din cap.

— Nu, eşti ceva mai mult decât atât.

Atunci îi veni un gând şi ochii i se lărgiră. Făcu un pas înainte spre el şi îl apucă cu o mână de reverul halatului.

— Mai e şi altceva, nu-i aşa? Ceva în legătură cu doctorul?

El făcu singurul lucru posibil. O înconjură cu braţele şi o sărută.

Tot trupul ei păru că se trezeşte la viaţă şi începu să tremure. O ţinu puţin, apoi ea îl împinse cu blândeţe. Când privi în sus, ochii ei erau întunecaţi şi tulburaţi.

— Cred că e mai bine să plec.

El nu se putu gândi la nimic ce să spună, când deschise uşa şi ea trecu pe lângă el. Afară mai ploua încă. Ea se întoarse şi îl privi un moment, apoi se ridică pe vârfuri şi îi atinse obrazul cu o mână, apoi dispăru.

El mai rămase puţin acolo cu pielea excitată, un vânt uşor, jucăuş atingându-l, apoi închise uşa şi se duse la culcare.

Capitolul 10

A doua zi după prânz, când ieşiră călare pe poarta principală din Changu, ziua era ameţitoare ca un vin nou, iar cerul albastru se pierdea la orizont.

Aveau cai mici, tibetani, iar Katya îşi îndemnă calul la galop şi o porni înainte. Purta pantaloni de călărie şi cizme moi, ruseşti, iar căciula şi gulerul erau de astrahan negru.

Chavasse purta cizmele tibetane şi *shuba* cu care venise. O urmă, împrăştiind turme de yaci când înconjurară tabăra ciobanilor, iar apoi ieşiră din vale.

Stepa era de un galben-portocaliu, aurie în lumina soarelui, iar el se opri lângă o baltă de apă întunecată, la piciorul unor stânci înalte, unde vântul şuşotea prin iarba uscată. O pasăre ţipă înălţându-se; îl cuprinse o tristeţe stranie, inexplicabilă.

Tremură fără un motiv raţional şi atunci Katya îl strigă, vocea ei fiind adusă de vânt din vârful unui deal din depărtare, iar el îndemnă calul înainte şi porni după ea.

Deasupra pământului era o ceaţă uşoară care masca distanţele iar vântul era cald ca o

mângâiere. Se opri în vârful dealului şi văzu un râu curgând jos, prin nişte chei înguste, iar Katya stătea la marginea stâncilor. Descălecă şi cu o palmă pe fund îşi trimise calul lângă al ei. Se opri să aprindă o ţigară, iar când se uită în sus, ea se întoarse.

Se mişca prin iarba uscată venind spre el, cu soarele în spate, iar imaginea ei era neclară pe margini.

Arăta ireală, eterică, de parcă în orice moment putea dispărea în aer. Când vorbi, vraja se risipi imediat.

— Hai să stăm, Paul.

Se lăsară pe iarba scurtă şi, după un timp, el închise ochii şi se relaxă. Era atât de plăcut, atât de minunat de plăcut să stai culcat la soare cu persoana potrivită şi să nu faci nimic.

Ceva îl gâdila pe nas, deschise ochii şi o prinse că îi atingea blând faţa cu un fir de iarbă.

— Ştii că de ani de zile n-am mai făcut aşa ceva? spuse el.

— Dar ar trebui să faci. În fond, viaţa este făcută să o trăieşti.

— Aici ai dreptate, îi zise el. Necazul este că, pe cât se pare, nu am timp niciodată. Bănuiesc că e un defect de personalitate.

Ea chicoti.

— Nu te cred. Tot aşa ai fost şi când erai un băieţel?

El încruntă fruntea şi strânse ochii încercând să exploreze adâncimea nesfârşită a cerului.

— Nu-mi pot aminti. Tata era francez. Mama englezoaică. El a fost ucis când lupta cu regimentul la Arras în 1940, când tancurile Pantzer au trecut prin Belgia şi Franţa ca un cuţit prin unt. Mama şi cu mine am scăpat pe la Dunquerque.

— Ce s-a întâmplat după ce aţi ajuns în Anglia?

Se trezi că se dezvăluie, cum nu o făcuse în faţa nimănui de ani de zile. Se gândea la trecut şi, brusc, evenimente pe jumătate uitate reveniră din nou la viaţă.

Când ajunse să vorbească despre anii lui de lector la Univeristatea *Cambridge,* trecuse aproape o oră.

Se opri, iar ea se încruntă uitându-se la el.

— Dar nu înţeleg. Ai avut tot ce ţi-ai dorit vreodată şi perspectiva unui viitor academic strălucit şi totuşi ai aruncat totul.

— Mi-am schimbat doar ideea despre ce înseamnă a trăi, asta-i tot, îi răspunse el. Într-o vacanţă de vară am ajutat un prieten să scoată o rudă din Cehoslovoacia şi experienţa mi-a făcut plăcere.

Ea oftă şi clătină dojenitor din cap, de parcă el era un băieţel pe care îl prinsese cu vreo şotie.

— Şi ai decis să te ocupi permanent de asemenea chestii.

— Ei, acum sunt specialist la aşa ceva. M-au chemat anul trecut să ajut să-l scoată pe Dalai Lama în India, zise el.

Se dezvăluia prea mult, ştia asta, şi totuşi, fata aceasta avea un efect straniu asupra lui, cum nu

avusese vreo altă femeie pe care o cunoscuse până atunci.

— Şi ce crede mama despre toate astea?

Chavasse zâmbi şmecher.

— Ea crede că sunt un fel de funcţionar public, ceea ce şi sunt într-un fel.

Katya arăta în continuare uimită.

— Şi chiar îţi place sincer acest gen de viaţă? Să-ţi pui mereu capul sub sabie şi să nu ştii când va cădea?

— Ei, nu-i chiar atât de rău tot timpul, spuse el. A lucra pentru Birou poate însemna orice, de la o misiune ca asta la asigurarea ca nimeni să nu tragă în tovarăşul Hruşciov când acesta s-a aflat la Londra. Nu eşti de acord?

— Problema nu e de a fi sau nu de acord. Nu are nicio legătură cu politica sau guvernele sau cu aşa ceva. Mie mi se pare doar că e greşit ca o minte atât de bună să se irosească.

El închise ochii, amintindu-şi că şi altcineva spusese cândva aceleaşi vorbe. Vocea ei continuă, apoi începu să se ridice şi să scadă, ca susurul râului în chei, iar apoi ca picurul liniştit al apei pe stânci.

Se trezi brusc. Deasupra lui, norii se răsuceau şi se învârteau pe cer, indicând o schimbare a vremii. Katya plecase.

Se ridică în picioare şi se uită în jur.

Nu era nici urmă de ea şi o înţepătură dureroasă îl făcu să alerge la marginea stâncilor.

Ea stătea pe un bolovan la marginea apei, aruncând distrată pietricele în râu. Când cizmele lui făcură zgomot, ea se întoarse spre el.

— M-ai părăsit, îi spuse el. M-am trezit şi am constatat că ai plecat ca prinţesa vrăjită din poveste.

Ea coborî de pe bolovan şi se împiedică, iar el se repezi înainte şi o prinse în braţe.

— Te simţi bine?

— Ah, Paul, aş dori să fie ca o poveste, zise ea. Aş dori ca această zi să fie vrăjită, să nu se mai termine, iar tu şi cu mine să fim împreună în vecii vecilor.

Vocea ei adâncă vădea o dorinţă care făcu să i se pună un nod în gât. Un moment, se uită în ochii ei, apoi o sărută cu blândeţe. Un timp, ea se topi lângă el, apoi se desprinse şi se îndreptă spre cărare.

Când el ajunse în vârful stâncilor, ea era deja pe cal şi galopa, iar lui îi mai trebui un moment sau două să-şi prindă calul.

Când trecu de vârful dealului, norii acoperiră soarele şi o fâşie mare de umbră se întinse pe pământ.

O văzu pe Katya venind spre el; îndemnă calul la galop, pentru că, dintr-un motiv neînţeles, simţi o nevoie disperată să ajungă la ea înainte de a o ajunge umbra.

Când se afla încă la treizeci sau patruzeci de metri depărtare, umbra o învălui, iar el îşi înfrână calul. Umbra trecu şi peste el şi se simţi brusc

înfrigurat, iar teama îi atinse inima cu degete reci ca gheaţa.

Câtva timp rămase acolo, ascultând sunetul copitelor calului ce se depărta, iar când ea dispăru ascunsă de o neregularitate a terenului, el îşi îndemnă calul la pas şi o urmă. Când ajunse la poarta casei, Joro îl aştepta cu o figură serioasă. Când Chavasse descălecă şi îi dădu frâul, tibetanul zise:

— Căpitanul Tsen a fost aici şi a pus nişte întrebări.

— Despre ce? se interesă Chavasse.

— Face un raport către Lhasa, îi spuse Joro. M-a interogat o jumătate de oră. I-am zis că aveam tabăra lângă Rudok, atunci când ne-au atacat. Am zis că au aruncat cele două trupuri într-o groapă, în pământ.

— Sună destul de raţional. Unde-i el acum?

— Înăuntru. Era gata să plece, când s-a întos femeia Stranoff. Ce s-a întâmplat acolo afară? V-aţi certat?

Chavasse clătină din cap.

— Am decis să facem o cursă înapoi spre casă.

Îşi aprinse încet o ţigară, apoi spuse repede:

— Până acum, totul merge bine. Doctorul vrea să vină cu noi, la fel şi femeia.

Joro se încruntă.

— Eşti sigur că e de încredere?

În acel moment, uşa casei se deschise, iar Katya şi căpitanul Tsen se apropiară de trepte.

— Acesta e un moment la fel de bun ca oricare

altul ca să aflăm, zise Chavasse şi traversă curtea în întâmpinarea lor.

Katya arăta calmă şi complet relaxată, iar căpitanul Tsen zâmbi politicos.

— Sper că v-a făcut plăcere plimbarea călare, tovarăşe.

— Într-o asemenea companie, cum putea să nu-mi placă?

Chavasse se înclină spre Katya.

— Îmi pare rău că am fost eliminat atât de repede din cursă. Calul meu nu-i putea face faţă, adăugă el.

— Trebuie să vedem dacă îţi găsim altul mai bun data viitoare, spuse ea. Căpitanul Tsen ar vrea să stea de vorbă cu dumneata.

Tsen ridică o mână.

— Nu e nicio grabă. Vreau să aud relatarea dumitale despre nefericita experienţă, tovarăşe. Pentru raportul meu către Lhasa, înţelegi. Întâmplător, bunul doctor m-a invitat la cină în seara asta. Putem vorbi atunci?

— Cu plăcere, îi răspunse Chavasse.

Chinezul zâmbi.

— Pe diseară, atunci.

O salută pe Katya, bătu călcâiele ca un prusac şi plecă prin curte.

— Trebuie să mă scuzi, zise Katya. Vreau să vorbesc cu bucătăreasa în legătură cu masa de diseară.

Tonul ei era oficial, aproape rece şi, înainte ca Chavasse să poată răspunde, ea se întoarse şi

dispăru în interiorul casei. Un moment, el rămase acolo cu o uşoară încruntare pe faţă, apoi o urmă înăuntru.

Îl găsi pe Hoffner în bibliotecă, stând în faţa unui foc mare, cu o carte pe genunchi, bând ceai dintr-o ceaşcă delicată de porţelan.

Bătrânul îşi ridică privirea.

— Ţi-a plăcut plimbarea?

Chavasse îşi încălzi mâinile la foc.

— A fost destul de plăcută, dar ţinutul pe aici este groaznic de monoton. Nu cred că l-aş suporta prea mult timp.

— Ah, are unele părţi bune, spuse Hoffner. Presupun că ştii că Tsen a fost aici?

Chavasse aprobă din cap.

— L-am întâlnit când pleca. A stat deja de vorbă cu Joro. Nu e niciun motiv de îngrijorare; e vorba doar de un raport pe care trebuie să-l trimită la Lhasa. A zis că vorbeşte diseară cu mine, după cină.

— Katya părea foarte spăşită când a venit, spuse tentativ bătrânul. Să înţeleg că ai avut o discuţie cu ea?

Chavasse se aşează pe fotoliul din faţa lui şi se servi cu ceai.

— Nu e bucuroasă de întreaga poveste, dar e dispusă să continue alături de noi.

— Presupun că nu i-ai spus motivul real pentru care plec.

Chavasse clătină din cap.

— Nu-i nevoie. Motivul pe care i l-ai dat e

perfect raţional. De fapt, doctore, zise el după o mică ezitare, dacă nu merge ceva bine în treaba asta şi chinezii te interoghează, să le-spui exact ce i-ai spus Katyei. Că eşti bătrân şi bolnav şi preferi să-ţi sfârşeşti zilele în ţara ta. Frumuseţea este că asta are un sens. Ar accepta cred ideea, fără să cerceteze mai adânc.

Bătrânul zâmbi slab şi clătină din cap.

— Dar am cea mai mare încredere posibilă că nimic nu va merge prost.

În acel moment, se auzi zgomotul unui vechicol frînând afară. Hoffner se încruntă şi puse jos ceaşca.

— Mă întreb cine poate fi acum?

Când Chavasse se ridică în picioare, uşa se deschise şi Katya năvăli înăuntru.

— Colonelul Li! spuse ea repede, în rusă.

Chavasse îşi dădu seama de paloarea extremă de pe faţa ei, de ochii negri cuprinşi brusc de umbre. Îl trecu un fior rece şi luă în mână ceaşca de ceai.

— Ce plăcere neaşteptată, spuse el calm.

Se auzi un pas rapid în hol şi un bărbat se opri în uşă. Era aproape tot atât de înalt ca şi Chavasse, cu uniforma perfect croită pe trupul subţire şi cu un palton kaki cu guler de blană aruncat pe umeri.

În mâna înmănuşată ţinea o cravaşa şi, zâmbind, o atinse de marginea căciulii de blană..

— Dragă doctore, ce bine-mi pare că te văd!

Vorbea în chineză cu o voce adâncă, plăcută şi, la fel ca şi Katya, se vedea că are în el sânge

european. Ochii lui erau uşor ridicaţi la colţuri, dar erau pătrunzători şi amabili pe o faţă sănătoasă iar buzele, sub nasul drept, erau bine formate şi pline de umor.

— Nu ne-am aşteptat să vă vedem înainte de sfârşitul săptămânii, colonele, zise calm Hoffner.

— După cum ar zice englezii, a apărut ceva.

Li se întoarse spre Katya şi îi ridică o mână.

— Draga mea, arăţi fermecător, ca întotdeauna.

Ea reuşi să zâmbească slab.

— Am avut un oaspete neaşteptat, de când ai fost aici ultima oară, colonele. Permite-mi să ţi-l prezint pe tovarăşul Kurbsky, corespondent extern al *Pravdei,* care e aici să-i ia un interviu doctorului.

Colonelul se întoarse spre Chavasse care întinse mâna.

— Am onoarea, colonele!

Colonelul Li zâmbi cu bunăvoinţă şi îşi strânseră mâinile.

— Dar am avut deja plăcerea de a face cunoştinţă cu tovarăşul Kurbsky, anunţă el.

Urmă un moment de tăcere, în care părea că toată omenirea nu mai răsufla.

— Mie teamă că nu înţeleg, zise cu grijă Chavasse.

— Dar cu siguranţă că-ţi aminteşti, tovarăşe. Gura lui Li se rotunji plină de umor. Acum două nopţi, la Rangong. Am stat amândoi la hanul din sat. Împuţită gaură, nu-i aşa?

Chavasse făcu un pas rapid înainte, lovi piciorul colonelului Li de sub el şi îl proiectă în spate peste

fotoliul lui Hoffner, printr-o lovitură cu braţul drept.

Când alergă afară din hol, punea deja mâna pe Walther. Nu avea timp să se gândească acum la Hoffner sau la Katya. Asta era o chestiune de supravieţuire şi, în viaţă, ca şi la război, viteza şi neprevăzutul erau pe primul plan.

Un jeep era parcat la capătul scării din faţa uşii principale şi patru soldaţi erau lângă el, vorbind leneşi. Ei se uitară în sus alarmaţi, iar el se întoarse înăuntru.

Colonelul Li apăru în hol cu o armă automată într-o mână. Chavasse ridică revolverul Walther şi trase cocoşul, dar nu se întâmplă nimic. Mai încercă o dată fără succes, aruncă în capul lui Li arma inutilă şi sări peste parapet, în curte.

Ateriză prost, pierzându-şi echilibrul, şi, când se ridică în picioare, simţi o durere bruscă în gleznă. Scrâşni din dinţi şi alergă spre poartă.

În spatele lui bocăneau cizme şi îl auzi pe Li strigând:

— Nu trageţi!

Era la un metru de poartă, când i se puse piedică şi căzu, punându-şi instinctiv mâinile la faţă şi rostogolindu-se mai încolo, ca să evite loviturile ulterioare. Un picior îl lovi în coaste, un altul îi zgârie faţa; se ridică din nou în picioare, stând cu spatele la zid.

Zări scurt faţa Katyei Stranoff stând în dreptul uşii cu Hoffner, apoi cei patru soldaţi începură să se apropie.

Unul dintre ei avea un baston lung militar; îl

ridică şi îl repezi spre capul lui Chavasse. Acesta se aplecă şi, în timp ce bastonul muşca din zid, el dădu o lovitură cu cizma între picioarele soldatului. Bastonul căzu jos şi soldatul se prăbuşi.

Ceilalţi trei ezitară un moment, apoi unul dintre ei scoase baioneta şi o porni cu precauţie înainte.

Colonelul Li alergă prin curte şi strigă:

— Nu! Îl vreau viu!

Chavasse se lăsă într-un genunchi, înhaţă bastonul şi lovi braţul soldatului. Osul acestuia pocni ca o creangă uscată; omul ţipă, iar baioneta îi căzu din mâna neputincioasă.

Când Chavasse vru să se ridice, ceilalţi doi veniră repede spre el. Primul îl lovi în coaste ridicându-l lipit de perete.

Chavasse îl apucă pe soldat de picior şi căzură amândoi rostogolindu-se de mai multe ori. Când el ajunse deasupra, colonelul Li care între timp ajunsese lângă ei, luă de jos bastonul şi îi dădu o lovitură de specialist, peste ceafă.

Capitolul 11

Când îl aruncară în celulă, Chavasse se împiedică de un trup şi căzu la peretele opus. Se târî în patru labe şi inspiră adânc de mai multe ori ca să-şi limpezească creierul. După un timp se simţi ceva mai bine şi încercă să examineze ce era în jur. Celula avea vreo şase metri pe şase, singura lumină fiind o lampă de gaz aşezată într-o nişă în perete, deasupra capului lui. În lumina palidă văzu că aceasta era plină de omenire puturoasă. Câteva capete se întoarseră spre el, uitându-se în gol, ca apoi să revină la loc.

Majoritatea erau ţărani tibetani, cu *shuba* de blană strânsă pe ei şi care dormeau. Într-un colţ era un lama bătrân, cu faţa brăzdată de ani, cu roba galbenă ruptă şi murdară. Privea în gol, mişcând mărgelele cu degetele, în timp ce intona rugăciuni cu o voce joasă, monotonă.

Era incredibil de frig, iar ploaia pătrundea în picături fine printre gratiile micuţei ferestre aşezate sus, în zid. Chavasse se ridică în picioare, păşi peste un sărman nefericit care stătea ghemuit şi avea faţa transpirată de febră, şi se înălţă ca să se uite afară.

Un perete de chirpici al curţii se dărâmase, iar

el putu vedea în oraş. Vântul care urla pe acoperişurile plate din Changu venea din stepele Mongoliei aducând cu el iarna, atingându-i faţa cu degete reci. Se înfioră fără să vrea şi îl cuprinse un val de tristeţe de parcă cineva, undeva, călcase pe mormântul lui.

O uşă se deschise în capătul celălalt şi lumina năvăli dinspre curte, încadrând la intrare un soldat chinez. El se întoarse şi vorbi cu cineva din interior. Se auzi brusc un hohot de râs, apoi soldatul închise uşa şi alergă prin curte aplecând capul împotriva ploii.

Chavasse se lăsă jos de la fereastră. Omul cu febră gemea continuu, ca un animal suferind, cu dinţii dezgoliţi şi strânşi. Chavasse îşi făcu drum cu grijă printre trupurile adormite spre un colţ liber lângă uşă şi se retrase repede când un groaznic miros de excremente umane îi umplu nările.

Se întoarse la locul iniţial şi se lăsă pe paiele umede.

La câţiva paşi mai încolo, un tibetan înalt, cu o robă ruptă şi o pălărie concavă de fetru, stătea pe vine lângă perete şi se uita fix la el, cu o mână scărpinându-se de păduchi. După un moment, scoase de undeva de pe el o bucată de *tsampa* amestecată cu unt, o rupse în două şi îi oferi jumătate lui Chavasse. Chavasse reuşi să zâmbească, dar clătină din cap. Omul ridică din umeri şi începu să mestece *tsampa.*

Chavasse încercă să se întoarcă dar membrele îi tremurau incontrolabil din cauza frigului care îl

cuprinsese. Îşi strânse braţele în jurul lui şi închise ochii, concentrându-se la ce se întâmplase, întrebându-se cum naiba va ieşi din încurcătura asta? Dar nu avea niciun răspuns. După un timp, căzu într-un somn neliniştit.

Deveni conştient de zgomotul cheii în broască şi de uşa care se deschise, dar lovitura peste faţă fu aceea care îl trezi de-a binelea. O mână îl apucă dur de reverele hainei, ridicându-l în picioare şi împingându-l spre uşă.

Doi soldaţi şi un sergent îl aşteptau pe coridor, îmbrăcaţi la fel, în uniforme vătuite, ponosite; steaua roşie a Armatei Republicii Populare de pe şepcile lor era singura pată de culoare. Sergentul se întoarse şi, fără o vorbă, o porni pe coridor. Chavasse îl urmă, cei doi soldaţi încheind grupul, cu armele automate pregătite.

Urcară nişte trepte de piatră spre un coridor aflat mai sus şi se opriră în faţa unei uşi. Sergentul bătu, ascultă un moment, apoi îl conduse înăuntru.

Era clar că odaia fusese locuinţa unei persoane importante. Pereţii din lemn erau frumos vopsiţi, covoare de blană de oaie acopereau podeaua, iar focul ardea în căminul din piatră. Fişierul verde dintr-un colţ şi biroul din mijlocul camerei arătau nefiresc, nelalocul lor.

Colonelul Li stătea în spatele biroului cu un raport dactilografiat în mână pe care continua să-l citească. Chavasse era în picioare lângă un scaun, la nici jumătate de metru de birou, cu trupul îndoit de oboseală şi se examina în oglinda îngustă cu

ramă aurie de pe peretele din spatele lui Li.

Faţa frumoasă aristocrată a lui Chavasse era palidă şi trasă, ochii păreau nişte lacuri negre, prea înfundate în orbite, iar sângele picura dintr-o tăietură pe frunte. În timp ce ridică o mână ca să se şteargă, colonelul LI mormăi, lăsă raportul pe birou şi-şi înălţă privirea.

O expresie de preocupare apăru imediat în ochii lui şi se încruntă.

— Dar, dragul meu, ce ţi-au făcut? întrebă el într-o engleză impecabilă.

— Preocuparea dumitale e atât de emoţionantă! îi zise Chavasse.

Li se lăsă pe spătarul scaunului, cu un uşor zâmbet într-un colţ al gurii!

— Aşadar, vorbeşti engleza. Vezi, deja am făcut progrese.

Chavasse înjură în gând. Era obosit – mai obosit decât fusese de multă, foarte multă vreme şi, din cauza asta, căzuse în cea mai veche şmecherie din manual.

Ridică din umeri.

— Punctul dumitale!

— Natural! spuse Li şi făcu semn sergentului şi celor doi soldaţi care se retraseră imediat.

Căldura din cameră începea să-l facă pe Chavasse să se simtă ameţit. Se clătină uşor şi se apucă de marginea biroului ca să se sprijine. Colonelul Li se ridică imediat în picioare.

— Cred că ar fi mai bine să te aşezi, prietene. Chavasse se lăsă pe scaun, iar Li se duse la un

bufet lăcuit dintr-un colţ, îl deschise, scoase o sticlă şi două pahare şi reveni. Umplu repede paharele şi împinse unul peste birou. Chavasse îl aşteptă pe chinez să bea primul.

Li zâmbi slab şi îşi goli paharul.

— Bea prietene, zise el. Cred că o să fii uimit.

Era cel mai fin whisky scoţian, iar Chavasse tuşi puţin când i se opri o clipă în gât. Întinse mâna după sticlă şi îşi umplu din nou paharul.

— Mă bucur că-ţi place, zise Li.

Chavasse toastă în gând şi îl dădu pe gât dintr-o dată. Când alcoolul se răspândi în el, se simţi mai bine. Se lăsă pe spătarul scaunului şi zise:

— Tot confortul de acasă, aşa-i? Voi ăştia o duceţi tare greu muncind pentru proletariat. Apropo, nu ai un lucru care se cheamă o ţigară? Băieţii tăi m-au curăţat. După aerul lor, cred că nu-i plăteşti foarte des.

Colonelul Li scoase din bunzuar un pachet de ţigări americane şi îl aruncă peste birou printr-o pocnitură rapidă cu degetele.

— Vezi, pot să-ţi îndeplinesc toate cerinţele.

Chavasse luă o ţigară şi se aplecă peste masă, după foc.

— Cum rămâne cu mărcile voastre de ţigări?

Li zâmbi amabil.

— Dar ţigările Virginia sunt extrem de bune. Când o veni vremea noastră, o să le luăm fără îndoială pe toate pentru consumul nostru intern.

— Atenţie, tovarăşe, îl avertiză Chavasse. Asta la Beijing s-ar numi trădare.

Colonelul Li zâmbi şi îşi luă o ţigară din portţigaretul lui elegant de jad.

— Dar nu suntem la Beijin, prietene. Aici eu controlez totul.

Vocea era în continuare plăcută, starea de spirit liniştită, dar Chavasse începu să recunoască tehnicile. Recunoscu, de nevoie, că se găsea în faţa unui expert.

— Ce se întâmplă acum? Întrebă el.

Colonelul Li ridică din umeri.

— Asta depinde în întregime de dumneata, prietene. Dacă cooperezi, lucrurile pot fi făcute mai uşoare pentru dumneata.

Chavasse deveni interesat. Era o sugestie că încă se mai putea ajunge la o înţelegere, asta era clar, dar şi asta făcea parte dintr-un tipar familiar. Îi zâmbi colonelului prin fum.

— Deci mai am o şansă?

— Desigur, răspunse Li. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui cine eşti cu adevărat şi care este misiunea dumitale aici la Changu.

— Ce se întâmplă dacă fac lucrul ăsta? întrebă Chavasse.

Li ridică din umeri.

— Îi putem folosi întotdeauna pe cei care îşi recunosc greşelile.

Chavasse râse aspru şi stinse ţigara în scrumiera de jad.

— Dacă asta-i tot ce poţi face, nu sunt amator.

Chinezul bătu în masă şi zise gânditor:

— Mare păcat!

Suna de parcă îi părea sincer rău, iar Chavasse îl ascultă într-un mod curios de detaşat, gândindu-se în acelaşi timp şi la alte lucruri.

— Ce anume e păcat?

— Faptul că suntem în tabere opuse. Eu nu sunt un idealist sau fanatic din punct de vedere politic. Sunt pur şi simplu un om care s-a conformat circumstanţelor majore.

— Sper să-ţi meargă bine în felul ăsta, spuse Chavasse cu o undă de ironie în glas.

— Aşa o să fie, te asigur, zâmbi blând Li. Vezi, eu am ales partea victorioasă, nu greşi în privinţa asta. Mai ai timp să te răzgândeşti.

El aranjă hârtiile de pe masă în ordine.

Chavasse oftă şi clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, colonele. Mai bine trec la faza a doua.

Li se încruntă.

— Faza a doua? Mi-e teamă că nu înţeleg.

— Ar trebui să mai citeşti, comentă Chavasse. Ca să fiu mai precis, ultima publicaţie a Comitetului Central din Beijing: Interogarea prizonierilor politici şi a străinilor. Mai întâi, eşti amabil, apoi eşti rău – cu recunoaşterea tovarăşului Pavlov, desigur.

Colonelul Li oftă.

— Voi chiar aveţi cele mai stranii idei despre noi.

El apăsă o sonerie pe birou şi aproape imediat se deschise uşa şi intră sergentul, care rămase lângă Chavasse.

Chavasse se ridică în picioare, obosit.

— Şi acum ce urmează?

Colonelul ridică din umeri.

— Depinde de dumneata. Îţi pot acorda câteva ore să te mai gândeşti. După aceea…

Ridică din umeri, luă alt raport şi îl deschise.

Cei doi soldaţi aşteptau afară şi mergeau în urma lui, în timp ce Chavasse îl urma pe sergent de-a lungul coridorului şi în jos, pe treptele de piatră, spre parter apoi intră într-un coridor luminat puternic. De-a lungul unui perete erau uşi grele de lemn. Sergentul deschise una şi îl conduse pe Chavasse înăuntru.

Acesta se trezi într-o celulă mică, de piatră, care nu era mai mare de doi metri pătraţi, cu un pat de fier lângă perete, şi nu avea fereastră. Uşa se închise în urma lui, iar el fu cufundat imediat în întuneric. Din perete şi tavan picura umezeala. Pipăi drumul la patul de fier. Nu avea saltea, dar, în starea în care era, ar fi putut dormi pe podea. Se întinse; arcurile ruginite îi intrau în coaste; privi în tavan, în întuneric.

Avea un spaţiu de respirat. Nu ştia de ce, dar se relaxă imediat, dispărându-i orice urmă de încordare. Era atât de obosit, îl dureau membrele, iar în mijlocul capului avea o durere sâcâitoare. Oftă şi închise ochii şi imediat celula se umplu de un zgomot hidos, înfiorător.

Se ridică în picioare, cu fiecare nerv în alertă. Chiar deasupra uşii era un clopot mare, care suna întruna, în timp ce o lumină roşie se aprindea şi se

stingea repede.

Rămase în picioare uitându-se în sus, cu greaţă de la stomac, ştiind ce avea să urmeze când cheia scârţâi în broască şi uşa se deschise.

Sergentul cel mărunt stătea în uşă cu mâinile în şolduri şi zâmbea blând. Chavasse ieşi afară. Cei doi soldaţi aşteptau şi îl escortară de-a lungul coridorului. Când sergentul deschise uşa în capătul îndepărtat şi ieşiră afară în noapte, îi întâmpină ploaia.

Sergentul merse în întuneric spre un camion parcat lângă ghereta paznicilor, iar Chavasse rămase în mijlocul curţii, cu cei doi soldaţi. Vântul din stepă era ca o baionetă în spatele lui.

Se întrebă obosit ce avea să se mai întâmple; apoi, două raze de lumină de la farurile camionului luminară în noapte.

Sergentul se întoarse, scoase arma automată şi făcu un semn celor doi soldaţi care se retraseră în întuneric. Chavasse aşteptă. În acel moment, el şi sergentul păreau a fi singuri. Făcu precaut un pas înainte, cu ochii la arma automată, dar simţi în spate apa rece ca gheaţa.

Se răsuci şi mai primi o găleată în faţă. Cei doi soldaţi stăteau acolo, râzând, cu găleţile în mână.

I se părea că tot trupul îi este prins într-un şurub mare care îi storcea aerul din plămâni, în timp ce vântul îl tăia prin hainele ude, arzându-i carnea. Reuşi să facă un pas clătinat spre ei, cu mâinile în sus, înainte ca sergentul să-l lovească peste rinichi. Când se prăbuşi, ei se repeziră cu cizmele şi

pumnii în trupul lui fără apărare.

Era conştient că se afla acolo în mijlocul curţii, cu faţa sprijinită de pietrele ude. Deschise ochii şi luminile de la camion îl orbiră, apoi auzi voci şi fu ridicat şi dus spre uşa luminată.

Cu un sentiment de surprindere, se trezi că e în faţa biroului colonelului Li, sprijinit de cei doi soldaţi. Sergentul bătu la uşă, o deschise şi intrară.

Rămaseră în picioare în faţa biroului şi, pentru a doua oară în seara aceea, Chavasse se examină în oglinda lungă cu ramă aurie. Prezenta o privelişte extraordinară. Părul negru era lipit pe fruntea înaltă. Un ochi era pe jumătate închis şi partea dreaptă a feţei era umflată şi desfigurată de o vânătaie mare, purpurie. Avea gura zdrobită, sângerândă, şi pieptul cămăşii era plin de sânge.

Colonelul Li se uită în sus la el şi oftă.

— Eşti un bărbat foarte încăpăţânat, prietene. De ce o faci?

Sticla cu whisky şi paharele mai erau pe masă. El umplu unul şi îl împinse spre el. Soldaţii îl aşezară pe scaun şi sergentul îi ţinu paharul la buze.

Chavasse gemu de durere când alcoolul îi arse carnea rănită, dar, după un moment, i se răspândi în corp o căldură şi se simţi ceva mai bine.

— Ai organizat un întreg spectacol, spuse el cârâit.

Faţa lui Li se ridă de furie.

— Îţi imaginezi că-mi plac lucrurile de genul ăsta? Crezi că sunt un barbar? întrebă el. Apăsă o

sonerie de pe birou. Ajunge cu acest joc copilăresc de-a şoarecele şi pisica. Ştiu cine eşti. Ştiu totul despre dumneata.

Uşa se deschise şi o tânără chinezoaică, soldat în termen, intră cu un dosar şi îl puse pe birou. Când femeia ieşi, Chavasse observă că uniforma îi venea pe corp ca o mănuşă, că avea cizme ruseşti de piele şi picioare frumoase.

— Am aici totul, zise colonelul Li ridicând dosarul. Am luat legătura cu Lhasa şi ei au contactat imediat contrainformaţiile noastre din Beijing. Nu mă crezi?

Chavasse ridică din umeri.

— Rămâne de văzut.

Colonelul Li deschise dosarul şi începu să citească.

Paul Chavasse, născut la Paris în anul 1930, tată francez, mamă englezoaică, are dublă naţionalitate. Studii la Sorbona *şi* Cambridge *şi* Harvard, *doctorat în Limbi moderne, lector la Universitatea* Cambridge *până în 1955. De atunci, e folosit ca agent al Biroului, o organizaţie secretă folosită de guvernul britanic în războiul subteran împotriva statelor comuniste libere.*

Chavasse îşi dădu seama că nu era prea şocat că ştiau atât de multe. Nici măcar nu era supărat. Tot trupul îl durea şi se străduia să poată ţine ochii deschişi.

— Ai cu siguranţă o imaginaţie foarte clară, spuse el.

Colonelul Li sări furios în picioare.

— De ce mă faci să te tratez astfel? Ăsta-i un mod de comportare pentru un bărbat inteligent?

Ocoli biroul şi se aşează pe margine, la vreun metru de Chavasse. Când vorbi, vocea îi era blândă de parcă încerca să aducă pe calea cea bună un copil încăpăţânat, plin de voinţă.

— Spune-mi ce faci aici, asta-i tot ce vreau să ştiu. După asta, poţi avea un doctor, o masă, un pat cald. Tot ce doreşti.

Lui Chavasse totul îi era confuz. Făcea un efort să ţină ochii deschişi şi i se păru că faţa lui Li se umflă, căpătând proporţii uriaşe. Încercă să deschidă gura, dar nu ieşi niciun sunet.

Colonelul se apropie mai mult.

— Spune-mi ce vreau să ştiu, Chavasse. Asta-i tot ce trebuie să faci. Voi avea eu grijă de restul, îţi promit. Chavasse reuşi să-l scuipe în faţă o dată, înainte ca lumini colorate să explodeze în capul lui şi întunericul îl cuprinse ca o apă mare.

Capitolul 12

Chavasse, târându-se în ploaie în coada coloanei, prezenta un tablou extraordinar. Ochii îi erau căzuţi în orbite, părul era soios şi lipit, iar trupul slab era acoperit cu o *shuba* de blană de oaie, veche şi plină de insecte.

Avea mâinile strâns legate în faţă, iar celălalt capăt al frânghiei lungi era legat de şaua de lemn a paznicului lui.

Începea să se simtă obosit. Ploaia, pe care vântul i-o arunca în faţă, era rece, iar stomacul lui ţipa de foame. Încetini puţin şi imediat paznicul trase tare de frânghie, făcându-l să se impiedice şi să cadă în nas.

Bărbatul ţipă furios în chineză şi Chavasse se ridică cu greu în picioare şi o porni din nou.

Îl putea vedea pe colonelul Li călare în fruntea unei coloane de vreo treizeci de oameni, toţi călare pe cai tibetani, cu arme automate la spate şi se minună din nou de straniul amestec de vechi şi de nou care părea atât de tipic pentru chinezi.

În ciuda mărimii regiunii de sub supravegherea lui, colonelul avea doar trei jeep-uri şi un camion, iar când făcea turul satelor de pe platoul înalt unde nu era în siguranţă şi avea nevoie de o escortă

puternică, era obligat să se folosească de cavalerie.

Ploaia se înteţi iar Chavasse se târa mai departe, simţindu-se nefericit, răceala pătrunzându-l până la oase.

Se afla poate în cel mai dificil moment al vieţii, iar faptul că o recunoştea în sinea lui era extrem de periculos. Colonelul Li ar fi fost surprins cât de aproape era de a ceda. Chavasse ridică mâinile legate ca să-şi şteargă faţa de ploaie şi merse împleticindu-se mai departe.

Timp de aproape trei săptămâni fusese bătut şi umilit în toate chipurile posibile. Noapte de noapte sunase clopotul din celula lui şi se aprinsese lumina roşie; uneori au venit după el, alteori nu.

Totul făcea parte dintr-un plan, bazat pe experienţele lui Pavlov cu câinii lui şi cu clopotul care suna la ora mesei; treptat, schimbând ordinea lucrurilor, se poate produce o prăbuşire nervoasă, până când unui om i se frânge spiritul la fel ca şi trupul. Atunci şi doar atunci începe procesul renaşterii care, când se încheie, face ca partidul să aibă încă un robot loial şi eficient care să-i sporească rândurile.

Se întreba cum se descurcau Katya şi doctorul Hoffner, dar mai era şi Joro. Colonelul Li nu făcuse nicio referire la tibetan din ziua în care Chavasse fusese luat iar asta însemna o speranţă.

Ploaia îl izbi din nou în faţă iar el renunţă să mai încerce s-o înlăture şi se retrase în eul lui interior, secret, capacitate care îl făcuse să funcţioneze în

ultimele douăzeci şi două de zile.

Un moment se gândi cu jind la celula lui. Măcar acolo era uscat şi avusese şi mâncare uneori; apoi se cutremură amintindu-şi de noaptea în care veniseră de opt ori după el şi de ziua în care Li şi căpitanul Tsen l-au interogat pe rând, douăzeci şi patru de ore.

Se întreba de ce oare a decis Li să-l ia cu el în acest turneu de inspecţie. Li, cu falsa lui amabilitate şi faţa lui fină de om învăţat, era de fapt un adevărat diavol.

Chavasse încercă să-şi imagineze cum l-ar ucide dacă ar avea şansa. Era un joc care îi uşurase multe ore în celula lui dar acum era prea obosit ca să gândească iar trupul îi tremura de frig.

Se împiedică şi căzu din nou şi, de data asta, nu simţi o smucitură nerăbdătoare a funiei. Când se uită în sus, văzu coloana oprită la adăpostul unor stânci care dădeau spre o vale în care era cuibărit un mic sat, cu fumul focurilor ridicându-se greoi din cauza ploii.

Paznicul desprinse funia de şa iar Chavasse se duse şi se aşeză lângă o stâncă, folosindu-se de scurta pauză, sprijinindu-şi capul pe genunchi.

O piatră se rostogoli în faţa lui, iar colonelul Li zise în engleză:

— Paul, arăţi cu adevărat bolnav. Pot să fac ceva pentru tine?

Părea cu adevărat preocupat, iar Chavasse se uită în sus şi zise obosit:.

— Du-te să te joci cu zmeul.

Colonelul Li râse, se aşeză alături pe un bolovan şi turnă într-o ceaşcă de plastic ceai cald din termosul lui. I-o ţinu în faţă.

— Uite, ia puţin.

Chavasse ezită un moment, apoi înhăţă ceaşca înainte ca Li să se răzgândească şi înghiţi conţinutul.

Ceaiul era foarte fierbinte şi îi arse gâtlejul. Se aplecă înainte, tuşind şi înecându-se, iar Li îl bătu pe spate.

— Ei, o să te simţi mai bine într-un moment.

După un timp, Chavasse se îndreptă şi îi înapoie ceaşca.

— Aş vrea să ştiu ce este în spatele acestui zâmbet, zise el. Nu m-ai adus aici afară pentru că ar fi bine pentru sănătatea mea, asta e clar.

— Este pentru binele sufletului tău, Paul, răspunse colonelul Li. Pentru binele sufletului tău nemuritor.

— În versiune comunistă, desigur.

Li zâmbi slab şi puse o ţigară în portţigaretul lui de jad.

— Ştii că am început să ţin foarte mult la tine în ultimele trei săptămâni, Paul. Sunt absolut hotărât să te aduc de partea noastră. Ar fi păcat că un asemenea material bun să se irosească.

— O să ajungi mai întâi în iad, îi spuse Chavasse.

— Nu cred, zise Li clătinând din cap. Se pare că uiţi că am enervantul obicei de a obţine până la urmă ceea ce vreau.

— N-am observat.

— Ah, dar obţin. De exemplu, când ai venit prima oară la mine, ai refuzat să-mi spui cine eşti cu adevărat. Am aflat singur foarte repede, din dosarele noastre de contrainformaţii din Beijing. Apoi, am vrut să ştiu ce făceai aici.

— Asta încerci să afli de trei săptămâni, comentă Chavasse. Şi unde ai ajuns?

Li chicoti.

— Dar asta am ştiut de la început. Katya mi-a spus totul, din prima seară. Sperai să-l scoţi pe doctorul Hoffner din Tibet.

Chavasse îşi umezi buzele.

— Katya ţi-a spus? zise cu răceală.

— Desigur. E foarte simplu. Îmi era foarte clar că aveai un motiv ca să fii la Hoffner acasă, pozând drept Kurbsky. I-am subliniat că atitudinea lui poate avea efect asupra relaţiilor noastre în viitor. Katya a intervenit imediat şi mi-a relatat toată povestea, ca să-l ferească de orice neplăcere.

— Ei, acum ştii, spuse Chavasse. Mă bucur că a fost deşteaptă şi ţi-a zis. Ce-ai făcut cu ei?

— Mai sunt amândoi acasă la Hoffner. Mi-e teamă că, în cele din urmă, o să trebuiască să-l trimit la Lhasa şi de acolo la Beijing, dar numai după ce se lămureşte toată treaba.

— Dar ce mai e de ştiut? întrebă Chavasse.

— Multe lucruri, zise Li ridicând din umeri. Cum ai intrat în Tibet? Cine te-a ajutat când ai ajuns aici? Ce s-a întâmplat cu Kurbsky şi cu escorta lui?

— Mă tot întrebi toate astea de trei săptămâni,

îi spuse Chavasse, şi unde ai ajuns? Nu renunţi niciodată?

— Nu, Paul. Nu renunţ. Vocea lui Li deveni brusc rece cu gheaţa. În primul rând, pentru că nu sunt total prost. Ceva nu e în regulă în toată chesiunea asta, ceva nu e cum trebuie. Vreau să ştiu ce anume.

Chavasse îi râse în faţă.

— Mai bine m-ai împuşca şi am termina totul.

— Ah, nu, Paul. Nu voi face asta. Înainte să termin cu tine, o să-mi spui ceea ce vreau să ştiu – adevărul. Tot adevărul – şi o să mi-l spui, pentru că vrei s-o faci. Apoi, te vei duce la Beijing, unde nu mă îndoiesc că, la Comitetul Central, te vor considera un aliat foarte valoros.

— Omoară-mă, îi spuse Chavasse. O să ne scuteşti pe amândoi de multe necazuri.

Colonelul Li clătină din cap.

— Am să te ajut, Paul. Am să te salvez fără voia ta.

Se ridică repede şi plecă, iar un moment mai târziu se urcă pe cal, în fruntea coloanei. Chavasse îşi aşteptă paznicul şi, după un timp, omul veni şi legă iar capătul funiei de şa, iar coloana se mişcă în jos spre vale.

Când se apropiară de sat, îi întâmpinară câinii, lătrăturile lor răsunând a gol în aerul umed. Se învârteau printre cai, iar soldaţii înjurau şi îi loveau.

Câţiva copii în zdrenţe, subnutriţi, le dădeau târcoale ţinând pasul cu ei, în timp ce coloana intra în sat.

Chavasse decise că rareori mai văzuse o privelişte mai mizerabilă în viaţa lui decât aceste străzi noroioase şi bordeiele dărăpănate din jurul pieţei mari. El se târa la coada coloanei, câinii lătrau la călcâiele lui, iar copiii alergau alături de el, ţipând emoţionaţi.

În mijlocul pieţei era o platformă mare de piatră; aici se opri cel din frunte, cu câţiva soldaţi grupaţi în jurul lui. Colonelul Li opri calul alături de ei şi aşteptă, în timp ce oamenii lui galopau prin străzile nenorocite, scoţându-i afară în ploaie pe locuitori şi mânându-i spre piaţă.

În decurs de zece minute îşi îndepliniseră sarcina şi o mulţime de vreo sută cincizeci de oameni fură adunaţi în piaţă. Li făcu un semn şi un soldat îl împinse pe Chavasse înainte, sus pe platformă.

El se uită prin ploaie peste marea de chipuri triste, la cavaleriştii aliniaţi în spate şi se întrebă ce urma să se întâmple acum.

Curând află. Colonelul Li ridică o mână, ca să se facă linişte.

— Oameni din Sela! strigă el. De multe ori în trecut v-am spus despre diavolii străini care sunt duşmanii noştri. Cei din lumea occidentală, care vor să ne facă rău. Azi vă aduc unul din ăştia, ca să vă puteţi uita voi înşivă la el.

Fu o uşoară mişcare în mulţime, dar nicio licărire de interes, iar el continuă:

— Aş putea să vă spun multe lucruri rele despre omul ăsta. Aş putea să vă spun că a ucis

compatrioţi de-ai voştri, că vrea să vă facă tuturor rău, dar s-a făcut vinovat de o crimă mai diabolică decât toate celelalte la un loc.

Brusc, se făcu linişte, toată lumea aştepta, iar Li spuse lent:

— Omul acesta este unul dintre cei care a ajutat la răpirea lui Dalai Lama şi care l-a dus cu forţa pe Dumnezeul cel Viu în India, unde este ţinut acum în captivitate, împotriva voinţei lui.

Se auzi brusc un ţipăt din spate, apoi altul. Într-o clipă, toată mulţimea înaintă. O piatră zbură prin aer. Chavasse se mişcă pentru a o evita, dar alta îl lovi sub ochiul drept, provocându-i sângerare.

Murdării şi gunoaie de toate felurile, luate din noroiul pieţii, fură aruncate spre el şi, în câteva minute, fu acoperit din cap până în picioare. Când au început, colonelul Li se dăduse în lături cu calul său, dar acum strigă din marginea mulţimii.

— Ce pedeapsă se potriveşte unui asemenea monstru?

Un moment, mulţimea se opri, apoi cineva urlă:

— Omorâţi-l! Omorâţi-l!

Chavasse lovi cu piciorul, speriat, când o mână se întinse spre piciorul lui şi nişte degete apucară marginea robei lui rupte. Cineva apucă de capătul funiei care mai era legată de încheietura mânilor lui, trăgându-l în mulţime, cu capul înainte.

Era cu faţa în noroi, înconjurat de o pădure de picioare; teama i se urcă în gât, înecându-l; ţipă şi lovi nebuneşte, apoi mulţimea se risipi, când năvăliră cavaleriştii.

Ei făcură un cerc liber în jurul lui, iar el se ridică greoi în picioare şi se uită la ei. Oamenii îl priveau în tăcere, cu ură, iar colonelul Li îşi îndemnă calul înainte şi zise:

— Nu, moartea ar fi o scăpare uşoară, tovarăşi. Trebuie să-l ajutăm să se schimbe. Să devină ca noi. Să gândească la fel ca noi. Nu-i aşa?

Se auzi un murmur supărat din mulţime şi, când el îşi înclină capul, cavaleriştii împrăştiară oamenii. Li îi zâmbi lui Chavasse.

— Vezi, Paul, dacă nu eram eu, te-ar fi ucis. În cele din urmă, sunt cu adevărat prietenul tău.

Capitolul 13

Zăcând în întuneric, suspendat cumva în ireal, Chavasse fu readus în prezent când clopotul începu să sune undeva în capul lui şi celula fu luminată de pâlpâiri intermitente de roşu. Pielea de pe faţa lui părea că se strânge şi i se părea că terminaţiilor sensibile ale nervilor lui li se dădeau şocuri electrice.

Zăcea acolo uitându-se în tavan; arcurile goale ale patului de fier îi intrau dureros în spate şi aştepta să vină cineva să-l ia.

Auzi cizme pe piatra coridorului, apoi cheia scârţâi în broască. Zăvorul fu tras şi o rază de lumină albă, dură despică întunericul.

Încet, foarte încet el îşi puse picioarele pe podea şi se ridică. Nu era decât sergentul cel mărunt, care rămăsese în uşă şi care îi făcu semn să iasă, cu o mişcare iute din cap.

Chavasse se mişcă pe coridor, printr-o perdea de pânze de păianjen cenuşii, sclipitoare, târându-şi uşor picioarele. Nu mâncase nimic de trei zile şi când punea fiecare picior jos, pe podeaua de piatră, avea impresia că se mişcă cu încetinitorul.

Era totuşi calm, se întoarse spre sergent şi îi zâmbi când ajunseră la capătul coridorului.

Sergentul se uită straniu la el, iar în ochii lui se vedea ceva ce era aproape teamă.

„Dar de ce să-i fie teamă de mine?" se întrebă Chavasse. Când se opriră în dreptul uşii familiare şi aşteptă ca sergentul s-o deschdă, îi zâmbi din nou acestuia.

În primul birou, tânăra femeie soldat în termen, şedea la un birou şi scria de zor. Se uită în sus şi dădu din cap, iar sergentul deschise a doua uşă şi îl lăsă pe Chavasse să intre primul. Căpitanul Tsen şedea la biroul colonelului Li şi ţinea capul în jos, citind un raport dactilografiat, ignorându-l complet pe el.

Lui Chavasse nu-i păsa câtuşi de puţin. Printre pânzele de păianjen din oglinda de pe perete se uita la el un străin, slab şi bărbos. El zâmbi şi străinul îi răspunse cu un zâmbet, iar în spatele lui era sergentul care stătea lângă uşă; în ochii lui era din nou acel aer de teamă.

Dar de ce s-ar teme? Străinul din oglindă se încruntă şi el era uimit de această problemă, apoi o lumină puternică străbătu prin pânzele de păianjen, înlăturându-le într-o clipă. Nu mai puteau să-i facă nimic mai mult. Ăsta era singurul răspuns. Câştigase!

Căpitanul Tsen îşi ridică privirea, complet lipsit de expresie. El deschise gura şi vocea lui suna foarte depărtată, de parcă venea din capătul celălalt al tunelului.

Chavasse zâmbi politicos, iar Tsen luă un document dactilografiat şi începu să citească cu

glas tare, iar de data asta Chavasse auzi fiecare cuvânt.

Paul Chavasse, ai fost judecat de un tribunal special al Comitetului Central al Contrainformaţiilor din Beijing şi ai fost găsit vinovat de crime grave împotriva Republicii Populare.

Nu părea să poată spune prea multe. Era desigur mica problemă că nu fusese prezent la judecată, dar asemenea chestiuni minore n-aveau decât o semnificaţie măruntă în schema generală a situaţiei.

Aşteptă şi Tsen continuă:

Sentinţa tribunalului este ca prizonierul să fie împuşcat, atunci când va fi oportun.

Simţi de parcă s-ar fi deschis un stăvilar şi îl cuprinse bucuria, ca un soi de emoţie, care făcu să-i dea lacrimile.

— Mulţumesc, spuse el. Vă mulţumesc foarte mult.

Tsen se încruntă la el.

— Urmează să fii executat. Înţelegi?

— Perfect, îl asigură Chavasse.

Tsen ridică din umeri.

— Foarte bine. Scoate-ţi hainele.

Încet, cu degete greoaie, începu să se dezbrace, iar străinul din oglindă îl aproba din cap încurajator şi îl urmă. Când lăsă să cadă pe podea cămaşa murdară, Tsen îi zise sergentului:

— Controlează-i hainele. Nu trebuie să evite sentinţa prin sinucidere.

Când Chavasse termină, rămase gol în faţa biroului, ca în ziua în care se născuse, şi se uita uimit la sergentul care era în genunchi, pe podea, şi analiza atent fiecare obiect de îmbrăcăminte.

Tsen apăsă soneria de pe birou şi se întoarse la documentul lui. După un moment, femeia soldat intră brusc. Ea stătea lângă birou şi, în timp ce Tsen îi vorbea, îl ignora total pe Chavasse. Luă hârtiile pe care i le dădu Tsen, se duse la un fişet mare, verde, şi le clasă.

Chavasse aştepta răbdător ca sergentul să termine. Atunci, în spatele lui se deschise uşa şi îl văzu încadrat în oglindă pe colonelui Li.

Pe faţa lui Li apăru un aer de uimire, care fu curând înlocuit de un aer de furie rebelă. Traversă camera din doi paşi iuţi şi îl ridică pe Tsen de pe scaun.

— Porc tâmpit! mârâi el. N-a suferit oare destul? Trebuie să fie oare complet umilit?

— Am avut grijă să fie percheziţionat ca de obicei, înaintea unei execuţii, colonele, explică Tsen. Ordinele Comitetului Central sunt explicite, iar procedura de urmat este clară.

— Piei din ochii mei! ţipă colonelul Li. Şi ia cu tine afurisita asta de femeie!

Căpitanul Tsen şi femeia soldat se retraseră în grabă, iar sergentul începu să-l ajute pe Chavasse să se îmbrace.

— Îmi pare rău pentru asta, Paul, spuse el. Zău,

îmi pare rău, crede-mă!

— N-are importanţă, îi zise Chavasse. Nimic nu mai are importanţă.

— Deci căpitanul Tsen ţi-a spus?

Chavasse aprobă din cap.

— Am câştigat în cele din urmă, nu-i aşa?

Pe faţa lui Li se citea o părere de rău adevărată.

— Aş fi dat orice să văd treaba asta încheiată altfel Paul, ştii asta. Dar nu mai este în răspunderea mea. Ai fost condamnat la moarte de Comitetul Central şi cu asta basta.

— E straniu, zise Chavasse, dar sunt bucuros. Sunt bucuros chiar şi că arma mea automată s-a blocat atunci şi nu ţi-am băgat un glonţ în cap. Îţi dă timp să te gândeşti că greşeşti. Că toţi greşiţi.

Li gemu, se ridică şi se duse lângă foc. Câtva timp el se uită în jos la flăcări, apoi se întoarse.

— Dacă mi-ar mai fi dat puţin timp! Doar câteva zile în plus. Era aproape, Paul. Mai aproape decât crezi.

Chavasse negă din cap şi zise liniştit:

— Uleiul şi apa nu se amestecă, domnule colonel. Asta este chimie elementară. Suntem la distanţă de un milion de kilometri, acum şi totdeauna.

Colonelul se lovi cu pumnul în palmă.

— Dar noi avem dreptate, Paul. Progresul nostru este inexorabil, ca o lege a naturii. Noi o să învingem, iar voi o să pierdeţi..

— Voi nu ţineţi niciodată seama de fiinţele

umane, spuse Chavasse, iar ei sunt factorul cel mai variabil din univers. Nimic nu e sigur în viaţa asta. Nici pentru mine, nici pentru tine, pentru nimeni.

Colonelul Li ridică din umeri.

— Văd că-mi pierd timpul discutând cu tine.

El se îndreptă din umeri, lipi călcâiele şi întinse mâna.

— Adio, Paul.

Chavasse îi luă mecanic mâna, pentru că i se părea că acum nu mai conta, apoi se întoarse, sergentul îi deschise uşa şi ieşiră.

Când ajunseră la celula lui se opri, dar sergentul îl împinse înainte şi îl conduse în faţa altei celule, la capătul coridorului, deschise uşa şi îl împinse înăuntru.

Era complet întuneric. Chavasse stătea cu braţele întinse în faţă, păşi încet, iar cizma i se lovi de patul de metal şi, în acel moment, se aprinse o lumină albă.

Bărbatul care zăcea pe pat era înfăşurat în zdrenţe însângerate, iar mâinile îi erau încrucişate pe piept, de parcă era mort. Avea ochii închişi şi niciun sunet nu ieşea de pe buzele lui umflate. Avea faţa ca de ceară, iar pielea atât de transparentă, încât puteai jura că străluceşc oasele sub ea; şi totuşi, pe ea se vedeau urmele unei incredibile suferinţe.

Chavasse se lăsă la marginea patului, clătinând din cap.

— Joro! spuse el încet. Joro! şi-i atinse cu blândeţe cu vârful degetelor obrazul rece.

Încet, incredibil, ochii acestuia se deschiseră şi se uitară alb la el, apoi apăru o uşoară licărire de viaţă în ei. Tibetanul deschise gura să vorbească, dar nu ieşi niciun sunet şi, după un timp, capul îi căzu şi el închise din nou ochii.

Nimic nu mai părea real, totul părea să facă parte dintr-un coşmar de necrezut. Şedea acolo lângă tibetan uitându-se în gol la perete, iar după un timp, se apropiară paşi şi se deschise uşa.

Erau cinci, inclusiv sergentul. Doi îl luară pe Joro între ei şi plecară primii; Chavasse îi urmă, cu ceilalţi doi.

Când deschiseră uşa, la capătul coridorului, îi izbi ploaia adusă de o pală de vânt. Afară, în curte, era frig şi mizerabil, cerul era negru, acoperit cu nori ameninţători; era dimineaţă, devreme.

Căpitanul Tsen aştepta în mijlocul curţii cu un şir de şase puşcaşi şi aştepta acolo ca sergentul să-şi îndeplinească partea lui de treabă cât mai repede posibil.

Doi stâlpi de lemn, la distanţă de vreo trei metri, fuseseră înfipţi în pământ, la un metru de zidul opus. Chavasse aşteptă până îl legară la locul lui pe Joro, care era inconştient.

Când îl luară la rândul lui şi-l legară cu îndemânare, fu conştient că nu-i era frică. Nu simţi nici măcar muşcătura funiilor care se legau strâns în jurul braţelor.

În cele din urmă, terminară. Soldaţii se depărtară şi luară poziţie într-o latură, sergentul stând în faţa lor. Toată lumea aştepta.

Colonelul Li veni în capul treptelor de la intrarea principală. Purta şapcă şi mănuşi albe, totul foarte oficial şi corect, iar căpitanul Tsen se întoarse şi salută.

Li coborî încet treptele şi traversă curtea. Se opri la câţiva metri mai departe, cu mâinile la spate, şi se uită direct la Chavasse, apoi pocni din călcâie cu un gest rapid, salută şi se depărta.

Tsen latră un ordin rapid şi cei şase soldaţi înaintară şi ridicară puştile. Lui Chavasse i se părea că vede totul prin capătul celălalt al unui telescop; toate sunetele erau înăbuşite şi îndepărtate. Văzu deschizându-se gura lui Tsen, braţul care începu să cadă şi închise ochii.

Rafala răsună plat peste oraş, prin ploaia deasă, iar el aştepta moartea, dar aceasta nu veni.

Undeva, în liniştea care îl înconjura, îşi dădu seama că se apropiau paşi şi deschise ochii. Joro era aplecat înainte, trupul lui mort, nefolositor, atârna pe frânghiile care îl ţineau de stâlp. Colonelul Li stătea un pas mai încolo, examinându-l indiferent.

Când Chavasse se uită fix la el, nedumerit, mintea lui îngheţată refuzând să accepte cele întâmplate, Tsen latră un ordin şi sergentul cu patru oameni veniră în faţă. Când îl dezlegară pe Chavasse, el se uită la ce mai rămăsese din Joro, la sângele care picura de pe faţa lui sfărâmată pe pietrele ude.

Li înaintă cu faţa calmă, nepăsătoare.

— Aşa-i, Paul, spuse Li. Uită-te bine. E vina ta că

sărmanul ignorant prost atârnă acolo. Tu l-ai băgat în treaba asta, nimeni altcineva.

Când funiile căzură de pe el, Chavasse începu să tremure.

— De ce? spuse el răguşit. De ce?

Colonelul Li era ocupat să pună o ţigară în port-ţigaret. Făcu o pauză destul de lungă ca să accepte un foc de la sergent, scoase o şuviţă de fum şi zâmbi blând.

— Dar, dragă Paul, doar nu ţi-ai închipuit că am terminat cu tine?

Cu un ţipăt fără sunet care izbucni în el, Chavasse se aruncă înainte, degetele întinzându-se spre beregată, deasupra gulerului înalt, militar. N-a ajuns acolo. Un pumn îl trosni în ceafă, un picior îi puse piedică şi el se prăbuşi pe pietre.

Capitolul 14

O lumină se apropie foarte mult, apoi se depărtă. Asta se întâmplă de mai multe ori. Chavasse găsi lucrul acesta foarte enervant. I se învârtea capul şi făcu un efort ca să deschidă ochii.

Când se trezi în cele din urmă, era culcat pe un pat de o persoană. Camera era mică şi îngustă iar peste tot predomina acel miros particular şi distinctiv de spital, dezinfectant şi curăţenie.

Camera era în semiîntuneric, o lampă cu abajur era aşezată pe un dulăpior lângă pat. O tânără infirmieră chinezoaică stătea în lumina lămpii, iar când el se ridică în capul oaselor, ea lăsă cartea şi se întoarse spre uşă.

— Cheamă-l pe doctor, spuse ea unei persoane anonime de pe coridor, şi închise din nou uşa.

Chavasse zâmbi slab.

— Mai sunt încă în lumea celor vii? Viaţa e plină de surprize!

Ea puse o mână pe fruntea lui. Era răcoroasă şi fină, iar el închise ochii.

— Odihneşte-te, zise ea. Nu trebuie nici să vorbeşti. Uşa se deschise iar el îşi ridică pleoapele. Văzu o faţă cafenie, blândă, cu pielea întinsă peste pomeţi înalţi, brăzdată de riduri. Îi ridică delicat

încheietura mâinii, în timp ce doctorul se uită la ceas şi zise:

— Cum te simţi?

— Infect! răspunse Chavasse.

Doctorul zâmbi.

— Ai o constituţie uluitoare. Majoritatea bărbaţilor în situaţia dumitale ar fi murit până acum.

— Nu i-aş învinovăţi, zise Chavasse. Mai ales după ce au avut o mostră despre cum tratează ai voştri trupul omenesc.

— Te rog! Doctorul ridică din umeri. Politica nu e preocuparea mea. Vei trăi, ăsta-i singurul lucru important.

— Asta-i o chestiune de opinie, îi spuse Chavasse.

Se auzi o bătaie descretă în uşă şi infirmiera o deschise.

— Colonelul Li e aici.

Doctorul se întoarse spre uşă, iar colonelul intră.

— Cincisprezece minute, te rog, colonele, spuse el. Are nevoie de mult somn.

Îi zâmbi lui Chavasse.

— Ne vedem dimineaţă.

El şi infirmiera plecară, iar Li ieşi din umbră şi îi zâmbi. Arăta subţire şi sănătos, în uniforma care îi venea ca o mănuşă.

— Bună, Paul, zise. Cum te simţi?

— Ca o ţigară, răspunse Chavasse. Ai una?

Li aprobă din cap, trase un scaun şi se aşeză,

apoi scoase ţigaretele. Chavasse inhală adânc, oftând de plăcere.

— Acum e mai bine.

— La fel şi toate astea, nu? întrebă Li. Cearceafuri curate, un pat confortabil, trupul spălat de mizerie.

— Dar pentru câtă vreme? întrebă Chavasse.

Li ridică din umeri.

— Dragul meu Paul, asta depinde în întregime de tine.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Chavasse cu amărăciune. Ai crezut că am să mor, nu-i aşa? Asta explică tratamentul de lux. În momentul în care voi fi din nou pe picioare, trec din nou în mica şi plăcuta mea celulă şi o luăm de la capăt.

— Aşa-i, Paul, spuse calm Li. O luăm de la capăt. În locul tău eu m-aş gândi la asta..

— Ah, te asigur că o să mă gândesc, îi zise Chavasse.

Li se îndreptă spre uşă şi se întoarse.

— Apropo, eşti la etajul al treilea al mănăstirii şi este o pază la uşă. Să nu încerci vreo prostie.

— Nu pot să merg nici până la toaletă, răspunse Chavase.

Li zâmbi slab.

— Dormi. Ne vedem dimineaţă.

Uşa se închise încet în urma lui, iar Chavasse se uită în tavan, încercând să-şi adune gândurile. Un lucru era sigur: ar prefera să moară decât să o ia de la capăt cu treaba asta îngrozitoare. Aşa stând lucrurile, nu avea nimic de pierdut.

Împinse pătura şi îşi lăsă picioarele pe podea. Inhală adânc, se ridică în picioare şi începu să umble.

Se simţi curios de ameţit şi, câteva momente, avu senzaţia că umblă pe vată apoi ajunse la peretele depărtat. Se odihni puţin, apoi se întoarse.

Se aşează pe marginea patului şi apoi încercă din nou. În colţul îndepărtat era un bufet. Îl deschise, plin de speranţă. Era acolo un halat de baie şi o pereche de papuci, nimic altceva, aşa încât închise uşa, se duse la fereastră şi se uită cu precauţie afară.

Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu că solul era la circa doisprezece metri. Se descurajă, se întoarse şi reveni la pat. Abia se culcase, când uşa se deschise şi veni infirmiera.

Ea bătu perna şi îndreptă pătura.

— Cum te simţi? întrebă ea.

El gemu puţin şi răspunse cu voce scăzută:

— Nu prea bine, cred că am să adorm din nou.

Ea aprobă din cap şi în ochii avea compasiune.

— Am să vin mai târziu. Încearcă să te odihneşti.

Părăsi camera tot atât de încet cum intrase. Chavasse zâmbi moale.

— Până acum, destul de bine.

Trase din nou pătura de pe el şi se duse la uşă. Afară se auzea un murmur de conversaţie; infirmiera râdea şi o auzi spunând:

— O să mori de plictiseală stând aici toată noaptea.

O voce de bărbat răspunse:

— Nu şi dacă aş avea pe cineva atât de drăguţ ca tine, să-mi ţină companie, floarea mea.

Ea râse din nou.

— Vin din nou la unsprezece şi jumătate, să văd ce face el. Dacă eşti cuminte, am să-ţi aduc ceva cald de băut.

Ea plecă pe coridor, iar Chavasse auzi un scârţâit, când soldatul se aşeză pe scaun.

Avea o singură şansă, surpriza. Dacă nu pleca acum, ştia că n-o va mai face niciodată. În seara asta, era singura perioadă relaxată. Îl credeau atât de bolnav şi de slab, încât însuşi gândul la fugă părea ridicol.

Luă halatul de baie şi papucii din bufet, se îmbrăcă, apoi stinse lampa de lângă pat şi se duse la fereastră.

Ceva mai la dreapta şi la circa zece metri mai jos era intrarea principală, unde era o lanternă atârnată de un fier, formând o pată de lumină spre drum. O ploaie fină străbătea lumina gălbuie ca un praf argintiu. Deschise fereastra şi se aplecă în afară.

În dreapta şi în stânga lui se întindeau ferestrele ca nişte degete de lumină galbenă care cercetau noaptea de afară printre scândurile jaluzelelor. Deasupra lui nu era ieşire, iar streaşină acoperişului era la câţiva metri şi nu putea fi atinsă.

Un vânt puternic îi aruncă ploaia în faţă când se aplecă mai mult şi se uită în jos. În camera de sub

el, nu era lumină.

Nu prea luă în considerare pericolul când desfăşă patul şi legă două cearceafuri şi o pătură laolaltă. Sub fereastră se întindea ţeava de fier care ducea apa de la chiuveta din colţ. Legă cu grijă un capăt al funiei lui improvizate în jurul ţevii, iar celălalt capăt îl aruncă în noapte. Ieşi întâi cu picioarele, apucă bine cearceafurile şi începu să alunece în jos. Vântul îngheţat trecea prin materialul subţire al halatului de baie, iar ploaia îl orbea. Ajunse la marginea ferestrei de dedesubt şi era salvat. Rămase acolo un moment, ţinându-se de funie cu o mână tremurândă, iar cu cealaltă încercă să deschidă geamul. Era încuiat. Ridică cotul şi lovi puternic în geam. O pală de vânt veni de după colţ, acoperind pe jumătate zgomotul, iar el intră şi desfăcu zăvorul. Un moment mai târziu, era ghemuit în întunericul cald.

Se părea că se află într-un oficiu; pereţii aveau rafturi de lemn pline cu rufărie. O fâşie subţire de lumină pătrundea pe sub uşă. Deschise uşa cu grijă şi ieşi pe coridorul pustiu.

Apoi închise uşor uşa în urma lui şi merse încet, atent la un eventual pericol. Nu ştia care va fi următoarea mişcare. Prefera să lase totul în seama şansei. Acum se simţea calm şi încrezător, pentru că, în mod curios, ştia că va reuşi să scape.

Când ajunse la capătul coridorului auzi voci înfundate iar când se uită după colţ, văzu doi soldaţi înarmaţi cu pistoale automate.

Se părea că Li nu risca. Chavasse se retrase şi

se opri brusc când auzi voci apropiindu-se din celălalt capăt al coridorului. În spate era o uşă mică, o deschise şi păşi în întuneric..

Stătea în capul unei scări circulare de piatră care părea să coboare prin grosimea zidului exterior. Coborî cu atenţie şi, când deschise uşa de jos, se strecură într-un coridor lung, văruit.

Merse repede de-a lungul coridorului, verificând camerele. Brusc auzi voci venind din spatele uşii de la capătul îndepărtat. Era uşor întredeschisă şi se uită înăuntru. Doi soldaţi şedeau la o masă de lemn, mâncând şi râzând de vreo glumă. Trecu mai departe pe un coridor mai mic în care erau doar două uşi. O deschise pe prima şi se trezi înţr-o spălătorie; dar a doua dădea spre o cameră mai promiţătoare. Avea cinci paturi şi mai multe dulăpioare de metal, fiind probabil locuinţa soldaţilor de pază.

Toate dulăpioarele conţineau aceleaşi lucruri: uniforme de rezervă, cizme de cauciuc şi diverse obiecte personale. Apucă prima uniformă care părea aproape de măsura lui. Îşi încălţă o pereche de cizme de cauciuc şi începu să se schimbe repede. Când fu gata se examină în oglinda crăpată. În uniforma vătuită, ponosită, putea, cu puţin noroc, să treacă pe oriunde. Mai avea nevoie doar de un amănunt.

Găsi ce avea nevoie în ultimul dulăpior. Era o şapcă de uniformă cu steaua roşie a Armatei Republicii Populare, aşezată deasupra cozorocului, şi şi-o trase peste ochi, ca să-şi ascundă cât mai

mult posibil din faţă. În acel moment, se deschise uşa şi intră un soldat.

Era un ţăran tânăr, vânjos, cu picioarele uşor crăcănate şi mâini de plugar. Îi căzu falca de uimire, apoi intră.

Charvasse nu era în stare să lupte corect. Lângă perete, în spatele lui, era un scaun stricat. Îl apucă şi îl lăsă în jos cu putere, peste capul şi umerii nefericitului soldat.

Acesta căzu în genunchi cu un geamăt teribil. Încercă să se ridice, cu braţele întinse, când Chavasse se îndreptă spre uşă. Degetele lui îl apucară de uniforma vătuită, dar Chavasse se întoarse şi îl lovi cu piciorul în stomac. Bărbatul căzu pe spate şi se strânse pe podea, cu faţa roşie.

Chavasse închise uşa şi se mişcă repede de-a lungul coridorului. Urcă treptele din capătul îndepărtat, deschise o altă uşă şi se trezi într-un pasaj îngust, care dădea în holul principal.

Lângă intrare era un mic birou din sticlă; doi soldaţi stăteau înăuntru şi beau ceai. El merse liniştit înainte, ţinându-şi capul în jos, iar unul dintre ei se uită peste umăr, strigă ceva şi râse, arătându-şi dinţii galbeni, stricaţi. Chavasse făcu un gest indiferent cu mâna şi ieşi afară în noapte.

Un jeep era parcat la capătul treptelor, cu prelata ridicată contra ploii. El ezită doar un moment, înainte de a coborî repede treptele şi a se urca la volan. Motorul porni la prima atingere a cheii de contact. Eliberă frâna de mână şi plecă încet.

Aşteptă să audă vreun zgomot din spate sau strigăte de alarmă, dar nu se întâmplă nimic. La intrarea principală, era un soldat cu o armă automată sub braţ. Chavasse încetini să se oprească, dar soldatul ridică braţul şi îi făcu semn să treacă mai departe. Întoarse în piaţa de afară şi o luă spre centrul oraşului Changu.

Când parcă jeep-l în faţa casei lui Hoffner mai ploua încă încet şi era frig. Fusese uşor – aproape prea uşor – şi când urcă treptele spre uşa din faţă, nu simţi nicio bucurie deosebită. Era obosit, foarte obosit, şi curios de ameţit.

Când trase de lanţ, clopotul făcu ecou în întunericul din interior. Se sprijini de uşă şi când aceasta se deschise brusc, el se împletici în faţă.

Apoi fu în siguranţă... cu adevărat în siguranţă. Braţe se întinseră să-l prindă, braţe moi, dar totuşi cu forţă, iar faţa Katyei Stranoff străluci în semiîntuneric.

Capitolul 15

Era plăcut şi departe de lumea din afară; ploaia bătea în jaluzele; Chavasse, relaxat de focul care îi încălzea pieptul gol, o urmărea cu privirea pe Katya care pregătea ceaiul lângă cămin.

Hoffner, cu faţa concentrată, îl consulta cu un stetoscop.

După un timp, el se îndreptă şi clătină din cap.

— Ar trebui să fii în spital, Paul. Din punct de vedere fizic, eşti într-o stare îngrozitoare.

— Starea mea n-o să se îmbunătăţească dacă mai stau multă vreme pe-aici, spuse Chavasse. Am nevoie de ceva care să mă ţină în funcţiune câtva timp. Poţi face ceva?

Hoffner aprobă din cap.

— Dar numai pentru un timp limitat.

Se duse la trusa lui neagră şi scoase o fiolă mică şi o seringă.

— Cât timp o să ţină asta? întrebă Chavasse.

— În condiţii obişnuite, douăzeci şi patru de ore, răspunse Hoffner. Dar, în starea în care eşti, nu poţi fi sigur. Pot să-ţi dau asta şi nimic altceva. Două zile cel mult. După asta, o să cazi lat pe spate.

— Dar în siguranţă dincolo de graniţă, în

Caşmir.

Abia dacă simţi acul intrând, iar când i-l scoase începu să se îmbrace din nou, în grabă. Katya se întoarse şi îi dădu un ceai fierbinte într-un bol de porţelan iar el îl ridică la gură şi îl bău lacom.

— Când intenţionezi să pleci? întrebă ea.

El se încruntă.

— Când intenţionez eu să plec? Dar plecăm toţi!

Ea puse o mână pe genunchiul lui şi zise cu sinceritate:

— Tu trebuie să încerci să ieşi, asta înţeleg, dar doctorul Hoffner e un om bătrân. Sunt cel puţin două sute douăzeci de kilometri de-aici şi până la graniţă, pe un teren aspru. N-o să reuşească.

— Am un jeep militar în curte, cu rezervorul plin de benzină, zise Chavasse. Putem merge de aici până dincolo de Ru Dok, lăsăm jeep-ul la picioarele podului Pangong Tso şi trecem pe jos ultimii câţiva kilometri.

— Dar inima lui nu va suporta altitudinea, insistă ea.

Hoffner se ridică în picioare şi îi puse mâinile pe umeri.

— Katya, eu trebuie să plec. Trebuie să înţelegi asta, dar vreau mai mult ca orice pe lume ca şi tu să vii cu noi.

Chavasse îşi încheie tunica vătuită şi se ridică.

— Vreau să vă reamintesc că în următoarea jumătate de oră vor descoperi că lipsesc de-acolo.

Ea clătină din cap.

— Dar de ce este atât de imperativ? E ceva aici

ce nu înţeleg.

Hoffner schimbă o privire cu Chavasse, iar acesta aprobă din cap. Bătrânul se uită la ea şi zise:

— Mi-e teamă că nu am fost total sinceri cu tine, draga mea. Vezi, eu am făcut o descoperire de o oarecare importanţă. O nouă contribuţie semnificativă la conceptul matematic.

— Iar ăsta e un eufemism, spuse Chavasse.

Hoffner îl ignoră şi continuă:

— Descoperirea asta înseamnă că am devenit brusc un om important, nu doar pentru patria mea, ci şi pentru întreaga lume occidentală.

Faţa ei era complet lipsită de expresie totuşi se citea durere în ochii ei.

— De ce nu mi-ai spus asta înainte? N-ai avut încredere în mine? Însemn atât de puţin pentru tine?

Se întoarse spre Chavasse.

— Pentru voi amândoi?

— Dar ar însemna să-ţi cerem atât de mult! zise Hoffner. Să te întorci împotriva alor tăi. Să trăieşti printre străini tot restul vieţii tale.

— Voi sunteţi ai mei!

Se întoarse spre Chavasse şi îi zâmbi:

— Tu şi cu Paul! Pe cine altcineva mai am eu pe lumea asta?

Chavasse o strânse în braţe, iar când o sărută, ea avea faţa plină de lacrimi. Zâmbi fericită când se uită la el, apoi zâmbetul ei dispăru. El simţi un curent de aer rece venind din holul exterior, care-i

atinse ceafa şi ceva îl furnică pe şira spinării. O împinse pe Katya şi se întoarse lent.

Căpitanul Tsen era în uşă, cu omul de serviciu chinez al lui Hoffner în spatele lui, cu o armă automată în mână.

Pe faţa lui Tsen era o expresie de bucurie diavolească la lumina flăcărilor.

— Acum cel puţin ştim adevărul, domnule Chavasse! Sunt sigur că vei fi de acord că a meritat mica noastră stratagemă, dar acum jocul s-a terminat.

Ar fi trebuit să ştie, îşi zise cu amărăciune Chavasse. Toată povestea a fost prea al naibii de uşoară. Colonelul Li, care îşi cunoştea omul, conta pe faptul că va încerca să fugă. O nouă mişcare în joc dăduse roade.

Hoffner făcu un pas înainte, împingându-l pe Chavasse într-o parte.

— Uite ce, căpitane…, începu el.

— Te rog, rămâi unde eşti, îi spuse Tsen cu răceală.

Un moment, ochii servitorului se îndreptară spre Hoffner şi asta fu tot ce-i trebui lui Chavasse. O împinse pe Katya făcând-o să se clatine şi să iasă din calea pericolului şi se aruncă în siguranţa umbrei din spatele unui fotoliu mare.

Când servitorul roti pistolul automat iar gloanţele găuriră mobilele, Katya alergă în faţă, strigând:

— Nu, Paul, nu! Apoi ţipă şi căzu pe podea.

Ea zăcea pe covorul din lână din faţa focului iar

sângele îi curgea dintr-o rană din frunte. Chavasse, pe vine, în spatele fotoliului, se uita pe după colţ.

Servitorul şi Tsen erau tot în uşă, iar Hoffner îngenunchease lângă Katya.

— Nu poţi scăpa, Chavasse, strigă Tsen. Ieşi afară cu mâinile sus.

Chavasse se târî pe burtă în spatele unui divan antic şi ridică atent un ornament chinezesc de pe măsuţa de lângă el. Îl cântări un moment în mână.

— Îmi pierd răbdarea, strigă Tsen.

Chavasse aruncă ornamentul prin cameră, în umbra colţului îndepărtat. Servitorul se întoarse şi trase de două ori, iar Chavasse se ridică, făcu repede trei paşi înainte şi-l lovi cu muchia palmei peste ceafă şi apucă pistolul automat.

Tsen abia reuşise să-şi scoată automatul dar îl scăpă, iar Chavasse se aplecă repede să-l ridice.

— Un singur lucru te mai ţine în viaţă, zise Chavasse. Faptul că întâmplător, am nevoie de tine. Acum, scoate cureaua şi întoarce-te.

Tsen se execută cu ură şi teamă în ochi, iar Chavasse îi legă mâinile la spate şi îl împinse pe un scaun.

Se duse şi se aplecă deasupra lui Hoffner şi a Katyei. Bătrânul avea vechea lui trusă medicală pe podea şi ştergea cu blândeţe sângele de pe faţa ei.

— Cât de grav este? întrebă Chavasse.

— E o fată norocoasă, îi spuse Hoffner. Glonţul a zgâriat-o doar. O să fie inconştientă un timp, iar când se va trezi, va suferi un şoc.

— Poate călători? Ăsta-i lucrul cel mai

important.

Hoffner ridică din umeri şi începu să desfăşoare un bandaj.

— O să trebuiască s-o facă, nu putem s-o lăsăm aici, după asta.

Chavasse puse pistolul automat pe podea, lângă el.

— Am să iau eu hainele necesare şi ce mai trebuie din dormitoare. Las arma aici, în caz că prietenul nostru îţi dă de furcă.

Când se întoarse câteva momente mai târziu cu câteva haine din blană de oaie şi jachete vătuite în braţe, Hoffner tocmai terminase de bandajat capul Katyei şi-i făcea o injecţie.

Închise repede trusa şi se ridică.

— Ei, acum e la fel de gata ca oricând.

Chavasse o ridică blând de pe podea, iar Hoffner îi băgă braţele într-o jachetă vătuită, îi puse o haină grea din blană de oaie şi-i trase gluga în jurul capului.

Chavasse o duse în braţe afară, la jeep, în timp ce Hoffner se pregăti de plecare. Afară continua să plouă şi sufla un vânt rece. O aşeză cât putu de confortabil pe bancheta din spate, apoi se grăbi să intre din nou în casă.

Hoffner stătea în mijlocul casei îmbrăcat cu un palton lung din blană de oaie şi cu o căciulă cu urechi, cu pistolul automat într-o mână, arătând cumva neobişnuit şi nelalocul lui.

Faţa i se încruntă o clipă, dar se lumină brusc; se duse la biroul lui, deschise un sertar şi scoase o

servietă veche de piele.

— Dintre toate, pe asta nu trebuie s-o uit!

— Lucrarea?

Bătrânul aprobă din cap.

— Altceva? întrebă Chavasse.

Hoffner se uită în jur prin cameră şi oftă.

— Atâţia ani! Cred că aş vrea să las totul aşa cum este. Nu am crezut niciodată în înălţarea unor monumente sentimentale şi sunt prea bătrân să încep acum.

Îşi luă trusa medicală.

Tsen continua să şadă legat în fotoliu şi se uită la ei cu răutate.

— N-o să scapi basma curată.

— Ba da, spuse Chavasse ridicându-l în picioare, pentru că o să stai lângă mine când o să trecem prin poarta principală.

Tsen arătă brusc de parcă îi venea să vomite dar Chavasse îşi aminti de Joro şi în inima lui nu exista milă. Îl împinse în hol cu un brânci puternic şi îl urmă.

Ajungând la jeep, Hoffner se duse în spate şi se aşeză lângă Katya, iar Chavasse la volan, cu Tsen alături de el.

Când circulară prin oraş, străzile erau pustii. Când se apropiară de poartă, Chavasse scoase automatul din buzunar şi îl ţinu pe genunchi.

— Ţine minte să spui numai ceea ce trebuie, zise el ameninţător.

Nu exista o gheretă a gărzii iar soldatul care stătea sub felinar, lângă porţile închise, era

imaginea nefericirii, aşa cum stătea în ploaie.

Chavasse încetini şi soldatul veni înainte, cu arma strălucind în lumina farurilor. Tsen se aplecă în afară şi strigă:

— Deschide porţile, idiotule, mă grăbesc!

Omului îi căzu falca de uimire, dar se întoarse imediat şi ridică zăvorul mare de fier care închidea porţile. Le trase repede în lături şi se dădu într-o parte.

Chavasse ţinu capul în jos când trecură, cozorocul şepcii umbrindu-i faţa. Se uită o dată îndărăt şi văzu că porţile începeau să se închidă, apoi trecu în ultima viteză şi acceleră, intrând în întuneric.

Câinii lătrară când trecură prin tabăra ciobanilor; apoi începură să urce, ieşind din vale, lăsând jos în întuneric orăşelul Changu.

Vreo douăzeci de minute mai târziu, puse frână şi opri; se întoarse spre Tsen, spunându-i:

— Coboară!

— Dar legăturile de la mâini? pledă Tsen. Cum pot să merg pe jos tot drumul înapoi?

— Am zis să cobori, se răsti cu răceală Chavasse.

Tsen coborî cu greu şi o porni înapoi pe cărare, iar Chavasse coborî imediat şi se duse după el.

— Căpitane Tsen! strigă el. Am uitat ceva. Îţi datorez ceva, pentru mine şi mulţi alţi oameni.

Când Tsen se întoarse, Chavasse scoase din buzunar pistolul automat şi îl împuşcă de două ori în cap, de aproape.

Se aplecă un moment peste trupul acestuia, apoi se întoarse în jeep şi, fără să ţină seama de figura şocată a lui Hoffner, porni în noapte.

Capitolul 16

În cenuşiul zorilor zidurile de la Yalung Gompa erau o pată vie de portocaliu pe fundalul cerului de furtună. Chavasse se încruntă cu uimire. Era ceva deosebit la locul acela, ceva ce nu era în regulă. Când coborî în vale îşi dădu seama ce era. Sub ziduri nu era nicio tabără. Tot locul avea un aer straniu, de părăsit. Era de parcă se apropiau de un oraş antic, ruinat, gol şi uitat de ani de zile. El intră încet în curte prin porţile deschise şi frână imediat.

Un şir de călugări îmbrăcaţi în galben se întindea lângă zidul îndepărtat, unii cu degetele înfipte în praf, alţii cu genunchii la pântece, de parcă muriseră greu.

— Ah, Doamne! spuse Hoffner, iar în vocea lui se simţea mirarea.

— Asta îţi dă o oarecare idee despre cum încearcă chinezii să conducă ţara, îi zise Chavasse. Dumneata stai aici, iar eu mă duc să arunc o privire în jur.

Mai devreme, în maşină, lângă bord, găsise o excelentă hartă militară a regiunii, două grenade şi o cartuşieră, probabil pentru mitraliera care se instala de obicei în spate. Îşi reîncărcă pistolul, mai puse nişte încărcătoare în buzunar şi traversă

curtea spre uşă principală.

Înăuntru era întuneric şi frig. Înaintă cu precauţie pe un coridor pavat cu piatră. De undeva, de aproape, auzea o voce joasă, monotonă, care se ruga; intră aplecat pe o uşă mică şi se trezi în templul central.

Lumânări ardeau sub un Buddha mare de aur, iar un călugăr era îngenuncheat acolo, în rugăciune. Acesta se ridică în picioare şi se întoarse iar Chavasse se uită la faţa familiară ca pergamentul a abatelui, bătrânul pe care îl văzuse şezând lângă patul lui când se trezise din somnul adânc, după moartea lui Kurbsky, acum parcă o mie de ani.

— Mă bucur că te văd, zise abatele calm.

— Şi eu că te văd pe dumneata. Ce s-a întâmplat aici?

— Chinezii au decretat că toate mănăstirile trebuie să se închidă. Noi am ştiut că, mai devreme sau mai târziu, va veni şi rândul nostru. Au venit ieri. O forţă puternică de cavalerie.

— Dar ce e cu oamenii lui Joro? întrebă Chavasse. Ei n-au putut să vă ajute?

Bătrânul clătină din cap.

— Au plecat acum două săptămâni să-şi unească forţele cu un grup mai puternic din sud.

Ochii lui înţelepţi se ridicară spre Chavasse şi puse o mână pe umărul lui.

— Dar tu, fiule? Eşti un bărbat schimbat. Ai trecut prin foc.

— Joro a murit, zise Chavasse.

Abatele clătină din cap.

— Vine vremea pentru toţi oamenii. Nu există scăpare. Pot să fac ceva ca să te ajut?

Chavasse negă din cap.

— Acum nu. Încerc să trec graniţa în Caşmir, cu doi prieteni. Speram că mă pot ajuta oamenii lui Joro.

— Acum două zile a trecut pe aici o familie, spuse abatele. Erau cazaci din Sinkiang. Un căpitan, soţia şi doi copii. Sperau şi ei să treacă în Caşmir. Aveau cai, aşa că merg mai încet. Poate o să-i ajungeţi din urmă.

Chavasse aprobă din cap.

— Trebuie să plec. Pot să fac ceva pentru dumneata?

Abatele zâmbi liniştit şi clătină din cap.

— Nimic, fiule.

El se întoarse şi căzu din nou în genunchi, iar vocea lui joasă, monotonă, umplu holul de ecou în timp ce Chavasse se îndepărta.

Se urcă la volanu jeep-ului şi se întoarse spre Katya.

— Ce face?

— A căzut într-un somn adânc, zise Hoffner. Ar trebui să iasă din el peste câteva ore. Ai găsit pe cineva?

Chavasse aprobă din cap.

— Pe bătrânul abate. A insistat să rămână aici. Dar noi trebuie să ne mişcăm repede. Colonelul Li trebuie să fie deja pe urmele noastre.

— Crezi că are mulţi oameni cu el?

Chavasse clătină din cap când ieşi pe poartă.

— Singura lui şansă ca să ne ajungă este să-şi folosească jeep-urile, şi are doar două. Poate să aibă cel mult zece oameni cu el.

— La Radok nu este o garnizoană? întrebă Hoffner.

— După Joro, sunt doar zece oameni şi un sergent, dar asta e o regiune nesigură. Stau aproape de bază.

— Dar e sigur că Li va lua legătura cu ei prin radio, nu?

— S-ar putea să nu aibă aşa ceva. E uimitor cât de primitivi pot fi chinezii în unele privinţe. Oricum, nu au prea mare speranţă să ne găsească în stepele astea.

— Înţeleg, zise Hoffner şi se încruntă un moment. Chiar crezi că avem vreo şansă să ieşim de-aici?

— Oamenii fac lucrul ăsta mereu, îi spuse Chavasse. Caşmirul e plin de refugiaţi. De fapt, abatele mi-a spus că o familie de cazaci din Sinchiang a trecut acum două zile pe la Yalung Gompa, îndreptându-se spre graniţă. S-ar putea să-i întâlnim la trecătoare. S-ar putea să ne fie de mare ajutor la trecere.

— Dar nu înţeleg, spuse Hoffner. De ce vor ei să plece din Sinchiang? Cazacii au locuit acolo de generaţii.

— Colonelul Li te-a ţinut în întuneric, doctore, zise Chavasse. În 1951, cazacii au încercat să-şi instaleze propriul lor guvern. Chinezii i-au adunat

ca să discute problema, apoi i-au căsăpit.

Hoffner se încruntă.

— Şi ce s-a întâraplat după aceea?

— De atunci, ei încearcă să iasă de acolo în grupuri mari sau doar cu familia. Mai erau încă destui în Caşmir când am trecut eu, iar guvernul turc i-a instalat pe mulţi pe Platoul Anatoliei.

— Se pare că am fost îndepărtat de firul principal al evenimentelor mai mult decât îmi închipuiam, spuse cu amărăciune Hoffner.

Se lăsă pe spătarul scaunului cu o încruntare pe faţă şi nu mai făcu nicio încercare de conversaţie.

Vreo două ore mai târziu începu să ningă cu fulgi mari, pufoşi, care se lipeau de parbriz, astfel că Chavasse trebui să folosească ştergătoarele. Traversară şoseaua mare, militară, ce ducea la Yarkand, iar puţin după aceea se uită afară şi văzu în dreapta locul unde Kerensky aterizase cu avionul, în acea noapte care i se părea că fusese tare demult. Se întrebă dacă polonezul reuşise să se întoarcă la bază şi, brusc, zâmbi amuzat. Acesta era un bărbat cu care ar fi dorit să mai bea un pahar.

Brusc, Katya gemu şi se mişcă, iar Hoffner îl atinse pe umăr.

— Se trezeşte, Paul.

Chavasse opri jeep-ul şi se întoarse repede. Roşeaţa îi părăsise obrajii, iar pe sub bandaj se vedea pielea feţei.

Paltonul părea mult prea mare pentru ea. El zâmbi şi se uită la ea.

— Bună, îngere!

În ochii ei negri era uimire şi încercă să se ridice, dar Hoffner o împinse înapoi cu blândeţe.

— Nu, Katya, spuse el. Ai nevoie de odihnă. Toată odihna pe care o poţi avea.

Ea îi împinse mâna care o reţinea, se ridică şi se uită afară la peisajul pustiu şi la zăpada care cădea necontenit.

— Nu înţeleg. Unde suntem?

— Undeva la nord de Rudok, la vreo patruzeci şi cinci de kilometri de graniţă, îi zise Chavasse şi zâmbi. Suntem aproape acasă şi uscaţi.

Ea se încruntă şi puse o mână la bandaje.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— A fost o luptă în casă şi un glonţ te-a zgâriat, zise Hoffner liniştitor. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Relaxează-te. O să ai nevoie de toată puterea pentru ultima etapă.

Ea se lăsă pe spate, trăgându-şi gluga în jurul feţei. Chavasse se întoarse să pornească, dar Hoffner îl bătu uşor pe umăr.

— Aşteaptă, mi s-a părut că aud ceva.

Chavasse aşteptă cu o uşoară încruntare apoi de undeva din spatele lor se auzi clar adus de vânt, zgomotul unui motor.

Katya se aplecă înainte.

— Ce este?

— Colonelul Li e pe urmele noastre, după cât se pare, îi spuse Chavasse cu blândeţe şi porni repede.

Hoffner strigă peste zgomotul motorului:

— Probabil că trage tare.

— Bineînţeles, replică Chavasse. Dacă noi reuşim să plecăm, el se află în faţa unui eşec şi a dizgraţiei, cariera lui e distrusă. S-ar putea să însemne şi viaţa lui.

— Dintre toate alternativele, cred că asta ar însemna pentru el cel mai puţin, comentă Hoffner.

Chavasse nu se preocupă să răspundă pentru că, brusc, constată că nu putea face altceva decât să continue să se menţină pe vechiul drum al caravanelor pe care erau. Acesta cobora printr-o ravină îngustă, acoperită cu gheaţă şi tare ca oţelul. Apoi ravina se termina şi drumul o lua în pantă spre nişte chei mari, tăiate prin inima muntelui care se înălţa, iar jos, departe, văzu un pod.

Se opri un moment să studieze harta, apoi cu viteză redusă începu să coboare cu prudenţă. Podul era îngust, sprijinit pe stâlpi de lemn de ambele părţi ale cheilor, pe principiul consolelor.

Se opri, sări jos pe pământul îngheţat, se duse la pod şi se opri un moment în centrul lui. Râul care trecea leneş peste bolovani era doar la circa şapte metri dedesubt, dar era destul de departe şi el alergă înapoi la jeep.

— O să ţină? întrebă Hoffner.

— E solid ca o stâncă, spuse Chavasse, încercând să sune convingător. Ar putea ţine uşor un camion de trei tone.

La trecerea podului erau doar vreo doi metri de o parte şi alta. Simţea cum transpiraţia îi udă

cămaşa când scândurile scârţâiră ameninţător la mijlocul podului, dar curând fură dincolo, în siguranţă.

Mai era însă ceva de făcut. El opri, luă o grenadă şi merse îndărăt la pod. Aruncă grenada în centru şi se întoarse cu spatele când explozia sparse tăcerea.

Bucăţi de piatră şi de lemn se ridicară spre cer, iar când se uită înapoi, văzu că toată partea de la mijlocul podului căzuse. Se mişcă mai în faţă, aşteptând să treacă fumul ca să vadă mai bine. În acel moment două jeep-uri ieşiră din gura ravinei, de partea cealaltă a râului şi o luară în jos.

În prima maşină erau circa cinci oameni cu o armă automată uşoară, montată în spate. Îşi dădu seama de toate astea în timp ce se întorcea în fugă la jeep.

Roţile alunecară pe noroiul îngheţat şi îl apucă un moment de panică, apoi porniră. Trecu în viteză mai mare şi apăsă tare pe accelerator, încât jeep-ul sări cu toate roţile peste marginea cheilor, când arma automată ridică noroi şi pietre pe lângă ei. Odată trecuţi de margine, drumul ducea în jurul bazei unei stânci mari. Chavasse acceleră şi roti volanul ca să ocolească stâncă; în acel moment, Katya scoase un ţipăt de groază, iar el frână puternic.

Dar era prea târziu. Drumul era distrus, transformat într-o groapă alunecoasă. Roţile din faţă ajunseră în groapă şi jeep-ul alunecă spre marginea drumului. El trase nebuneşte de frâna de

mână. Un moment, părea că ţine manevra, apoi jeep-ul se înclină şi una dintre roţile din faţă trecu de marginea prăpastiei.

Aveau doar câteva secunde ca să acţioneze. El sări jos, o luă pe Katya, iar Hoffner îl urmă, cu trusa medicală strânsă la piept.

În acel moment, se auzi un scrâşnet şi jeep-ul începu să alunece. Chavasse întinse mâna, apucă pistolul automat şi grenada şi sări îndărăt, în clipa când vehicolul alunecă peste marginea prăpastiei. Maşina atârnă un moment acolo, apoi dispăru. Se auziră trei bubuituri de metal sfărâmat, apoi tăcerea.

Chavasse se duse şi se uită în jurul stâncii. Vântul începu să măture zăpada prin stepă, ca o perdea, dar putu vedea destul de clar cele două jeep-uri parcate în partea cealaltă a podului, iar soldaţii roiau pe jos, ca să traverseze râul cu piciorul. Se întoarse spre ceilalţi.

— Situaţia nu arată prea bine. Ei traversează cheile cu piciorul.

Katya arăta ostenită şi îngrijorată, dar Hoffner părea extraordinar de calm.

— Ce facem acum, Paul?

— După hartă, suntem doar la vreo cincisprezece kilometri de graniţă, îi spuse Chavasse. Dacă părăsim drumul şi trecem peste urmărul muntelui, ajungem la pasul Pangong Tso. La vreo trei kilometri de-a lungul lui este un vechi post vamal tibetan. Acolo ar putea să fie soldaţi, dar trebuie să riscăm.

— Este imposibil, Paul, exclamă Katya, şi vântul îi transformă vocea într-un ţipăt. Eu nu pot merge niciun kilometru în starea asta, nici doctorul.

El o apucă de braţ şi o îndemnă să urce.

— Nu avem de ales.

Hoffner o luă de celălalt braţ şi urcară, ţinând capetele în jos, ferindu-se de zăpadă. Se opriră la adăpostul unor stânci şi Hoffner se întoarse cu faţa cenuşie.

— Servieta, Paul, am uitat-o în jeep!

Chavasse se uită alb la el, apoi furia îl strânse de gât, ameninţând să-l sufoce. Pentru asta se străduise. Toată suferinţa din ultimele săptămâni, totul, pentru nimic.

Hoffner îl apucă de braţ.

— N-are importanţă, Paul. Totul e aici, în capul meu, ăsta-i lucrul cel mai important.

— Cum să nu aibă nicio importanţă, dacă pune colonelul Li mâna pe hârtiile alea? Nu-ţi dai seama de asta?

El băgă grenada în mâna bătrânului.

— Ia asta, ştiu că nu te prea descurci cu o armă. Dacă vine cineva la voi, trage cuiul şi arunc-o în ei.

Se întoarse cu pistolul automat în mâna stângă şi alunecă din nou la vale spre drum. Panta continua pe partea cealaltă, iar el coborî fără să ezite, alunecând spre jeep-ul aflat la vreo doisprezece metri mai jos, îngrămădit între bolovani mari.

Găsi servieta aproape imediat, băgată sub scaunul sfărâmat al şoferului, o scoase şi o porni

din nou în sus. Îi bătea tare inima şi avea sânge în gură, dar ţinea servieta şi pistolul în mâna stângă şi cu dreapta se trăgea în sus.

Se caţără peste marginea drumului şi porni să traverseze. Alunecă şi căzu într-un genunchi, iar când se ridică, auzi voci strigând prin ninsoare.

Se întoarse şi se uită repede în lungul drumului, când văzu soldaţi care dădură colţul stâncii celei mari, strânşi în grup. Se lăsă pe un genunchi, sprijini pistolul automat pe braţ şi trase tot încărcătorul într-o rafală lungă. Continuă să meargă pe drum şi urcă dealul cu inima bătând, ca a unui animal rănit.

Auzi în spatele lui strigătele bărbaţilor care începură să-l urmărească, apoi grenada care i-o dăduse lui Hoffner zbură peste capul lui, spre soldaţi, şi urmă o explozie. Când aceasta se stinse, nu mai auzi zgomotul urmăritorilor ci ţipetele răniţilor şi muribunzilor.

Nu mai avea putere. Un moment, zăcu acolo cu faţa în jos când, brusc, zăpada începu parcă să fiarbă în jurul lui, ascunzând valea de jos.

Se ridică greoi în picioare şi zgomot de copite răsună pe pietre; un cal cobora în întâmpinarea lui.

Bărbatul care şedea în şa purta o căciulă de blană, o haină de leopard de zăpadă şi cizme negre, moi. Ţinea o puşcă sub braţ.

Chavasse se uită neajutorat la el şi deodată faţa frumoasă, maronie, se destinse într-un zâmbet larg.

Capitolul 17

Zăpada părea vie, măturată de un vânt puternic peste stepă dar jos în spaţiul dintre stâncile înalte era straniu de liniştită.

Chavasse şedea cu spatele sprijinit de o stâncă şi îşi dezgoli braţul ca Hoffner să-i poată face o injecţie. Osman Sherif, cazacul, stătea pe vine lângă el, cu puşca pe genunchi şi zâmbea.

— Căile lui Allah sunt stranii, zise el în chineză. Pare că soarta ne-a hărăzit să facem împreună această parte a călătoriei.

În spatele lui, lângă cai, stătea soţia lui împreună cu Katya, iar cei doi copii, bine înfăşuraţi în blănuri, erau deja pe cal, unul în spatele celuilalt.

Chavasse îşi trase jos mâneca şi se ridică.

— Dacă nu ne mişcăm curând, s-ar putea să nu mai ajungem la graniţă.

Osman Sherif se uită în sus la zăpadă, la cer, şi clătină din cap.

— Cred că lucrurile au să se înrăutăţească curând. Aveam intenţia să facem tabără aici peste noapte. E un loc bun.

— Nu cu trupele chineze care pot apărea în orice moment, îi spuse Chavasse.

— Dar nu putem trece graniţa înainte de căderea nopţii, spuse cazacul.

— Nu-i nevoie, spuse Chavasse. Dacă mergem mai departe peste umărul muntelui, ajungem la pasul Pangong Tso. La vreo trei kilometri de graniţă, este un vechi post de vamă tibetan. Nu poate fi mai departe decât nouă, zece kilometri de aici. Putem să ne odihnim acolo şi să trecem mai târziu.

— Dar dacă sunt chinezi acolo?

— Trebuie să ne încercăm şansa oricum, nu vor fi mai mult de şase.

Se întoarse spre Hoffner.

— Ce crezi, doctore?

— Nu cred că avem de ales, zise Hoffner.

Osman Sherif ridică din umeri.

— Cum o vrea Alah. Înseamnă că va trebui să lăsăm multe dintre obiectele noastre personale, ca fiecare dintre noi să aibă un cal.

— Nu te îngrijora pentru asta, zise Chavasse. Când o să ajungem la Caşmir, o să avem grijă de voi. O să mă ocup personal ca să fiţi transportaţi în Turcia să vă alăturaţi celorlalţi conaţionali, în Platoul Anatoliei.

O căldură străluci brusc în ochii cazacului.

— Ar fi trebuit să menţionezi asta mai devreme, prietene.

Îşi puse puşca pe un umăr, apoi începu să descarce un cal de povară.

Chavasse se duse la Katya şi îi zâmbi.

— Cum te simţi?

Arăta alarmant de palidă şi ochii îi căzuseră adânc în orbitele negre.

— O să fie bine, Paul. Nu te îngrijora pentru mine. Dar o să reuşim.

El o bătu pe umăr liniştitor.

— O să reuşim, nu-ţi face griji din cauza asta.

Apoi se duse să-l ajute pe cazac la cai.

Zece minute mai târziu, când ieşiră din râpa aceea, Osman Sherif era în fruntea micii coloane, iar Chavasse la urmă.

Caii se cufundau în zăpada adâncă iar Chavasse călărea ţinând capul aplecat împotriva vântului, singur cu gândurile lui. Nu se mai temea. Era sigur că va supravieţui la orice avea să vină, chiar şi la ameninţarea bărbatului care îl urmărea undeva, acolo, în urmă, în vânt şi zăpadă.

Începu să se gândească la colonelul Li, amintindu-şi interogatoriile nesfârşite şi prietenia stranie, perversă pe care încearcă să o creeze între ei. De exemplu, obiceiul pe care şi-l făcuse de la început de a-i spune Paul, de parcă ar fi fost buni prieteni! De parcă era de conceput că au ceva în comun!

Totul fusese în zadar, de la început, bineînţeles. O altă şmecherie psihologică, dar care n-a dat roade. Şi totuşi, omul păruse aproape sincer… Ăsta era lucrul cel mai incredibil în toată treaba asta.

O durere ascuţită îi tăie faţa, se încruntă şi opri calul. Spre surprinderea lui, constată că animalul era până la genunchi în zăpadă şi, când îşi scoase

mănuşa şi îşi atinse faţa, simţi bulgăraşi de zăpadă şi gheaţă pe obraji, iar pielea îi crăpase în câteva locuri.

Se încruntă, îşi trase mănuşa, apoi îl cuprinse repeda panica, pentru că, ridicându-şi privirea, văzu că era singur şi se lăsa întunericul.

Trecuse pe lângă o stâncă mare, neagră, ca un deget, care stătea singură ca un fel de santinelă, iar vântul învârtea furios zăpada, ştergând urmele lăsate de ceilalţi.

Când îşi mână calul înainte, urmele dispărură cu totul.

Călări orbeşte mai departe, un timp ce i se păru ore, bazându-se doar pe instinctul calului. Vântul se rotea în jurul capului lui, tăindu-i obrajii, până ce faţa îi amorţi şi nu mai simţi durerea.

Înălţă capul, iar calul se opri. Profilându-se în întuneric, se vedea stânca neagră pe lângă care trecuse cu o oră mai înainte. Mersese în cerc.

Îşi lăsă capul în jos, împotriva unei pale bruşte de vânt; când se uită jos, văzu urme mari pe zăpadă. Îşi îndemnă calul ostenit, ca să le poată urma.

Vântul urla ca lupii, iar el era complet acoperit de zăpadă îngheţată, dar ţinea mereu capul plecat şi, după un timp, văzu o mănuşă de blană.

Frigul îi înghease creierul, iar mintea îi lucra cu viteză mult redusă. Îşi examina mâinile proprii. Avea mănuşi. Atunci cui aparţinea oare mănuşa asta?

Ceva mai încolo, dădu peste o căciulă militară

chinezească, de blană. Descăleca, o luă şi se uită la ea nedumerit, apoi o siluetă apăru din întuneric şi se împiedică de el.

Chavasse distinse cu greu o mască albă, îngheţată, iar când se uită la mâna care se sprijinea de umărul lui, văzu că era goală şi îngheţată.

Ridică mănuşa, şterse zăpada de pe chipul din faţa lui şi se uită în ochii pierduţi, lipsiţi de expresie, ai colonelului Li. Chavasse rămase acolo un moment prelungit, uitându-se la el, apoi îşi scoase mănuşa şi băgă mâna în buzunarul din dreapta al paltonului de blană de oaie, după automatul pe care îl luase de la căptanul Tsen.

Îl scoase, cu degetul deja pe trăgaci şi îl ţinu la pieptul lui Li. Brusc, îl băgă din nou în buzunar şi îşi trase mănuşa.

„De ce nu te omor oare, nenorocitule? De ce nu te omor?" Nu avea niciun răspuns – nimic ce ar fi avut oarecum un sens. Îl trase spre cal pe colonelul Li, care nu opunea rezistenţă şi încercă să-l urce în şa.

Dar n-avea rost. Nu mai avea atâta putere. Se sprijini de cal cu un braţ în jurul umerilor duşmanului său; pe faţa lui era nepăsare, un sentiment de detaşare fără limite. Simţi că îi scade şi forţa rămasă.

Dar ceva incandescent mai ardea încă în el, un fel de esenţă a curajului care nu-i dădea voie să renunţe. Inspiră adânc şi făcu un efort suprem, final, reuşind să-l atârne pe Li de-a latul pe cal.

Când Chavasse se urcă în şaua înaltă, de lemn, şi îşi îndemnă animalul, Osman Sherif venea călărind din furtună, ca să-l întâmpine.

Capitolul 18

Coliba era joasă, construită din blocuri mari de piatră. Afară, vântul din Mongolia urla prin pas, adunând zăpada în jurul pereţilor.

Semăna cu un grajd, caii ocupând mai mult de jumătate din spaţiul existent. Chavasse stătea ameţit, bând ceai fierbinte dintr-un bol, în timp ce din haina lui din piele de oaie ieşeau aburi.

De cealaltă parte a focului, Katya, total epuizată, dormea lângă cei doi copii, iar mama lor aştepta să mai fiarbă nişte apă într-un vas de metal.

Într-un colţ, mai departe de uşă, o lampă mică de ulei pâlpâia într-o nişă. La lumina aceasta slabă, Hoffner şi Osman Sherif stăteau pe vine, lângă colonelul Li. El gemu de câteva ori, iar Hoffner îi vorbi liniştitor; o dată Li se înălţă brusc, dar cazacul trebui să-l ţină cu forţa.

După un timp, bătrânul se ridică în picioare, venind din nou lângă foc şi lăsându-l pe Osman Sherif să-l acopere pe chinez cu o blană de oaie.

— Cum se simte? întrebă Chavasse.

Hoffner oftă.

— A trebuit să-i amputez trei degete de la mâna stângă. O hotărâre drastică, dar preferabilă unei

cangrene. E bine că Osman Sherif te-a găsit la timp.

Vântul urla prin tunelul pasului iar Chavasse se înfioră.

— N-am fi rezistat mult timp afară, într-o noapte ca asta. Li e un bărbat adevărat, i-a trebuit mult curaj ca să vină să mă caute pe o asemenea furtună. Mă învârtisem deja pe propriile mele urme, când l-am găsit.

Hoffner îşi umplu încet pipa şi se încruntă.

— Credeam că-l înţeleg destul de bine, dar acum nu mai sunt aşa de sigur. Mă întreb ce-l mâna să ne urmărească pe jos, pe o asemenea vreme?

— Dumnezeu ştie cum lucrează mintea comunistă. E prea complicat pentru înţelegerea mea.

Osman Sherif se lăsă pe vine lângă ei şi zâmbi când soţia lui îi dădu un bol cu ceai.

— Voi complicaţi lucrurile, ăsta-i necazul cu voi, occidentalii. Adică, la noi, valorile sunt mai fundamentale. Vânătorul nu se opreşte din urmărirea vânatului până nu-l ucide, sau moare el însuşi.

Hoffner clătină din cap şi spuse cu blândeţe:

— Nu, în cazul ăsta e mai mult decât atât. Era nevoie de ceva mai puternic care să aducă un bărbat în starea în care era colonelul Li.

— E foarte simplu, îi spuse Chavasse. Venea după servietă.

— Dar cum putea face asta? Căpitanul Tsen n-a

avut şansa să-i raporteze.

Hoffner clătină din cap şi continuă cu blândeţe:

— Cred că pe tine te voia, Paul.

— Venea după noi toţi, comentă Chavasse. Asta-i clar.

Hoffner clătină din nou din cap.

— Mă refeream la ceva mai mult decât atât, dar acum nu mai are importanţă.

Se lăsă pe spate, ţinând capul pe servietă şi îşi trase pe el o piele de oaie.

— Cred că am să dorm puţin.

Chavasse se întinse lângă el şi se uită fix spre foc, încercând să înţeleagă toate astea, dar nu avea niciun răspuns. Sau niciunul la care să se poată gândi. După un timp, adormi.

Se trezi şi rămase culcat câteva momente, uitându-se la tavan, încercând să ghicească unde se afla. *Atâtea locuri!* Se gândi el. *Atât de multe locuri! Dar unde mă aflu acum?* Îşi dădu seama şi încercă să se ridice.

Avea mâinile umflate şi crăpate, iar faţa îl durea foarte tare. Întinse mâna spre obraji şi se strâmbă când degetele atinseră crăpăturile mari din piele.

Toţi păreau că dorm, iar el se aplecă înainte şi suflă, încercând să reaprindă cărbunii. Când flăcările se ridicară, o văzu pe Katya pe vine, lângă colonelul Li.

Arăta palidă şi bolnavă. Îşi croi drum printre trupurile adormite şi se aşeză lângă el, ţinându-şi mâinile la foc.

— Cum te simţi? întrebă ea.

— Am să supravieţuiesc. Ce face prietenul nostru?

— Nu puteam să dorm şi l-am auzit gemând. M-am gândit că e mai bine să mă duc să mă uit. Dar ce-i cu mâna lui?

— Degerătură, spuse Chavasse. Doctorul Hoffner a trebuit să-i amputeze trei degete.

Ea oftă printre dinţi, iar el îi puse un braţ pe după umeri.

— Ştiu că toate astea ţi se par ca un coşmar incredibil, dar n-o să mai dureze mult. De îndată ce se limpezeşte vremea, putem trece graniţa.

Un timp, se lasă tăcerea, apoi ea spuse:

— Paul, de ce crezi că a continuat el să ne urmărească, singur şi pe jos, pe o vreme ca asta?

— Orice ar fi fost, trebuie că îl rodea în interior, comentă Chavasse. Hoffner afirmă că de fapt venea după mine, nu după voi ceilalţi.

Ea se întoarse cu o uşoară încruntare pe faţă.

— Ce vrea să spună cu asta?

El ridică din umeri.

— Colonelul Li este un bărbat care trăieşte cu o credinţă, la fel ca un preot, dar credinţă în crezul politic pe care şi-a bazat viaţa.

— Dar ce legătură are asta cu tine?

— Pot doar să ghicesc. Cred că, dintr-un motiv personal, straniu pentru el, a devenit de o supremă importanţă ca eu nu numai să-mi mărturisesc crimele împotriva Republicii Populare ci să devin şi un sincer convertit la comunism.

— Dar ce te face să crezi lucrul ăsta?

— Cred că mă place. Dumnezeu să-l ajute, oftă Chavasse. Cred că, în alt timp şi în alt loc, puteam să fim prieteni.

Se lăsă o tăcere îndelungată, înainte ca ea să spună cu blândeţe:

— Şi acum, ce-o să se întâmple?

Chavasse clătină din cap.

— De fapt, nu ştiu. Eu i-am zdruncinat încrederea în credinţa lui pentru că am refuzat să o accept, chiar sub constrângere. Nu poate continua în această stare de spirit. Acum n-are de ales. Dacă nu reuşeşte să mă distrugă pe mine, se distruge pe el însuşi.

— Straniu, zise Katya încruntându-se. Vorbeşti despre el cu vorbe care ar trebui să însemne compasiune, dar nu e bunătate în vocea ta.

— Mila e ultimul lucru pe care îl simt pentru el. Are prea mult sânge pe mâini pentru aşa ceva.

— Ce-o să faci cu el când pleci?

— O să-i dau unul dintre cai şi ceva mâncare. Poate uşor să ajungă de-aici la Rudok, dacă vrea. N-am să-l omor, dacă la asta te referi. Nu mai e nevoie.

— Pentru că l-ai distrus, oricum?

El aprobă din cap.

— Cam aşa ceva.

Ea se uită în foc un timp, în tăcere.

— Dar cum rămâne cu mine, Paul? Ce-o să se întâmple când o să trecem în Caşmir?

El zâmbi şi o sărută blând pe obraz.

— Sunt sigur că o să-ţi găsim ce să faci.

— Atunci, crezi că există o speranţă pentru noi?

Faţa ei era ca a unei fetiţe iar ochii ei îi cercetau sufletul.

— Întotdeauna există speranţă, Katya, zise el. Asta face ca viaţa să merite să fie trăită.

Ea îşi lăsă capul pe pieptul lui, iar el o ţinu strâns.

După un timp, ea adormi, iar el stătea acolo, uitându-se la flăcări şi aşteptând zorile.

Înaintea zorilor vântul amuţi iar Osman Sherif ieşi afară. Când se întoarse, zâmbea.

— Nu mai ninge. Ar trebui să putem trece fără dificultate.

Când începu să scoată caii afară pe uşă, toată lumea se mişcă şi, în câteva momente, soţia lui aţâţă focul şi fierse apă pentru ceai.

Chavasse ieşi să ajute la înşeuarea cailor şi îi spuse că voia să lase unul dintre animale pentru colonelul Li.

— Înseamnă să irosesc un cal bun, zise cazacul.

Chavasse se încruntă.

— Nu crezi că poate ajunge singur la Rudok?

Cazacul clătină din cap.

— Mă gândeam la altceva. M-am uitat în ochii lui, prietene. E un om mort, care umblă.

Chavasse se întoarse în colibă şi se aşează lângă Hoffner, care bea ceai. Bătrânul era cenuşiu la faţă, dar părea într-o stare de spirit remarcabil de bună.

— Arăţi cam trist, Paul, zise el vesel.

— Nici dumneata nu arăţi minunat, replică Chavasse şi întinse mâna după bolul de ceai pe care i-l dădea soţia lui Osman Sherif.

Katya stătea lângă copii, în partea cealaltă a focului, privind pierdută flăcările. Arăta bolnavă, iar pielea ei era foarte întinsă pe obrajii proeminenţi.

— Nu mai e mult acum, îi spuse în şoaptă Chavasse. Ea ieşi din visare cu o tresărire. Un moment, se uită fix la el de parcă ar fi fost un străin, cu o încruntare uimită pe faţă, apoi zâmbi. Un zâmbet straniu, trist, care atinse ceva adânc în sinea lui.

El goli bolul, îl umplu din nou şi se duse să se aşeze pe vine lângă colonelul Li. Acesta stătea cu spatele la un perete, cu o piele de oaie pe picioare.

Ţinea mâna bandajată la piept şi părea calm. Zâmbea strâmb în timp ce sorbea ceaiul.

— Presupun că ar trebui să te felicit.

— Un lucru mă mai uimeşte încă, spuse Chavasse. De ce nu a avut Tsen trupe care să-l sprijine atunci când m-a aşeptat să apar acasă la Hoffner?

Colonelul Li zâmbi slab.

— Şase oameni trebuiau să se prezinte la el la miezul nopţii, dar viteza cu care ai scăpat ne-a dejucat planurile. A supravieţuit vreunul dintre oamenii mei? Erau trei cu mine, când am pornit.

— N-am văzut niciunul. Şi eu mă rătăcisem în furtună, când te-am întâlnit.

Osman Sherif intră şi se aşează lângă foc, iar Chavasse arătă din cap spre el.

— Îi datorezi viaţa prietenului de colo.

Colonelul Li goli bolul şi îl aşează cu atenţie pe jos, alături de el.

— Dar îmi închipui că nu pentru multă vreme.

Chavasse clătină din cap.

— Ai înţeles totul greşit. Îţi lăsăm un cal şi ceva de mâncare. Ar trebui să ajungi destul de uşor la Rudok.

Buzele colonelului Li se încordară puţin şi brusc, pe frunte, îi apăru transpiraţia.

— Vrei să spui că n-o să mă împuşcaţi?

Chavasse negă din cap.

— Nu-i nevoie, colonele. După cum ar spune prietenii noştri americanii, eşti terminat.

El începu să se ridice şi, cu o voce liniştită, spuse:

— Nu chiar, Paul.

Se întoarse foarte încet. Katya stătea în capătul opus al focului, cu faţa la ei toţi. Ţinea în mâini pistolul automat.

Hoffner vorbi primul.

— Katya, pentru Dumnezeu! Ce înseamnă asta? Paloarea extremă o făcea mai frumoasă. Pielea de pe faţa ei era aproape translucidă, iar ochii ei negri trişti aveau o expresie hotărâtă, pe care Chavasse avea s-o ţină minte toată viaţa.

Chavasse se mişcă uşor înainte, cu mâinile băgate adânc în buzunarele blănii de oaie, zâmbind blând.

— Spune-i, îngere! Spune-i tot!

Brusc, în ochii ei apăru ceva ce semăna a

groază.

— Ai ştiut, şopti ea. Ai ştiut tot timpul. Dar dacă e aşa, de ce m-ai adus cu tine?

— Ai mei te-ar fi considerat un premiu. Ei nu folosesc aceleaşi metode ca voi pentru a obţine informaţii, dar au mai mult succes. Am aşteptat să-ţi joci cartea, de îndată ce ţi-ai recăpătat cunoştinţa, spuse Chavasse. Prietenul tău aici de faţă a fost cel care te-a trădat, dacă te interesează. Când mi-a demascat mica mascaradă, acasă la Hoffner în după-amiaza aceea, a zis că el şi Kurbsky s-au întâlnit în urmă cu câteva zile într-un oraş numit Rangong. Dar Kurbsky îmi spusese că nu se întâlniseră niciodată.

— Cu toţii facem greşeli.

— Nu în jocul ăsta, dacă vrei să rămâi în viaţă, îi zise el. Iar tu ai făcut două. Când am ieşit să ne plimbăm călare ţi-am zis că l-am ajutat pe Dalai Lama să iasă din Tibet. Eram sigur că Beijingul nu putea şti că eu am fost implicat în asta, şi totuşi colonelul Li ştia asta. În ambele cazuri, erai singura persoană care putea fi sursa lui de informare. Te însoţeşti cu cine vrei.

— El e fratele meu, zise ea cu mândrie. Noi ştim ce facem şi încotro mergem.

— Pentru Dumnezeu, nu mă mai hrăni cu porcăriile astea, spuse el. Mi s-a umplut burta cu ele în ultimele săpătămâni. Ar fi prea mult dacă aş întreba de ce ai fost plantată pe lângă doctor?

— El era important pentru noi ca personalitate, pentru că oamenii aveau încredere în el. Era

necesar ca o persoană de încredere să-i audă confidenţele. Însăşi povestea asta a dovedit valoarea prezenţei mele în casa lui.

— Mai este o mică problemă care mă frământă de mult, spuse el. Când am încercat să-l împuşc pe fratele tău, pistolul meu Walther s-a blocat. Nu se mai întâmplase niciodată aşa ceva.

— Am avut grijă să-l golesc în seara precedentă, când dormeai, răspunse ea.

— Foarte eficient din partea ta. Îţi dai seama ce o să se întâmple cu noi când o să ne ducă înapoi? Ştii cum vom fi trataţi?

— Vor face doar ceea ce este necesar pentru binele statului, zise ea. Nimic mai mult.

— Katya! În vocea lui Hoffner era durere. Eu n-am însmnat nimic altceva pentru tine?

— Nimic, doctore, răspunse ea plat.

— Nu te cred.

El o porni spre ea, înconjurând focul, iar ea ridică ameninţător pistolul.

— Stai pe loc, doctore. Îţi promit că altfel trag.

— Şi omori creierul, spuse batjocoritor Chavasse.

— Totul este în servietă, îi spuse ea calm. N-am nimic de pierdut.

Hoffner continua să înainteze cu o mână întinsă spre ea.

— Katya, te rog, ascultă-mă.

— Te avertizez, spuse ea.

Chavasse urmărise degetul ei pe trăgaciul pistolului automat, fiind şi el cu mâna pe pistolul lui

Tsen. Când i se albi încheietura degetului, el trase de două ori prin buzunarul paltonului de blană.

Forţa gloanţelor o împinse pe Katya cu spatele la perete, scăpă arma din mână şi alunecă la podea.

Hoffner scoase un ţipăt de agonie, duse mâinile la faţă, iar Chavasse îl împinse din drum şi îngenunchie lângă ea. Ea se uită fix la el, cu acea uşoară încruntare caracteristică ei, apoi se înecă şi sângele începu să-i curgă din gură. Când o întinse pe jos, capul îi alunecă într-o parte.

Osman Sherif îi împingea deja afară pe soţia sa şi pe copii, în timp ce Chavasse se ridică în picioare cu faţa spre Hoffner.

— Îmi pare rău, spuse. Ştiu cât de mult a însemnat ea pentru dumneata.

Hoffner clătină încet din cap.

— Nu puteai face nimic altceva. Pentru prima dată în viaţa mea încep să-mi dau seama de forţa opoziţiei. Cred că ar trebui să facem ceva în privinţa asta.

El îşi luă servieta şi trusa medicală şi ieşi afară după ceilalţi. Chavasse se întoarse şi se uită la Katya pentru ultima oară.

Colonelul Li îngenunchie lângă ea. După un moment, se ridică în picioare şi, când vorbi, vocea lui era parcă a altei persoane.

— Eşti un bărbat dur, zise el. Mai dur decât mi-am imaginat vreodată că poate fi un om.

— Sunt un profesionist, răspunse Chavasse. E ceva ce n-ai putea înţelege, dar ea ar fi înţeles. Era

şi ea o profesionistă.

Vru să plece, dar Li îl prinse de braţ.

— Omoară-mă, Paul.

Chavasse se eliberă cu o smucitură şi ieşi afară. Cerul era cenuşiu, dar începea să se limpezească, iar zăpada era uluitor de albă.

Ceilalţi erau deja călare, iar Osman Sherif ţinea un cal pregătit pentru el. Chavasse prinse şaua înaltă de lemn şi încalecă. Era un efort pentru el, dar îl făcu şi porniră înainte.

Era conştient că Li ieşise şi stătea lângă calul pe care ei îl lăsaseră, dar nu se obosi să se uite îndărăt.

Efectele injecţiei lui Hoffner începeau să dispară şi brusc se simţea cu adevărat obosit. Dar nu avea importanţă. Nimic nu avea importanţă decât că, într-un mod straniu, viaţa începea din nou.

Trebuie să fi fost o oră mai târziu când ajunseră în vârful pasului. De undeva, de la mii de kilometri, i se păru că-şi aude strigat numele. Se întoarse şi se uită pentru ultima oară spre mica siluetă neagră de lângă coliba vămii. Îşi îndemnă calul înainte şi o porni după ceilalţi, în jos, spre Caşmir.

Capitolul 19

LONDRA
1995

Focul se făcuse mic iar camera rămase tăcută câteva momente, când Chavasse termină de povestit. Moro vorbi primul.

— Deci, aţi ajuns în India în siguranţă, dumneata, doctorul Hoffner şi cazacii?

— Da, aşa-i.

— Dar după aceea, ce s-a întâmplat? N-am auzit nicio vorbă despre Hoffner, nicăieri. Am controlat toate sursele.

— Toată treaba a fost făcută în total secret, de parcă nici nu ar fi existat. Totul era să derutăm contrainformaţiile chineze.

— Deci, a fost dus în Anglia?

Chavasse aprobă din cap

— Moncrieff a aranjat totul. Cum am mai spus, în secret total. Era o casă sigură, aranjată la ţară, în apropiere de Cambridge, unde urma să se întâlnească cu profesorul Craig de la Programul comun al NATO de cercetare a spaţiului.

Urmă o pauză. Moro spuse:

— Ai spus că „urma să se întâlnească".

— Viaţa a făcut o glumă proastă obişnuită. Karl Hoffner a murit de un atac de cord în prima noapte în casa aceea. Era un om bătrân, nu uita. Călătoria aceea îngrozitoare şi stresul au fost prea mult pentru el. Cum el nu exista în mod oficial, ca să spunem aşa, a avut parte de o incinerare foarte restrânsă, efectuată de Birou.

— Dar aveaţi lucrarea lui, toate amănuntele cercetării. Despre asta de ce nu s-a auzit nimic?

— Ah, profesorul Craig şi colegii lui au lucrat pe materiale. Au folosit cele mai bune creiere pe care le-au putut găsi, dar n-a ieşit nimic. Fie că teoria lui Hoffner avea o greşeală serioasă, fie că era atât de genială încât nicio altă minte de pe pământ nu o putea înţelege.

Urmă o nouă tăcere. Apoi Moro zise:

— Toate astea pentru nimic! Călătoria înspăimântătoare, colonelul Li infirm. Moartea Katyei. Atâţia morţi!

Clătină din nou din cap şi repetă:

— Totul pentru nimic.

— Aşa se întâmplă uneori. Viaţa poate fi sângeroasă, îi spuse Chavasse şi zâmbi.

— Totuşi, dumneata eşti tot aici, comentă Moro. Singurul supravieţuitor.

— Nu chiar.

Chavasse se întinse la măsuţa de cafea şi luă o ţigară dintr-o cutie de argint.

— Mai eşti şi dumneata.

De data asta, tăcerea fu profundă. Faţa lui Moro se schimbă de parcă era o altă persoană. Băgă

mâna în robă.

— Ce vrei să spui?

— Hai să uităm cunoştinţele dumitale cam intime despre trecutul meu şi să rămânem la faptul că ştiai despre Karl Hoffner şi despre faptul că l-am scos din Tibet. Asta e foarte interesant. Când te-am întrebat de unde ai informaţia, mi-ai spus că din surse proprii.

— Ei şi? întrebă Moro.

— Hai s-o luăm din nou. Am trecut în India cu Hoffner, iar Osman Sherif cu familia lui s-au dus în Turcia, deci putem să-i lăsăm deoparte. Atunci, cine altcineva ştia? Profesorul Craig care a murit acum mulţi ani? Sir Ian Moncrieff e mort şi el. Nu există niciun dosar oficial al operaţiunii, la Birou. Ştiu asta sigur, pentru că am fost şef al Biroului douăzeci de ani.

— Văd că eşti logician, Sir Paul.

— A, da, răspunse Chavasse. Îmi place ca lucrurile să aibă un sens. Şi atunci la ce ajungem? Că eu sunt singura persoană din lume care ştiu ceva despre afacerea Hoffner. Mai luă o ţigară. De fapt, se pare că există o singură persoană de la care puteai să ai informaţiile despre Hoffner şi, după sursele mele de contrainformaţii, persoana a murit de cancer acum zece ani, la Beijing. Suflă fumul şi se lăsă pe spătarul fotoliului. Colonelul Li.

Moro zise:

— El era tatăl meu. Eu am fost produsul unei scurte întâlniri cu îngrijitoarea lui tibetană de la Changu. M-am născut în 1960. Ea a murit la scurt

timp după afacerea Hoffner. Tatăl meu m-a luat la Beijing, m-a crescut, m-a educat, m-a iubit. Studiile universitare despre care ţi-am vorbit sunt adevărate. Am urmat la *Cambridge.*

— Iar el ţi-a vorbit despre Hoffner? Oricum, ştiai cea mai mare parte a poveştii. De ce m-ai pus s-o relatez din nou?

— Ca s-o aud de pe buzele dumitale. De asemeni, toţi anii aceştia m-am întrebat ce fel de om eşti. Ai ucis-o pe mătuşa mea Katya, tatăl meu a rămas infirm, cu o ghiară în loc de mână, total dezonorat. Era ca un acid care îl ardea în interior. N-a uitat niciodată.

— Şi acum, vrei răzbunare? Ai aşteptat mult.

— Am visat la asta de ani de zile. E o chestiune de onoare de familie, iar aşteptarea nu contează. Am ştiut că-mi va veni vremea.

Chavasse aprobă din cap.

— Trebuie să-ţi spun că, în timp ce te hrăneau la bucătărie, am telefonat la templul Glen Aristoun. Ei nu au auzit de un Lama Moro. Am vorbit şi cu Jackson, prin telefonul interior. A fost chiar lângă uşă tot timpul. Dacă te uiţi, ai să vezi că este puţin întredeschisă. Intră, Earl, zise el.

Uşa se deschise brusc şi intră Jackson.

— Am auzit totul. Mai interesant decât filmul de noapte de la T.V.

Mâna lui Moro ieşi de sub îmbrăcăminte ţinând un pistol. Se ridică în picioare şi se dădu înapoi, ca să-i poate acoperi pe amândoi.

— Interesant, îi zise Chavasse lui Earl. O copie

chineză a pistolului rusesc Tokarev.

— Tip 070, aprobă din cap Jackson. Nenorocirea cu ele este că, atunci când îl foloseşti, nu poate trage decât o dată, iar noi suntem doi.

— O dată este de-ajuns, zise Moro. Sunt un adevărat călugăr, Sir Paul, de la templul Shaolin. Moartea nu înseamnă nimic pentru mine. Asta e pentru Katya şi pentru tatăl meu.

— Când intenţionezi să ucizi pe cineva, fă-o, nu vorbi despre asta, comentă Chavasse.

Găsi pistolul Walther pe care îl pusese sub pernă alături de el, mâna lui se ridică şi îl împuşcă pe Moro de două ori în inimă, împingându-l înapoi spre perete. Moro scăpă Tokarev-ul şi căzu la podea. Jackson îngenunchie şi îl întoarse pe spate.

— Mort, spuse. Două în pompă. E bine că vă controlaţi arma în fiecare săptămână. Afurisitul ăsta mic voia să vă omoare.

— Ştiu.

Chavasse se duse la telefon. După un moment, zise:

— Aici e şeful. Spune la secţia a treia că am o alarmă roşie la mine acasă. Am nevoie de echipa de incinerare.

Puse telefonul jos.

— Să aşteptăm douăzeci de minute, Earl, şi s-o lăsăm pe Lucy în afara poveştii ăsteia.

— Cum doreşti, Sir Paul, spuse oficial Jackson.

Maşina mortuară apăru discret, la timp. Doi domni mai în vârstă, în haine sobre, intrară în salon cu un coşciug şi dispărură cu trupul lui Moro.

Sângele i se absorbise în haine şi pe covor nu era nicio pată.

— Câteva grame de cenuşă gri, zise Jackson. Asta e tot ce va rămâne din el mâine dimineaţă. Au s-o arunce probabil pe una dintre pajişti.

— Eşti un bărbat dur, Earl.

— Pentru că am fost soldat atâta vreme, zise el ridicând din umeri. Nu puteaţi face altceva. Era de ales: dumneavoastră sau el. Pot să vă aduc ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci vă spun noapte bună.

Uşa se închise, iar Chavasse se aşeză, gândindu-se la toate astea, apoi ridică telefonul şi sună în Downing Street. Când i se răspunse, zise:

— Cod Vulturul. Fă-mi legătura cu primul ministru. Un moment mai târziu, intră pe fir John Major.

— Paul?

— Voiam doar să vă spun, domnule prim ministru, că voi fi mâine la masa mea de lucru şi o voi ocupa atât timp cât veţi avea nevoie de mine.

— Minunat, zise Major. O să stăm de vorbă curând.

Chavasse puse jos telefonul şi îşi turnă un pahar de *Bushmills,* apoi se duse, trase draperia şi deschise uşile. Ploaia bătea pe terasă.

După ce s-a spus şi s-a făcut totul, ce avea să mai facă? Ridică paharul şi toastă în noapte

Sfârşit

Jack Higgins este autorul a cincizeci și cinci de romane celebre: „Uliul a aterizat", „Atinge diavolul", „Noaptea vulpii", miniseriale pline de succes ca „Uliul a zburat", „Centrul furtunii", „Pe teren periculos", „Sheba" și „Îngerul Morții".

„Jack Higgins este, fără îndoială, un maestru al genului. Scrisul lui este rece și măsurat, controlul asupra tehnicii pare lipsit de efort."

SUNDAY TELEGRAPH

„Jack Higgins este un maestru al aventurii..."

DAILY MAIL

„Cel mai de seamă exponent al romanului de suspans."

SUNDAY EXPRESS

EDITURA MIRON

Lei: 12500